

Niklas Wikholm

Rikollinen mieli

Rikollinen mieli

Kansikuva: Kimmo Hellström 2013

Omakustanne.

Ensimmäinen painos.

Painopaikka: Skoob Oy, Jyskä 2014

ISBN 978-952-93-2932-8 (nid.)

ISBN 978-952-93-2933-5 (PDF)

Ne sanoo, et pahat ihmiset joutuu helvettiin, mut jos oot tulossa sieltä, tilanne on sangen erilainen.

Perustuu osin tositapahtumiin.

Suosittelen kirjaa vain yli 16-vuotiaille, eikä sitä pidä ottaa liian vakavasti.

Toivon ja olisi hienoa jos tämä teos auttaisi ymmärtämään rikollisuutta, päihdeongelmia ja sitä tärkeintä, meille kaikille luonnollista pahuutta. Aihe ei ole helppo, ja tämä on vain minun oma näkemykseni, palapelin pala isommassa kokonaisuudessa.

Helsingissä,

Niklas Wikholm

Pahuus, viimeinen oljenkorsi

Rämmin rätäsateessa Vaasankatua kohti autoa. Niin harmaata ja elotonta, synkkää. Tehtävä: varastetun tavarahan myynti. En nää mitään iloista, en mitään hauskaa, tai edes mielenkiintoista. Katson autoja kohteena, uhkana, pelkään, palelen pikkasen. Olen silti rento. Kierros tehty, ei epäilyttävää, starttaan auton ja vien kamat myyjälle, minulle hän oli ostaja. Viis tonnii ei piristä ollenkaan. Muistelen ekaa panoa Linnanmäen parkkiksella. Auto oli saksalainen, tyttö venäläinen, kuvankaunis blondi.

Huumeet. Jokainen ties niitten haittapuolet, mutta vetivät silti, koska hyöty oli suurempi ja käyttäjän itsekäs luonne kovempi menestymään kuin selvin päin, oli tietoinen valinta. Haluttiin saavuttaa enemmän, nopeammin, päästä helpommalla, tai vaan selvitä. Monella motiivina oli toivo paremmasta, oljenkorret vähissä. Pilvenpolttaja perheenisä halus rentoutua keskellä oravanpyörää, etsi tasapainoa. Amfetamiinin kanssa halusivat olla skarppeja, olla tehokkaita saavuttaakseen voittoja. Amfetamiinin haittapuolena oli skitsoilu, harhaluulot ja koneiston kuluminen. Kaikilla oli tavoite, olotila tai päämäärä jota halusivat, haittapuolia ei saanut ajatella jos päämäärä sitä vaati.

Valoa näkyi tunnelissa kun juna tuli vastaan, ei haitannu kun juna oli rahajuna. Kaikki meni hyvin mutta perässä seurasi pelko haittapuolien tuhosta. Piti juosta lujaa, mut ei liian lujaa. Piti olla ovelampi kuin fysiologiset tosiasiat mahdollisti. Ongelmana oli juostako kovempaa kun alkoi mennä vituiks vai lopettaa. Harvoin kukaan lopetti.

Nihtisillan poliisiasemalla kuulustelussa.

Westerberg, tutkinnanjohtaja, toi kahvia. Kyttä oli lyhyt, kalju ja pullea, viiskybänen ehkä. Silmälasit olivat paksusankaiset, kekkosmaisat. Äijä näytti enemmän autokauppiaalta kun poliisilta, mistä oli varmaan hyötyä siviilissä. Westerberg istahti työpöydän taakse ja aloitti.

-No niin, eli sua syytetään Inex Partners Oy:n murrosta tänä vuonna 27.10. kello 23:00 ... 28.10. kello 04:00 välisenä aikana. Missä olit silloin?

-Emmä tiä siit mitään. Onks se joku lääkefirma?

-Ei. Siit on kuus päivää, kai sä muistat missä sä oot ollu.

-Ku emmä muista.

-Yritä.

-No viikko taaksepäin, ootas, voi olla et mä olin vaan himas. Kaupas mä ehkä kävin kans. Ai niin, siis yöllä, kyl mä olin sit varmaan nukkumassa.

-Toi ei kyl kuulosta vakuuttavalta, haluutsä takas koppiin miettimään.

-Ihan sama, voimmä olla täälläkin, saaks tääl polttaa.

-Toki, mä haen sulle tuhkakupin.

Westerberg oli ilmeisesti ylenny talon sisällä. Äijäl oli oma huone, ja näytti olevan tyytyväinen saavutukseen. Älykkäimmät saivat oman huoneen, isoimmat saivat paskimman duunin, eli metroasemien siivoamisen hörhöistä.

Muistan yhden ammattirikollisen kertomuksen piripäästä, jonka ne hakkas porukalla todella pahasti velkojen takia. Aina kun ne lopetti, piripää nous ylös, se klenkkas kun polvet oli paskana, mut päälle se tuli, uudestaan ja uudestaan. Sellainen ei pysähdy ku ampumalla, tai sit kun jättää sen rauhaan. Kertoja kallistui jälkimmäiseen. Poliisi tuskin voi tehdä kumpaakaan, joten Westerbergin tyytyväisyys oli ymmärrettävää.

Piti olla skarppi ja samalla rentona, välillä juteltiin niitä näitä, mut sit tuli ansa. Tarkoitus oli saada kuulusteltava

lipsauttamaan jotakin, mihin kuulustelija kävi kii. Ei kannattanu liian mukavaks ryhtyy. Piti esittää viatonta, vetää stoori sen pohjalta. Liikaa ei saanu puhuu, silloin saatto sotkeutuu omaan nerokkuuteensa. Niinä harvoina kertoina kun kuulusteluun viiden vuoden aikana jouduin, tuli selväks et mitä vähemmän sano mitään, sen parempi.

-Mikä lafka se sit on, esitin kiinnostunutta Westerbergille.

-Tukkuliike, ja sieltä vietiin huomattava määrä tupakkatuotteita kyseisenä yönä.

-Just, just. No mä oon opiskelija, onks toi patsas pronssii?

-Onhan se. Sain sen kakskytvuotislahjaks laitokselta, se on pölynen nyt.

Patsas oli ruma, noin kolkyt senttiä korkee ja muistutti turkkilaista vesipiippua, josta mä olin aina haaveillu. Ehkä poraamalla pari reikää värkistä olis saanu piipun. Oli tietenkin rakenteesta kii, oliko se ummessa.

-Eikö tullu muuta.

-Sain mustekynän, sotki helvetisti, oli siinä kaiverrukset, se on jossain laatikossa. Kello olis ollu käytännöllisempi lahja.

Olin onnistunut pitämään turpani kiinni. Faktaa meitä vastaan oli ollut paljon. Asuin naapurissa, auto oli varastettu läheltä, oli kuulemma löytynyt sorkkarauta, josta oli sormenjälkiäkin saatu, oli kyllä keksitty juttu, mut kun Westerberg näytti valvontakameroiden still-kuvaa, ja materiaali oli yllättävän tarkkaa, voin sanoa että usko parempaan voi todella mennä yhtä kuvaa katsomalla. Se oli musertavaa.

Mulle annettiin oranssit haalarit, et ku sä lähet tutkintaan sull pitää niinkun olla tällaset. Tutkintavankeus saatto kestää viikkoja ellei kuukausia. Olin ollu vasta pari vuorokautta. Ajatus kahdesta viikosta sai mut masentumaan. Se koetteli psyykettä. Ne koetteli, mut ei ne saanu oikeudelta lupaa vangita, ei ollu näyttöä, eli faktaa. Kotietsintä ei ollu tuottanu mitään, auto jota olimme rikokseen käyttäneet, oli poliisienkin mielestä yllättävän puhdas. DNA:sta ei ollu tietoaakaan. Ku äijät pysy vaiti, ei ollu mitään.

Rikollisella ei ole varaa menettää luottamustaan, koska jos luottamus menee, ei ole enää alapuolella mitään, minne statusluokitus ylettyisi. Näillä joskus vasikoiksi kutsutuilla koittaa kovat ajat, koska kukaan ei enää halua olla vasikan kanssa tekemisissä siinä pelossa, että tiukan paikan tullen tämä paljastaa rikostoverin. Lojaalisuus onkin peruskivijalka, jota koetellaan sellissä, oikeudessa, joskus jopa fyysisen väkivallan avulla, ja mies joka "puhuu" on pettänyt toiset ja menettänyt luottamuksen.

Näin ollen kokemus kuulustelutilanteesta näyttääkin parhaiten onko rikoskumppaniin luottamista. Ja kun touhuuaa, joutuu varmasti myös kuulusteluihin. Turpansa kiinni pitänyt on varmemmin luotettava kuin kokematon noviisi.

Etenkin huumeapuolella vasikan värvää poliisi. Symbioosi, jossa kumpikin osapuoli saa tarvitsemaansa, on tehokas keino rikoksantorjunnassa. Suomessa tulee lievennyksiä tuomioon, mikäli on yhteistyökykyinen, vasikoi.

Jos ihminen syyllistyy lain rikkomiseen, hän on vain lain rikkoja.

Jos ihminen elättää itsensä ja saa etuuksia rikkomalla lakia, hän on ammattirikollinen.

Seittemäntoistvuotiaana hoidin kaverin mummon nurmikonleikkausproggista, kun työnnettävän koneen terä rikkoutui. Rahapulassa puutarhatyöt olivat arvokkaita tulonlähteitä ja minulla oli akuutti tarve saada motocrossipyörään uusi takarengas. Rengas oli ajettu ensin sileeksi ja puhki. Olin tehnyt hätäratkaisun ja täyttänyt renkaan retkipatjasuikaleilla, viritys mahdollisti kolmenkympin vauhdin, enempää ei uskaltanu millään ajaa, koska pyörän takapää saattoi heittää ihan pienessäkin mutkassa minne vaan, ajaminen oli kuin jäällä, ja kaiken lisäksi crossilaitteella ei saanu ajaa yleisellä tiellä, ja vakuutukset, mitä ne oli.

Turuntiellä tuli sitten siviilikytät vastaan ja heitti ukarit. K-rauta, joka jo näkyi ja oli määränpää, muuttui nopeesti. Vaihdoin vastaantulijoiden kaistalle. Sireenien ääni häiritsi. Ajoin pyörätielle joka erkani autotien varrelta ja metallipyölväiden välistä, pelastuin sillä. Tein normaaliharhautuksen siinä toivossa et poliisi kiertäisi, ja nyt oli minun vuoroni tehdä ukarit. Kun olin kiihdyttänyt pariin kymppiin, kyseinen Golffi tuli kuuttakymppiä vastaan, joten katsoin parhaakseni tehdä uudet ukemit, mikä epäonnistui vetelän takarengaankin ja hätäilyn takia. Jouduin ojaan joka tosin ei ollut kuin kolkky senttiä syvä ja kuiva.

Kiihdytin mitä koneesta lähti kun kytä-Golffi tuli vierelle ja alkoi töniä minua kumoon, en jarruttanut vaan korjailin tömähdyksestä tasapainoa ohjaamalla ylös rinteeseen joka oli kuitenkin liian jyrkkä, jotta olisin sitä kautta päässyt ottamaan etäisyyttä aggressiivisiin poliiseihin. Nämä olivat nyt päättäneet ottaa tuon tutun tuntemattoman kiinni. Poliisin monesti jahtaama olisi arvokas saalis maineelle.

Pyörätie ja oja viettivät alas kohti alikulkutunnelia ja oja päättyi betoniin. En jarruttanut enkä antanut periksi. Poliisit antoivat aivan viime hetkellä tilaa, ja pujahdin tunneliin.

Ulkona näkyy riparikirkko, käänän vasemmalle pikku hiekkatielle isossa sladissa, hiekkaparkkipaikka jää vasemmalle, ja sillalle, joka on pari metriä leveä. Kuvittelin et kävelysiltaa ei autolla ylitetä, mut sivupeilit ne uhras ja sieltä ne tulee. Huolestuttaa saatanasti, onneksi kypärä peittää kasvot, sillä ajan leikkipuiston lävitse. Pikku tytöt ja pojat leikkivät ja tekevät hiekkalinnoja. Väistelen tarhatätejä ja lapsia parhaani mukaan. Poliisit eivät tätä estettä läpase ja kiertäminen viivästyttää, joten saan tarvittavaa etäisyyttä jo isompaan operaatioon. Liikenteen vaarantaminen, ihmishenkien

vaarantaminen, virkavallan vastustaminen, siniset vilkkuvalot ja sireenit, mietin hädissäni. Olen isolla hiekkaparkkipaikalla, etsin ulospääsyä, väistelen pysäköityjä autoja, päätän ajaa puskan läpi ulos. Yhtäkkiä poliisi kaahaa esiin sivutieltä, lyö edessäni jarrut lukkoon ja hyppää aseiden kanssa ulos huutamaan että seis tai ammumme. En pysähdy, vaan kaasutan karkuun pala kurkussa.

Pääsen pikku nyppylän päälle turvaan. Olen aivan likomärkä hiestä, sydän hakkaa rinnassa kun viidakkorumpu, otan kypärän pois rauhoittuakseni. Alhaalla näen valkoisen Golffin, joka kiertää hiljaisella vauhdilla kumparetta ilmeisesti etsien tyhjän takarenkaan jälkiä, ne jäljittää mua. Huilin hetken, ja kun poliisi jatkaa kohti toista puolta, lähden vastakkaiseen suuntaan, kotiinpäin. Pakoreittini ylittää nykyisen Espoon Lommilan Ikean edustalla olevat pellot, mistä näen selvästi yhden poliisiauton ja moottoripyöräpoliisin ajavan suuntaan, josta olen tulossa. Ylitän moottoritien ja heitän crossipyörän kaiteen ylitse, vaikka se painaa kahdeksankyt kiloo.

Adrenaliinivirtaukset tuo mieleen sotatilan, jossa elää täysin tätä hetkeä ja tuntee olevansa voimakas, piripäät sortuivat tähän euforiaan, samaan mutta keinotekoiseen.

Kolmesta keikasta tähän tukkuliikkeeseen mua syytettiin kahesta, enkä mä tehny ku yhen. Siinä poliisi ties, et mä tiesin kuka ne kaks muuta teki, mut en mä voinu mennä puhuu muitten paskoista, joten kärsin ne neljä päivää kopissa kertaa kaks.

Se oli kovin keikka minkä oon tehny. Tsemppaat silleen, et veri maistuu suussa, lastaat paikallisjuna-asemalla pakettiautoon 15 laatikkoo röökii, ku kyttikselle on alle kilsa.

Westerberg kuulusteli mua siit viimesest, tokan ja kolmannen keikan välil oli ehkä vuos. Westerbergille voin nyt kertoa, kolmannen teki yks piripää Puutarhatien kulmasta kaverinsa kans. En muista enää nimee. Ne kämpätkin on purettu, se on voinu kuollakin.

Rahankeruutöissä Vantaalla.

Autokorjaamossa työskentelevä Artsi näki paljon ihmisiä työn puolesta, ja sit se ties ihmisii jotka niin sanotusti tuns ihmisii, eli alamaailmaa. Artsi oli työhullu, joka osti ja myi, muttei varastanu. Stereoista puhuttiin laatikko-yksiköissä: "Joo moro minä täällä, monta laatikkoo sulle menee..." Äijä myi niin paljon, etten tänä päivänäkään tajua miten se oli mahdollista.

-Moi Artsi, mites menee?

Asiakas oli hakshtanut Citikkaan. -Täs just tultiin siihen tulokseen et kustaant konehuoneeseen ja työnnetään peli pihalle.

-Haenks mä kahvii?

-Joo, sit mull on rahaa sulle.

-Jess, hieno homma, oot hyvä mies, Artsi.

Ihmisii ei voinu koskaan kehua liikaa, varsinkaan kun oli syytä. Annoin aina rajattomasti maksuaikaa enkä hiillostanu ku vähän. Kävin hakemassa kahvit. Kun tulin takas, auto oli pihalla. Ongelmat pysty aina työntämään pihalle, jos olit mekaanikko tai portsari.

Huoneessa oli sankkaa savua. Hasis tuoksui oudolle, hieman makealle. Oonks mä nyt passiivinen narkomaani kun altistun savulle.

Joonas, kuten jokainen amfetamiinia käyttävä, jonka kanssa olin ollut tekemisissä, kaikki jotka sniffas, plaadas. Mut läheskään kaikki, jotka plaadas, ei sniffannu. Eli monet niinku vaan poltteli eikä välittäny kemikaaleista. Ne saatto istuu vieri vieren jossain luukus, mut toinen oli porepää ja toinen taas pilvenpolttaja.

Mulla ei ollu aikaa doupata. Piti tehdä rahaa, sanonta jota käytin oli "kolmekymppisenä eläkkeelle". Oli kova tahti, vitun kova. Rikoksia tehdessä adrenaliini virtasi suonissa, se oli minun huumeeni. Olin jo kauan sitten addiktoitunut, en tajunnut sitä silloin, enkä varmaan olis ees kerenny funtsii semmosii. Oli kuin kroppa olis puhdistunut ahdistuksesta, masennus muuttunut riemuksi kun onnistui. Huippufixi. Ahdistusta. Sitä oli paljon.

Hetken mietin lapsuuttani Espoossa, olin monesti Joonaksen luona pelaamassa kiinalaista shakkia, shogunia, tavallista shakkia, tammea, joissa voitin yhden pelin kymmenestä, opin hyväksi häviäjäksi.

Ojennan rahakuoren.

-Thanks, mut kelaä vähän tota orkesterii. Pitäis olla radikaalimpi niin mediakin kiinnostuis politiikasta. Nyt ne tutkii tekstiviestejä. Ei oo järkee.

Mietin taktiikkaa päästä nopeesti pois.

-Mull o kalsaritki kanissa. Joonas, mä tarvin rahaa.

-Barbaarit, on vetäny sivistyksen vessanpöntöstä. Diagnoosi on hohtava ja kallis, sisältä ontto ja kylmä. Mä nään ton jengin tuola joka näkee pelkät lavasteet.

-Mites mun paperit voi?

-Sivistys on sitä et osataan käyttää tietoa hyväks. Muutenhan homma on järjetöntä. Hiffaatsä?

-Koko ajan, omaks hyväks, mites pohjapiirustukset?

- Laajemminkin voi kelata kun omaa napaa, se on altruismia, vastakohta itsekkyydelle. Mut kun kilpaillaan, huuhdotaan sivistys veke ja jäljelle jää taistelu, kova maailma ja kovat lääkkeet.

-Ok, sulla tilanne tuottaa tarpeen, mulla kovemmat keinot.

Suunnittelin rahapulassa uutta keikkaa ja tarvitsin miehen kullannarvoisia atk-taitoja. Haittapuolena hommassa oli maailmanparannusjutut.

Joonas oli lapsuudenystäväni, kapeakasvoinen, vaalea-siilitukkainen, vankkatekoinen, jonka silmät oli vuosia näyttörüütua tuijottaessa uponneet kuoppiinsa. Kaveri ohjelmoi tietokonetta jo silloin kun itse olin vasta oppinut lukemaan, vaikka ikäeroa ei ollut kuin muutama viikko. Lapsinero, jonka vanhemmat opiskeli viel neljävitosenä. Jätkä sai huippuarvosanoja, istui himas ja pänttäs. Jossain vaiheessa kaverilla vaan naksahdi, rupes vetää piriä ja erakoitu. Ehkä vanhemmat painosti, ehkä geenit tai molemmat, en tiedä, mut mun frendi se oli ja siit mä pidin huolta.

Joonaksen kaltaisesta kaverista mä hyödyn paljon, ja paljon mä halusin.

Pidin tauon, en halunnut kuulostaa liian epätoivoiselta, epätoivoisuus ammatissani ei ollut kovin ammattimaista.

-Ne pohjapiirustukset, olis ollut käyttöä jo pari viikkoo sitten.

Rauhallisena, vaik sisällä poris, ja sellanen keitos et siit ei puhumalla selviäis. Se oli puhumalla saatu.

Ne paprut piti saada. Joonas mietti tuhat kertaa enemmän asioita ku moni muu, pirin voimalla, mut who cares. Kaveri oli tuottanut semmost dataa, et työskentely oli ollut lähinnä fanaattista.

-Tiiätsä miten kävi minolaiselle kulttuurille?

-No? Oli vaan pakko kestää, rahan kelaaminen auttoi.

-Minolaiset asuttivat erittäin edistyksellistä kaupunkiaan Kreikan saaristossa. Tästä on about kolme ja puol tuhat vuotta.

-Ok.

-Kaupungissa oli kolmekerroksisia taloja, kylmä ja lämmin vesi, tuulettut viemäriverkostot, kadut ja kujat. Paikka oli jo silloin tunnettu maanjäristyksistään. Nerokkaat minolaiset käyttivät kivisissä seinärakenteissa puuparruja. Kämpät kesti sen ansiosta hyvin ja kansakunta kukoisti. Suurin rakennus oli 3000-huoneinen palatsi, joka kahdeksankerroksisena näkyi pitkälle merelle. Kaikki meni hyvin tuhansien vuosien ajan, kunnes läheinen Santorinin tulivuorisaari purkautui ja satametriset aallot plus rannassa olleet kalastusalukset pyyhkäisivät kansakunnan pois. No ei ihan, vaeltavat sisämaan asukkaat hyökkäsivät heikkojen minolaisten kimppuun ja siihen loppui niitten tarina.

Autolla mietin kumpi vaihtoehto kahdesta huonosta olisi parempi, soittaa Ismolle tänään, oli ilta, kaveri olisi vihainen kun näin myöhään häirittiin, tai huomenna, kaveri olisi vihaiempi kun kesti niin kauan muutaman paperin saaminen. Jätkä osas valittaa. Unirytmä oli sekaisin ja seuraava päivä oli pilalla kun ei ollut saanu nukkua tarpeeksi. Siihen väliin kaikki ja kuka tahansa vitutti. Ja ku Ismoa vitutti, sitä vitutti rankasti. Tunnin saarnat eivät olleet harvinaisia. Melkein aina kun Ismoa vitutti, se sai myös toiset pahalle päälle. Parasta oli kun Ismoa vitutti ja piti mennä ovesta läpi, silloin tuli tulosta.

Kaveri oli melkein kaksmetrinen, vaaleat pitkät hiukset olivat poninhännällä, posket arvalla finneistä. Vittuuntumattomassa tilassa Ismo oli rauhallinen, välillä jopa lempeä, mutta kärsimättömyys pulpahti helposti pintaan, ja viimeistään silloin muisti skarpata. Kerran Ismo vei ulosottomiehelle muovikassillisen kymmenpennisiä. Äijä oli kuulemma riivannu. Ihme kyllä ne kelpas, eli kassiin ei oltu kustu.

-Moi, mä sain ne paprut. Hyvältä näyttää.

-Joo, mut en mä lähe enää mihinkään, tiiätsä mitä kello on.

-Joo, mut lauantai on jo lähellä ja sunnuntai ois hyvä, ja nyt on jo torstai.

Yritin puhua mahdollisimman vähän puhelimesta, kun ei ollut pakko, typeräähän se olis. Typeryys johti aina ennen pitkää ongelmiin, ja ongelmat tässä ammatissa, no se ei saanu olla edes vaihtoehto.

-Pitääks saatana aina olla yöllä liikenteessä.

Kello oli ykstoista, ja Mäkkäriin, mis me yleensä tavattiin, alle kilometri.

-No mä vaan ajattelin ilmoittaa.

Mä tiesin et asiasta ei enempää kannattanu vääntää.

Mä olin joka puolella koko ajan. Joskus joku jopa hiilty kun yritin saada äijii hommiin. Annoin Ismon valita, oli kiire, velkaa ympäriinsä, perseen alla paloi, mut vittuuntuneena asioista ei voinut puhua tai sopia. Ennen keikkaa piti käyttää järkeä ja keikalla piti olla herkkä ja vaistota, jotain mist Ismo ei tienny mitään, mut ei se haitannu, mä tiesin.

Vuonna 1979 muutimme vihreään Espooseen. Tämä oli viisivuotiaalle uusi ulottuvuus kaupungin jälkeen, ja nautin suunnattomasti seikkaillessani syvissä metsissä rakennellen majoja ja järeillä lautoilla.

Kerran vuodessa oli Kartanonpuistopäivät, taloyhtiön lasten urheilupäivä, jota kaikki odottivat. Lapsia oli paljon, vedettiin leukoja, juostiin kilpaa, jossa minä voitin omat sarjani. Palkinnonjakotilaisuudessa oli mahtava olo.

Talvella laskimme ihan kaikilla laitteilla kaikkialta, hiihdimme, jota faija harrasti, laskimme mäkeä jopa suksilla. Faija oli taitava korkeasta iästä huolimatta, jo seitskymmentä silloin, sodat käynyt upseeri.

Kouluun menimme vuorotellen naapurin Saabilla ja meidän Toyotallamme. Muistan kutitelleeni ja kosketelleeni naapurin tyttöä, pelkkä käden koskettelu ja paja oli ihanaa, nautinnollista.

Kotona kova kuri korvasi identiteetin muodostumista. Pojasta tehtiin kuuliainen ja tottelevainen, äitini käski minua olemaan rauhallinen sadantuhannen kerran kun täytin kymmenen. Pedagogiikkaan ei kuulunut rakentava oikein tekemisen palkitseminen.

Me syötiin aina perheenä yhdessä, mikä on hyvä asia, mutta ahdistavaa se oli, muistan. Juhlaillat, kuten perjantait, olivat kolmen ruokalajin kattauksia. Oli alkuruoka, pääruoka ja jälkiruoka. Laseja oli pöydällä viis rivissä, elimme porvarilaista elämää. Kärsin kun piti odottaa, et kaikki oli syönyt, kun piti auttaa siivoamaan pöytä, olla avuksi kun teki mieli leikkimään. Harvoin pääsin lähtemään ruokapöydästä ennen kuin kaikki olivat syöneet. Mitään ei saanut jättää.

Ollessani nuorena kavereiden mökeillä huomasin lähes poikkeuksetta, että antimet olivat runsaampia ja terveellistä ruokavaliota noudatettiin. Minulle joku Herbamarepurkki oli kuin toiselta planeetalta.

Mutsin arkipöperöt olivat askeettisia, perustuivat keitettyihin perunoihin ja päältä palaneisiin, sisältä raakoihin jauhelihapihveihin, joihin ei paljon eforttia tarvittu. Tässä palaneen käryssä tulivat murot markkinoille. Sokerikuorrutetut papanat, joissa ei ollut mitään luonnollista, kiihottivat nuoren pojan makuhermoja, päivässä saattoi mennä laatikollinen. Helpotti tietenkin helvetisti mutsin työtä, kun muroja rouskuttava nuori oli tyytyväinen kemialliseen stimulanssiin, valtavaan sokerimäärään.

Nautinnonhakuisuus, hedonismi eli mielihyvän tuottaminen voi olla tasapainottomalle ihmiselle ainoa valonpilkahdus muuten ahdistavassa elämässä. Tasapainottomuus saavutetaan jo varhain, kun teollinen moska ja pikaruoka ovat korvanneet kasvikset, juurekset, kuoriperunat, täysviljat, ohrapuuron, ruisleivän. Tilalle on tullut stimuloiva, nopea, helppo, maukas, isosti mainostettu herkuttelukulttuuri.

Herkuttelu-vitun-kulttuuri.

Hedonistille on vaikeaa olla runsauden keskellä. Ihminen on mielihyvän tarjonnan keskellä astuessaan ovesta ulos. Se voi olla kokopäivätyötä hoitaa tai pitää itseään kurissa.

Pohjapiirustukset oli tutkittu, työkalut pakattu, olimme menossa keikalle, minä ja Ismo. Minä ajoin, ja Ismo tilitti Teodosta.

-Aina kun sil menee kohtalaisen hyvin, se mokaa. Sen mutsi tukee sitä, se saa fattast, mä oon yrittäny jeesata sitä ja sit se vitun luuaivo ryssii. Eks se tajuu et niiden huumeiden kaa kaikki menee vituks.

-Nii-i.

-Sen Paraisten reissun jälkeen se oli ihan ok, sit se varmaan rupes taas vetää. Vitun lehdessäkin oli juttu siitä.

-Tota mites sun mutsis voi, yritin vaihtaa puheenaihetta.

-Ihan tarpeeks hyvin, mitä, ootsä kiinnostunu siitä?

Teodo oli niitä jätkiä, jotka veti kaikkee. Alussa mies pärjäs keikoilla, mutta jäi sittemmin kuvioista pois. Äijä oli yleensä liian sekaisin - epäammattimaista. Ismo ja Teodo oli lapsuuden ystäviä. Ismo jakso uskoa Teodon raitistumiseen, mutta harvemmin näin kävi, varsinkaan kun katkaisuhoidosta ei ollu viel tietoaakaan. Kamaraha hankittiin kadulta. Rikosten tekeminen oli ainoa vaihtoehto.

Alko olee happi loppu ku Ismo lopetti. Lunta sato, se saattoi olla hyvä asia tai huono, en jaksanut miettiä. Vesipumppu piti ääntä, huonoo kahvii, maaseutu muuttu koko ajan rumemmaks, tuntu et tää ois paskan reissun alku, ja mä olin kaks viikkoo sit päässy kyttikseltä.

Tulimme vihdoin paikkakunnalle, missä kohde sijaitsi. Lumisateen takia Ismo ei suostunut jalkautumaan jota ehdotin, joten ajelimme kohteen ohi pariin otteeseen. Piti selvittää ulkovalvonta ja sopiva paikka autolle.

Kohde: varasto

Varasto oli matala, tasakattoinen harmaa laatikko jota kiers verkkoaita. Turvakoppi portin vieressä, ei valoa. Kameravalvonnasta ei saanut mitään selvää, oli jo pimeää, oltiin myöhässä.

-Shit, kato, taas vartija tulee vastaan, tää on liian pieni kylä, ei me voida cruisailla tääl loputtomiin.

-Antaa tulla vaan, ei ne voi meille mitään.

-No kyl ne voi, rupee funderaa jotain.

-Vitut funderaa. Tehään se ja lähetään vittuun täältä. Ismo rupes ottaa kierroksii. Mä tiesin et se kykenee keikalle vaik kalsareissa, mut homma ei tuntunut hyvältä, joku mätti. Kaheskymmenes minuutis kaks kertaa poket, oliko paikkaan just murtauduttu, tai mitä. Auto oli mun nimissä, liikennettä liian vähän, ei hyvä, ammattitaitoinen vartija pisti kilvet ja auton muistiin kertaa kaks. Tuntematon auto, kaks äijää autossa, poke oli ehkä aavistanut jotakin ja tullu takas. Siitä niille maksettiin. Aika harva ettii mitään osotetta teollisuusalueelta sunnuntai-iltana. Vitun tyhmää. Viidensadan kilsan hupiretki räntäsateessa ja vesipumppukin saatto hajota.

Paluumatkalla Ismo kertoi Teodosta.

-Teodo tiesi että naapurissa asui oikee hififriikki, kämppä ekassa kerroksessa täynnä elektroniikkaa, ajeli uudella Bemarilla, rikas kusipää. Asukas, bodari, yllätti kesken keikan. Teodo, langanlaiha liimaletti mustine pitkine hiuksineen, bodari rautaa. Kun tämä heiveröinen räpäle oli kovaa vauhtia tyhjentämässä kämppää, bodari päätti kokeilla onneaan. Tässä vaiheessa mitään konfliktia ei olis syntynyt, jos bodari olis menny vaik keittämään kahvia, kaivellu vakuutuskaavakkeita, sen sijaan nyt tuli videot päin näköä. Teodo hakkas miehen painonnostotangolla. Kuus murtunutta kylkiluuta, sisäinen verenvuoto, leuka säpäleinä ja murtumia kallossa. Siinä sivussa kämppä meni remonttiin.

Teodo oli jatkanu vielä hommia, olihan keikka kesken ja aineita piti saada.

Kun naapurit olivat soittaneet poliisit ja Teodo oltiin saatu rautoihin, bodarille tilattiin tsirra. Teodo joutu poliisiasemalle

kun bodari lähti teholle. Mies vetää ehkä tänä päivänäkin pilliruokaa.

Isuttiin Ismon kanssa rahat loppu -tilanteessa Mäkkärin autokaistalla. Vitun joulukin oli tulossa. Oliko alkanu pelätä kyttäreissun jälkeen, vai oliko vaisto ollu oikeessa? No ainakin keikan tekeminen ois ollu hullunrohkeaa, järjetöntä. Mä inhosin reikäpäisyyttä, koska se oli hallitsematonta, vitun vaarallista.

-Eks me voida kilauttaa kauppa, röökki ja pohjakassa? Ismo oli yllättävän rauhallinen, varastokeikan kuseminen oli niinku unohtunu, ja funtsin et saaks toi jätkä aina ton moden päälle jos halua, mut on niin kyrpä, et ei tee sitä kun tällasis tilanteissa, miss himas oli jääkaapis vaan valo ja vastaan tuli haneen pyrkivii spaidereita.

Mietin Ismon ehdotusta, olin enemmän suunnitellaan ja tiedustellaan -tyyppiä kuin Ismo, joka meni ja teki. Monesti Ismon mielestä suunnitteluun meni niin paljon aikaa, että homma tuntu jo työläältä ja vitutti ku ei päässy tekemään mitään. Me oltiin Joonaksen takii pari viikkoo liian myöhään varastokeikalla. Arvelin että mies oli ollu liian vähän pireissä, oli varmaan nukkunu kaks viikkoo - tai sit huonoo kamaa, sekoillu liikaa. Joka tapauksessa olin Ismolle luvannut jotakin konkreettista, oli pakko suostuu.

Ajoimme pimeitä pikkuteitä, ankeaa maaseutua, missä murenevaa tietä reunusti tylsät pellot, rumat puiset talot, ja aina silloin tällöin keskellä ei mitään tuli kylä. Sama kaava toistui, tylsä pelto muutama puutalo ja kauppa. Ankea kirkko, rapistunut seurakuntatalo ja taas peltoa. Joskus pellot loppu ja tuli sankkaa kuusimetsää. Tie kiemurteli metsässä, ja arvelin sen olleen polku ei kauan aikaa sitten. Alkoi olla jo valoisa, joten ajoimme auton tukkiautotielle ja jäimme nukkumaan dieselin tuksuttaessa.

Aamu oli askeettinen - ulos kuselle, rööki huuleen ja menoks. Päivä oli onneks pilvetön ja auringonpaiste teki hyvää. Tuntui kuin onni alkaisi kääntyä, ainakin uskoin siihen. Uskominen taas lisäsi onnea, mikä oli oikea suunta. Kun Ismolla oli hyvä päivä, meillä oli oikein hauskaa ajella ympäri pikkukyliä heitellen huumoria milloin mistäkin hökkelikiskasta, kaupasta jossa ei ollut kaltereita.

Kohteen piti täyttää tietyt ehdot onnistumista ajatellen. Kohteessa ei saanu asua ketään, maaseudulla kun oltiin, tääl jengil oli aseita, eikä kukaan haluu tulla ammutuks. Toinen oli hälyttimet.

Etäisyydet oli pitkät. Olimme dieselautolla liikenteessä, mikä vaikeutti nopeeta poistumista. Auton varastaminen olis tietenkin ollut vaihtoehto, mut kahden rikoksen tekeminen yhden sijasta oli paljon huonompi yhtälö kun kysymyksessä oli pikkukeikka. Myös ajatus nopeesti sisään ja nopeesti ulos oli perseestä, siinä virheen tekeminen on paljon todennäköisempää, ja virhe tarkoitti koppiä. Ei helvetti enää.

Riskin ottaminen oli paljolti kiinni saavutettavasta hyödystä. Kahden tonnin keikan takii ei voinu samalla tavalla riskeerata. Oletetaan että saalis jäisikin meille, silti kiinnijääminen tarkoitti ehdollista tuomiota, ja kahel tonnill ei pitkälle pärjää. Eli tilanne mitä piti välttää oli rahapula, koska rahapula saatto pahimmassa tapauksessa muuttua kiinnijäämiseks. Suomessa rikoksen uusija saa paskaa niskaan, kun ekakertalainen ei käytännössä saa mitään, vaikkei kenenkään henkeä oltu uhattu tai fyysistä vammaa aiheutettu. Me oltiin ammattilaisii, jotka osas kelaä eteenpäin.

Kyläkaupan takaovi oli vahvaa tekoa, viereinen seinä ei kestäny mitään. On helpompaa kun ajattelee luovasti. Olimme päivällä kumpikin käyneet varmistamassa ettei hälyttimiä ollut, ja homma oli loppujen lopuks rutinoitunu suoritus.

Ajelimme toiseen kuntaan, väsymys alkoi painaa ja päätimme ottaa tukkitietirsat. Oltiin jo turvallisilla vesillä, ainakin ajattelimme niin.

Aamulla kustessa metsätielle ilmesty maija. Katsoimme toisiamme hetken, koska ei nyt vittu näin syvältä meit ois pitäny löytää. No löys ja ei löytäny. Kävi ilmi, et paikkakunnalla liikuskeli kirvesmurhaaja. Ei mikään ihme kun Suomesta on kysymys, mut pirun paska säkä. Tukkkirekkakuski oli soittanu. Skoudet tuli aika rauhallisesti ja yritimme hioa tarinaa kuntoon. Peruspohjana oli, et kaverille ollaan menossa. Ongelmana oli et kumpikaan meist ei tuntenu ketään näiltä suunnilta, oli keksittävä jotain ilman aikaa.

Poliisit kuitenkin mokas oikeen kunnolla. Nopeesti ne selvitti, et auton omistajalla oli haku päällä, eikä tarvinnu ees kusettaa mitään. Tilanne laukes siten, et mä lähdin maijan kyydis Jämsään selvittelee jotain säälistävää sakkoa, Ismo saalis takakontissa ajelee stadiin.

Jotenkin tuntu siihen aikaan et poliisi oli unessa. Ei ollu tarpeeks paljon pahuutta ollu näitten kyttien elämäs, tai sit liikaa, ja ne oli tyytyväisii et kirvesmurhaajaa ei löytyny.

Hyviä vinkkejä saattoi saada ihan tv:tä katsomalla. Yheksäkytluvulla alkanu Poliisi-tv -ohjelma oli tärkeää katsottavaa. Olihan meikäläistenkin keikat siellä, joten jännitti kuulla, mitä oltiin nähty tai kuinka hukassa tutkinta oli. Sporttinen Raija Pelli veti ohjelmaa, jossa alussa todella oli meininkiä.

Sittemmin katoamis- ja raiskauspainotteinen formaatti oli liikaa. Kuka on niin typerä ja menee raiskaamaan kun seksityöntekijöitä oli saatavilla. Ehkä jännitys ja vallan tunne. Ja jos jännityksen ja vallan tarve jyräs sivistyksen, oli se sairasta. Raiskarit, jos ja kun jäivät kiinni, saivat jännittää terveytensä puolesta vankilassa. Raiskaaja ja pedofiili ovat rikollisten kesken pohjamutaa.

Katoamisjutuissa taas ei ollu mitään hohtoa, monet niistä vaan lähtee eikä kerro kenellekään mitään, jos kysymyksessä siis on aikuinen.

Joonaksen luona Castréninkadulla.

Joonaksen kämppä on parvekkeellinen kaksio isolla eteisellä. Ympärilläni valtava määrä sähkölaitteita, tietokoneita joka puolella, johtoja roikkuu sieltä täältä. Lattialla kirjapinot muodostavat käytäviä. Puolitäysinäisiä jätösäkkejä, hyllyillä on kasveilla ja sienillä täytettyjä lasipurkkeja satoja ellei tuhansii.

Joonas lataa kabuumia, hasiksen polttovälinettä, joka koostuu pitkästä, päistään avoimesta lasiputkesta, jonka polttopesä sijaitsee putken kyljessä O-renkaan tiivistämänä lähellä putken päätä. Sytyttäessä putki imetään täyteen savua tukkimalla putken avoin pää kädellä, ja kun käsi päästetään ja imu jatkuu, ammutaan savu keuhkojen syviin osiin. Ekat överit otin just kabuumilla, hyvä et laattaa ei ollu katos.

-Tajunta laajenee, rentoutuu. Lääke tulee Marokosta, Joonas hehkutti.

-Se on hyvä bisnes monelle, koska se on laitonta. Pohjois-Afrikassa, jossa kannabis kasvaa siinä missä omenapuu jengin takapihoilla, on lottovoitto, et Suomen laki on kielteinen. Laki synnytti rikoksen.

Sill oli hyvää stuffii. Silloin sitä oli kliffa kuunnella.

Ja mies jatko, -Kun olin lukiossa, luokallani oli kaveri, joka oli myyny ekan kilon vittu viistoistvuotiaana. Tää nuhanenä oli just noussu hiekkalaatikosta ja sil oli parempi liikevaihto ku alakerran Paulin kukkakaupal.

Katos katos, Joonas on sittenkin inhimillinen, ostanu kukkia, tai sit se on sniffannu sitä pulverii, mikä tulee mukana ruusujen kasteluvettä varten. Veikkaan jälkimmäistä.

-Jätkä pärjäs mulle matikas, ja oli muuten aino, mut mä sain lakin ennen sitä.

Alakroppa paikallaan kuin veistos, pääkään ei liikkunu, pelkkä suu kävi, Joonas keskittyi.

-Kuka nyt lääkäriperheen räkänokkaa epäilis huumeiden välittäjäksi. Näin omin silmin jengin vetävän kaks geetä päivässä. Kaveriporukas ku polttaa vaik kolme, jotka satunnaisesti heittää eteenpäin ja tarjoo blossit jollekin, yhtälöön voi laskea kulutukseks 10 geetä, okei, 10 kertaa

vuoden 365,24 on jo yli kolme kiloo, mikä maksaa tällä hetkellä 10 000 maahantuotuna, ja summa tuplaantuu maassa myytynä. Joonas oli vauhdissa. Posket lommolla, leuka liikku muuttaen montttujen muotoa, nopeasti, kovalla sykkeellä. Pireissä itsevarma, vakuuttava, tehokas.

Mua huumebisnes ei kiinnostanu hevonnittua. Sekavaa jengii, pikkurikollisii, yhden reissun jätkii, jotka putkassa lauloivat ja pahimmassa tapauksessa vasta ulos päästyään tajusivat mokanneensa. Ei, ei. Yhest korvast sisään, toisest ulos, pidä paskakasa pystyssä, keep the shit together.

Kannabis ei itsessään ole vaarallisempaa kuin alkoholi, ja riippuvuus kannabikseen oli monelle ennemminkin pelastus. Ilman kannabista ne olis kyenny vielä vähempään. Olihan monet perheellisiä, jotkut töissä niinku monet alkoholistitki.

Ongelmia tuli hasiksen muodossa Marokosta, siellä kamaan voitiin sekoittaa mitä vaan, kenkälankkia, lantaa, kemikaaleja, vähän mitä nurkista löyty.

Myös siellä perheenisä halusi menestyä, kasvattaa kakarat ja saada ne kouluun. Koska kannabista oli vaikea salakuljettaa suuren tilantarpeen takia, ratkaistiin ongelma keittämällä kasvi ja puristamalla siitä öljy, sidosaineena lanta, ja tulos oli hasis.

Uhri oli epätasapainoinen, oravanpyörässä mukana sinnittelevä suomalainen. Poltteli iltasin "kenkää" (heikkolaatuista pilvee, halpaa PL:ää (peruslätkeä)) ja tienas vaipparahaa päivisin. Joskus äitikin poltteli, jolloin vaipat kyllä jäi ostamatta.

Marokkolainen suunnitteli auton ostoa. Hän oli keksinyt lisätä kamaan kemikaalia ja boom! markkinat kukoisti. Ongelmana oli vaimo, joka halus perheauton, kun taas Bemari olis tehny gutaa. Ihminen oli kova tehostamaan, itsekkyyys kehittäli tavoitteita, jotka olivat pilvissä.

Mitä huorat tarkoittivat kun ne sano et mun silmät oli surulliset? Mitä ne yritti, tai halus, mä kelasin auton ratissa. Ei helvetti, tollaset kelaukset tarttiksi neit kelata vaik ne pisti kelaamaan, oli päivän kysymys, jos ei takana ajavaa Fordin Mondeota lasketa. Kaks äijää, ei vittu, ei voinu kelata totakaan. Mut heräs epämuikavii kysymyksii kuten olinks mä okei, siis niinku normaali tai jotain, mut rohkeesti ajatusten kimppuun. Eli jos kytät ei löytäny solukämpän porraskäytävästä pahvilaatikollista röökii, ei ne mua löytäis tuhansien autojen seasta, kun auto oli umpirehellisen nimissä, puhdas kuin jumaluus ja valkoinen kuin viattomuus, ei ne löytäis mua tän kilven takaa, kun en ajanu ylinopeutta, en ajellu rikkinäisillä lampuilla, en käynyt kuumissa luukuissa. Mä ajoin ennakoiden antaen tilaa, mä olin hyvä tyyppi josta kaikki piti, ja siit mä pidin. Se oli tärkeetä, olla mieliks, olla suosittu.

Ja huorat, keskittyis omiin ongelmiin, esimerkiks hengityksen raikastamiseen. Monella maksullisella hengitys haisi viemäriverkolta. Ehkä sielun rappeutuneisuus alkoi haista pahuudelle.

Esillä, äänessä ja kovinta läppää heitti Iso J.

Tutustuin kaveriin Essolla, missä jätkä oli hetken töissä. Kävi ilmi, et kaveri teki myös autokauppaa ja tartti stereot, ja minä toimitin. Rahat piti saada parin päivän sisällä. Kun menin hakemaan rahoja, jätkä oli kerennyt lopettaa ja hankkiutua sairaalaan tiputukseen, jonne minäkin saavuin. Ala-aulan pankkiautomaatilla meistä tuli ystävät.

Rikollisen on tavallaan helppo oikeuttaa toimintansa ympäristössä, jossa kaikki ovat rikollisia. Rikollisuus on koko toiminnan perusta, joka määrää käyttäytymisen, pelisäännöt.

Mitä kurinalaisempaa toiminta on, sitä helpompaa on varastaa, ja jos taitoa ja intoa riittää, saa myytävää ja homma pyörii kivasti, ja rahaa yleensä on. Ja jos ei oo, nollakorolla pystyy lainaamaan suuriakin summia. Luotto edellyttää luottamusta, ja ilman luottamusta ei oo mitään.

Jotkut tiirikoi, toiset menee katon kautta, kolmas ehkä kaivaa käytävän pankkiholviin, makuasia. Jotkut tekee tilauskeikkaa, toiset myy varastettua tavaraa. Mitä enemmän taitoa, sen paremmin elää, ehkä myös vetää vähemmän.

Kun luotto oli tapissa ja doupit loppu, narkomaani iski näyteikkunan sisään, koska vastassa oli refat, divisioona örkkejä valmistautumassa suurhyökkäykseen, krapula oli pientä refloihin verrattuna.

Ravintokolmion peruspilari on hampurilaisateria. Istumme Ismon kanssa autokaistalla jonossa. Kerron Ison J:n loistavista venepaikoista. Veneet kyll löyty, mut lähimpään taloon oli vajaat sata metriä ja verannalle oli heti ilmestyny äijä, ei jaksanu kiinnostaa. Toinen kohde oli elektroniikkaliike, jossa ei jostain syystä oltu kuultu hälytinjärjestelmistä. Se kiinnosti.

-Mitäköhän ne sit myy?

-Kai ne vaan luottaa tulevaisuuteen liikaa.

-Käydään kattoo se joku päivä, onks muuten Iso J mukana siin?

-Pakko ottaa, se on sen mesta.

-Luotatsä siihen?

-Se on vähän arveluttava, iso suustaan. Pitää vaan toivoo et se ei joudu kuulusteluun.

-Nii-i.

Iso J oli sisällä, eka kunnan homma, nyt nähtiin sit olik puheille vastinetta. Olin tuntenut jäbän vasta kuukauden, se ties mejän touhuista, mut ei tietenkään yksityiskohtii, mitä ei kerrottu kenellekään. Se palo halust päästä mukaan, jauho ja jauho, no nyt oli aika.

Söimme hampurilaiset loppuun. Rikollisen pelastava pikaruoka, joka perustui kauan kidutetun eläimen pihviin, jonka oli valmistellut vihainen, huonosti toimeentuleva opiskelija. Viha oli tärkeää. Vihainen oli tehokas, häikäilemätön, röyhkeä ja erittäin motivoitunut tekemään pahaa. Ei tarvinnu ku tilata ateria, sokerilimu toi aggression, vielä parempi.

Oltiin keikalla. 80 000 hengen kaupunki. Minä, Iso J, Ismo, ja kuskina toimi vanhempi kaveri Jouko. Jouko oli luottoäijä, lusinu, ryöstäny, saanu puukkoo, jne.

Koska kohde sijaitsi ydinkeskustan lähellä, oli tärkeä olla kalustoo ja äijiä. Saatto tulla kiire, jonka takia edellisenä iltana oltiin varastettu V8-bensamersu - veekasi hakkaa helposti farmari-Fordin. Myös se, et kannat omaan autoos varastettuu elektroniikkaa aamuyöllä keskel sitii, on idioottimaista. Kaupungeissa liikkui aina jengii kellonajasta riippumatta. Kilvet ois tietysti voinu vaihtaa, mut aika harvas oli vapaaehtoset. Eikä S-sarjan Mersu ja murto sovi samaan ajatukseen.

Sisäpihalla Ismo hoiti ovea, Jouko kaasutteli peittääkseen murren ääniä. Yläkerrassa asuttiin, joten näin oli parempi. Akkukoneella lukkopesää irti ja loput sorkalla. Otin aikaa kolme ja puol minuuttii, kuudessa kolme jätäkää oli tyhjentäny liikkeen. Viiveet ku laskee, ei kytät ois kerenny paikalle millään.

Yli viiskyt kännykkää saatiin myytyä Viroon, Ison Jiin säätämä diili oli hyvä. Viro oli just vapautunu. Jeesattiin kuulemma helvetisti virolaisii jaloilleen nokialaisilla huippupuhelimilla. Todellisuudessa Isoo J:tä ei kiinnostanu ku Viron halpa hintataso yhteydessä moniin bordelleihin.

Kun äijät lopulta palas, ne oli ihan yhtä peea kuin ennen keikkaa. Ne näytti siltä ku ne ois viettäny hiilikaivokses kuukauden. Tuska ja nautinto kulki käsi kädessä, toinen seurasi toista kuin varjo. Kun sain elektroniikkapuodin tulot, makselin velkoja, kerkesin just syödä pihvin ennenku fyrkat oli menny.

Jouko oli niitä, jotka eivät noudattaneet lakia. Lain rikkominen oli elämäntapa, tapa luoda jännitystä pysyäkseen edellä ja vireessä. Tämä mahdollisti adrenaliinivirtaukset jota tarvittiin kun oli kova halu elää isommin paremmin ja täysillä.

Nyt nelikymppisenä vauhtia lisättiin, avioerot ja lusimiset Ruotsissa eivät vaivanneet. Eihän nyt muuten riskiä ota jos ei kestä tappiota, joita Jouko oli kokenut runsaasti. Kaikki eivät Joukon tarinoihin uskoneet. Minä uskoin. Hyviä juttuja ja vaarallisia tilanteita, josta paistoi ylpeys omista saavutuksista joista todellakin monet olivat huikeita. Huikeuteen tämä mies pyrki, ylikuonnollisiin suorituksiin missä mies kuukaudessa tienasi rahat uuteen autoon ja nukkui vain kolme tuntia tuona aikana. Ensin yö VR:n työmaalla, ja kun junat alkoivat kulkea, tekemään perustuksia Rekolaan.

Tämä vaati tietysti paljon rakkautta jota tarjosivat vaimo, tyttöystävä ja vaihtuva vakipano - seksiaddiktiota hoidettiin monipuolisesti. Edellisestä suhteesta tyttö ja poika. Pojalle lastenkoti teki kuulemma hyvää. Jouko teki ja osasi ja miehen sisukkuutta ihailtiin, naiset jumaloi. Rankka eletty elämä oli rohkeuden merkki, tuomiot, sakot, menetetyt luottotiedot lähinnä todiste siitä.

Vouti joka oli perässä auttoi rikolliselle tielle, koska valtion virkamies mafiakorkoineen edusti selkeää vihollista, jota mies niin tarvitsi taistellakseen omasta tilasta. Valtio oli miehekäs vihollinen, ja samanhenkisiä riitti, Jouko tunnisti satojen metrien päästä kaltaisensa, oli pidetty armoton naistenmies ja työnarkomanian kovin kärki.

Joonas raottaa pizzalaatikon kantta. Muutama pikkukärpänen lennähtää liikkeelle. Rupee heti perään näpyttelee tietokonettaan.

-Tota, mitä sä nyt duunaat.

-Tilaan pizzaa, Ishmail vastaa huollosta tänään.

-Siis tietokoneellako, häh!

-Joo, mull on yhteys suoraan Ishmailille, 16-18 min, se on tääl.

Mietin et tuokohan Igor pirit.

-Maailma muuttuu katos, ei tarvi ees mennä keittiöön, safkat tuodaan himaan, kätevää.

Joonaksen keittiö muistuttaa verkkoklibaa.

-Valtaosa prosentuaalisesta määrästä seitkytluvun Suomen ruoasta valmistettiin itse. 25 vuotta kehitystä, ja mä painan vaan entterii, niin ding dong ja ovella on ruokaa.

Ovikello soi. Joonas tarkistaa kamerasta tulijan ja kellonajan ennenkun edes hievahtaa paikaltaan. Ammattimies, ajattelen.

Käytän tilaisuutta hyväkseni kun Joonas mättää pizzaa.

-Mä tartten kaiken tiedon P.I.R.-tunnistimista, miten pitkälle ne näkee, mistä ne reagoi ja miten niitä voi huijata.

Olin miettinyt puheen niin pitkälle kuin mahdollista, koska se olisi iso askel eteenpäin, jos löytyisi keino harhauttaa hälytinjaerjestelmiä.

-Jos kysymykseen tulee laite, vempain, puku, avaruustekniikkaa, mitä vaan, mä haluun sen, tuliks selväks. Sä rakennat, ompelet, kiipeet, uit vaikka satama-altaassa, mut se pitää onnistuu.

Joonas ahmi ruokaa, oli ollu luultavasti muutaman päivän syömättä, mikä pirin käyttäjälle on arkea. Olihan ainetta aikoinaan käytetty Yhdysvalloissa laihdutuslääkkeenä. Jenkit vois tarvita sitä nyt. Aine kiellettiin lailla, koska riippuvuusongelmia oli liikaa. Sekään ei nyt haittaisi.

Istumme Ismon kanssa väijyssä.

Väijyssä istuminen tarkoitti kohteen tarkkailua herättämättä huomiota ja drive in -ruokaa. Mäkkäreitä rakennettiin kovaa vauhtia joka puolella, mikä helpotti helvetisti, koska en usko että me mitään eväitä oltais ruvettu roudaamaan megeen.

Kohde oli ravintola. Piti varmistaa, miten työntekijät tulivat ja menivät, jotta meille jäisi työrauha. Inside-tietoo oli ostettu kokilta, joka oli työskennelly kyseisessä paikassa. Koska ravintolan pomo oli kokin mielestä ahne, ja kokki rahantarpeessa, saatiin me keikka ja työsopparii rikkova pomo ongelmii. Meidän näkökulmasta kaikki sai osansa.

Huone on pimeä, seison eteisessä keikalle menossa, mieli synkkä, tappiollinen. Ajatukset ovat kiertäneet hyvästä pahaan, oikeuteen tehdä mitä osaan. Taustalla soi Judas Priest – Breaking the Law täysillä. Kello on 23, mun onnennumero, jolla ei ole mitään merkitystä. Ainoo millä on nyt, on taidolla, rohkeudella, onnella. Lataan itseeni rikokseen tarvittavaa draivia, tämä on hiljaista sotaa, tuhoamista jota hallitsen, johon pystyn, jota olen tehnyt, ja missä olen onnistunut. Miksen nyt? Kaikki on suunniteltu hyvin, kaikki on kohdallaan, kaikki asiat on huomioitu ja varasuunnitelmat hiottu huippuunsa. Tekijät ovat kaikki luotettavia ja keikka oikea. Ajankohta on oikea, tekijät oikeita eli oikeutettuja tekemään pahaa. Ajatukset oikeita. Jäljellä on toiminta, suoritus, ja siinä olen parhaimmillani.

Liikehuoneisto/asuntokompleksi oli tasakattoinen 3/5-kerroksinen. Kolmannen kerroksen tasanteella sisäpihan puoleinen keittiön ikkuna peitettiin paksulla peitolla ja potkaistiin sisään. Ikkuna tilkittiin huolellisesti, jotta sähausäänet eivät kantautuisi sisäpihalle missä oli parvekkeita. Äänet saattoivat jopa voimistua sisäpihalla, ja kun parvekkeesta puhutaan, makuuhuone ei yleensä ollut kovin kaukana.

Kaappi on puoleen väliin sahattu, kun Ismo tulee ilmoittamaan että alhaalla huoltotietä ajaa poliisiauto, ja että kipinäsuihku valaisee ikävästi muuten pimeää ravintolaa. Lasken työkalun kädestä, suuta kuivaa paloturvakaapin sisältämä valkoinen jauho. Löydän limukorin ja korkkaan kolan.

Vartin päästä kaappi on auki, kolikot saa jäädä. Kolikkopötköjä on vaikea selittää kun on työtön opiskelija. Poistuminen on helpompaa kun ilman avainta pääsee rappukäytävään ja rappukäytävästä pihalle ovenkahvaa kääntämällä. Hanskat veke ja kohti autoa. Auto pistettiin siihen kuntoon että vaik poliisit pysäyttäis, kaikki näytti normaalilta. Siihen aikaan, joka meidän onneksemme oli lamanjälkeistä aikaa, Espoossa joutu suorastaan etsimään poliisin. Ei etsitty, vaan ajettiin himaan laskemaan rahoja. Keikan kohokohta.

Kokki on muuten nykyään itse ravintolapäällikkö Helsingissä. Ehkä Espoo ei ollu sille se oikee mesta ja pomolla vaan muutama huono päivä. En tiedä, eikä kiinnostanu enää.

Keikan jälkeen euforia tuntui aina yhtä hyvälle. Onnistuminen lisäsi itseluottamusta. Tunne oli huippu, mutta hiipui pois. Tilalle tuli passiivinen, velto ajanjakso, jolloin mistään ei tullu mitään, eikä mikään kiinnostanu. Kuitenkin tuntui, että panta joka kiristi kaalia olis hellittäny. Kaalin sisällä oli paskaa, paska pääs helpommin ulos. Paska oli ahdistusta, kaunaa ja vihaa jota olin täynnä.

Ajelin soramontulla motocrosspyörällä. Tuttavalta osamaksulla kesäduunista tienatuilla rahoilla salassa vanhemmilta ostetussa nelitahtisessa oli hiljainen käyntiääni, eikä se ärsyttänyt ketään.

Tekemisii ei paljon mietitty, pelko ja uhat huuhtoutuivat vauhdissa, oli paljon koettavaa, ja rohkeudella korvattiin viisaus, jolloin onnella oli merkitystä, ja sitä oli.

Kasat, joilla kiemurteli murskeautoteitä alueella, jonka laajuutta ei nähnyt, piti tutkia, nauttia vauhdista, adrenaliinista ajaen kasalta toiselle ylös alas kiertäen ja kiemurrellen. Mäki oli jyrkkä ja se jatkui ja jatkui. Lisäsin kaasua, taivas näkyi edessä. Oli kaunis, kellertävää laskevaa aurinkoa täynnä oleva sunnuntai-iltapäivä, ja työmaa tyhjä. Kaikki oli siis minun.

Epämääräinen olo valtasi mielen, ikävä särö keskellä vauhdin hurmaa, annoin ajatukselle tilaa, halusin tietää mitä se halusi puoliksi tosissani, kuitenkin pitäen kiinni tunnetilasta. Se oli vaaran lähettiläs, joka sai minut painamaan jarrua ja tajusin samalla että tie loppuu kesken. Puristin jarrua täysillä, näin reunan lähenevän nopeasti mutta pyörä pysähtyi, vain pari metriä ennen tien loppua. Pumppu hakkas, naamaa kuumotti, kymmenen metrin pudotus ja isoa, terävää murskelohkarettä oli kuin mattoa montun pohjalla. Mietin miten olisi käynyt pudotessa, olisinkohan kuollut, ajatus ei herättänyt tunteita.

Taisin olla kolmetoista, kun kuulin ensimmäistä kertaa Twisted Sisterin Come Out and Playn, ja kaikki muuttui. Musiikki tarjosi kaiken, asennetta, tunnetta, energiaa, välinpitämättömyyttä yhteiskuntaa kohtaan. Osaan vieläkin monta biisiä ulkoo, ja pidän tätä levyä maailman parhaimpana. Laulussa lauletaan "Don't be afraid of the night, there's light in the dark burning bright don't be afraid, don't be afraid of the niiigghhhttt" ja hirvittävä karjaisua seuraa raskas rumpu ja sähköskitta, laulaja Dee Sniderin ääni kuulostaa metalliselta, ja koko homma kiihtyy ad/hd-meininkiin, missä raskas tykitys sekoittuu kovaan, huutavaan tervetuloa meidän elämäämme -sanomaan.

Olin keskellä dopamiinimyrskyä. Ensimmäistä sellaista.

-Miks et syö lihaa, Joonas?

-Otetaan tää sokratesmaisesti, jos sun aivotoimintaan mahtuu. Eläimet elää sangen erilaisissa olosuhteissa, tilassa mitä haluisivat, eikö?

-Siis lehmä toivois olevansa vapaa, matkustella, nähdä Lontoon.

-Jess. No melkein. Sit ne doupataan, jotta ne vois hyvin, ja jos mä vedän, ne vetää, mä vedän niitä...

-Ok, ok.

-Sitä paitsi Narandja ei tykkäis, se on Buddhalainen, valaistu.

-Joku temppei.

-Sun älykkyysosamäärä kertaa kaks on oravan, tos käy yks naapurin parvekkeella. Vege-miehii.

-Tota, mull oli asiaakin.

-Se pärjää ihan hyvin, tosi virkee kaveri.

-Mitä mun pitikään...

-Tota mä just tarkotan, pitää pysytellä edellä, olla skarpimpi koko ajan, sä lahoot.

-Ku vanha mökki.

-Vene.

-Kartano, mä en tykkää vedest.

-Kaarnavene.

-Ja orava, ehkä siit saa perämiehen. Kiitti.

Rikollisen laki

Rikollinen pelaa uhkapeliä omalla vapaudellaan. Mitä arvokkaampi oma vapaus on, sitä parempi. Hoida elämäsi kuntoon. Harrasta, hoida sosiaaliset suhteet, velat. Ole kiitollinen vapaudestasi. Jos elämäsi on paskaa, pelaat paskalla, ja se ei ole panoksena minkään arvosta. Paskalla pelaa huumehörhöt. Pienet voitot ja isot riskit, koska voittona on sekava elämä ja vastassa pitkä tuomio.

Ymmärrä riskinoton tarkoitus. Älä ota riskiä, jos et voi voittaa mitään. Jos on olemassa turvallisempi vaihtoehto, käytä sitä. Turvallisuus auttaa unensaantiin. Turvallisin vaihtoehto ei ole helpoin. Jos jokin on helppoa, on se vaarallista.

Käytä järkeä. Jos vaikka tuhoat kahdella tonnilla ja hyödyt sataasen, kannattaa hakeutua oikeisiin töihin. Omaisuusrikollisuudessa on kyse varkaudesta, ei tuhoamisesta.

Älä luota kehenkään, joka ei sinusta hyödy. Kateutta kannattaa varoa, pröystäile ulkomailla.

Rikollisen tärkein ominaisuus on luotettavuus. Itsekuri, kärsivällinen ja piinkova paineenhallinta pitää yhdistää rauhalliseen käyttäytymiseen. Tee se mitä lupasit, ja tee se niin hyvin kuin osaat, vaikka poliisi olisi tulossa oven läpi. Pidä turpa kiinni, vaikka menettäisit kaiken.

Älä valehtelee rikostoverille. Valehteleminen on poliitikon työtä. Valehtelemalla päädyt hautaan tai vankilaan. Valehtelee vain virkavallalle. Suojele itseäsi valehtelemalla vain pakon edessä. Luottamus on valuuttaa, joka kasvaa korkoa.

Helvetin paljon helpompaa luottaa ihmiseen, joka tekee sen minkä lupaa, on sellainen mitä puhuu. Käyttäytyminen osoittaa aina loppupeleissä kuka ja mitä kukin on. Itse asiassa rehellisimmät ihmiset olen löytänyt rikollisten joukosta, ne ammattilaiset, joita kukaan ei nähny, joista kukaan ei tienny, oli just niitä, jotka rakensivat elämänsä paskasta, sidosaineena luottamus, jolloin homma oli siedettävää, kovaa ja vaarallista. Kuluttavaa, joo, mutta siedettävää.

-Igoril menee lujaa. Sen vaimo on viimeisillään raskaana, sill on pirisatsit Pietaris valmiina, ja tänään on sen syrran häät, Joonas hehkutti.

-Se mallimuija vai?

-Jep, menee poliisipäällikön kanssa naimisiin, hääkakku on sadalle.

-Ja Igor on innoissaan.

-Ne on lapsuuden ystävi, kato homma pyörii siel vähän eri tavalla.

-Eli venäläiseen voi luottaa kunhan se ei oo kyttä?

-Et sä ymmärrä mitään.

-Mistä? Yritin olla kuuntelematta samalla kun näytän kuuntelevan.

-Mä tartten gigahertsei tän megashitin tilalle.

-Hä?

-Naapurin Penan toukalki on kalliimpi kone ku mulla, ja mun pitäis hakkeroida korkeesti salasta tietoo niinku joka päivä, se pelailee hei tietokonepelei.

-Joo joo, paljon sä haluut?

-Mä tartten tehoja et mä pystyn harhauttamaan ne. Se maksaa, ja jos se ei maksa sill ei tee mitään, ja jos sill ei tee mitään, ja mä teen, ne tulee käymään, ja sitä mä en halua, katos. Ne saa olla siellä enkä mä härnää niitä ja mä oon täällä, hyvin yksinkertasta. Myös sulle tää kuvio pitäis...

-Paljon, Joonas?

-Kolkytkuustuhatta.

-Ei saatana.

-Kyllä kyllä. Sä voit verrata luotijunaa hevosvankkureihin, kuuskyt vuotta kehitystä.

-Ruumisvankkurit tulee mieleen.

Joonas halus rahaa, huumeita tai rahaa huumeisiin. Kassa oli kuiva, helvetti. Mies ei kyennyt ees kuselle ilman pirii, mut ku se sai lainit, se hakkeroi ittensä pankkiin. Ongelmana oli, ku meni säännöllisesti tonneja miehen tiedonhakupalkkioihin. Pari donaa kuussa, yli kaks kybää vuodes, vitun kiristystä. Ei ihme et Igoril meni hyvin ja Pietaris skoudet veti hääkakkuu mun masseil.

Aleksis Kiven kadulla kirosin liikennevaloja. Kello oli seitsemän sunnuntai-iltana, eikä ketään missään, mut valot ohjas silti liikennettä. Ei tääl ollu ketään. Turhautumista tuli välttää, sanottiin Valituis palojs. Putkas joutu lukee kaikkee skeidaa. Paremmiin tehos ku turhautu ja purki sen fyysisesti, tässä tilanteessa autoon. Kiihdytänkin kaasu pohjassa kuin mielenköyhä, ja viel diisselii, naureskelen, kunnes takana alkaa vilkkua sinistä. Voi vittu, mistä vitusta ne hyökkäs.

Ajan tien sivuun. Kun kaivelen hanskalokerosta papereita, ikkunaan koputetaan. Skoude blokkaa ovea, näyttää miten ikkuna veivataan alas, vittu mitä huumorii.

Veivaan lasin alas. Ehkä sill on omas kärrys sähköt.

-Pysy autossa vaan, mikäs on nimi ja auto, onko teidän.

-Mistäs mahtaa olla kyse? Huorista, toivon, nyt ei jaksais lähtee.

-Tehdään tässä vähän katukalluppia, että kenelaista porukkaa tääl kulkepi.

Nääki on landelta, vaik ollaan stadis.

-Millä asialla nuori mies on liikkeellä.

-Onks galluppiin pakko osallistuu. Ois vähän menoo.

-Nyt on, kyllä. Voiko takakonttiin vilkaista.

-Joo tottakai se on aina auki, mä voin tulla avaa. Takakontissa on pöllityt vanteet nastarenkailla.

-Onks noi tähän.

-Joo, tiätsähän nää takatuupparit, pitää olla pitoo, et pääsee liikenteeseen. Mäet on pahoja, täs mallis ei kato oo edes lukkoperää.

-Onks tää kakkonen vai kaksnelonen?

-Kaksnelonen ja vesipumppu vuotaa, onks tietoo, iso homma vai ei?

-Helppo nakki kun on takavetoauto, velipojal on samanlainen peli.

-Mä lähen heti hoitamaan asiaa et ei mee kansi, ku on diisseli.

-Juu, hoida auto kuntoon, me ei häiritä enempää.

Ei noi tajunnu mitään. Vähän pokerimpi jätkä olis tehny rengaskaupat.

Savonkadun valoissa huomaa, et syke on kova. Pumppu hakkaa, vaik mitään ei oo ees tapahtunu, perkele mikä pelle. Ainakin mulle selvis ettei oo hakuja päällä. Paras käyttää sauma ja hakea kyttikseltä popparit ja supparit takas.

Röökikeikan yhteydes ne takavarikoi kymppitonnin autostereot. Kytät roudas kaiken poliisiasemalle asti, miss ne totes et mikään ei ollu varastettu. Himaan tuli lappu et kamat sai noutaa siltä ja siltä osastolta. Huvittavinta oli, et kaikki oli pöllitty.

-Se toiminta on läpimätää...

-Joo joo joo, tos on kolkyttonnii, enempää en saanu raavittua kasaan.

-Hakunilast moni diileri on joutunu muuttaa, ei pysyny mukana.

-Joonas vittu oikeesti.

-Mä duunaan sulle sellaset kryptat, et apinat tippuu puista ja Nasa lakkautetaan kun ei löydy enää tähtiä.

-Ootsä ok?

-Huomenna Fredalle, himaan, log in beautiful world, ja mä saan sulle avaruustekniikkaa. Megahertsejä, megamegahertsejä.

-Jep. Sull on viikko.

-Joulupukinmaassa.

-Nähdään, viikon päästä.

Muistan uskoneeni smurffeihin vielä esikouluiässä. Mielikuvitushan oli älyä tärkeämpi, ties Einstein. Onneksi kävin erikoiskoulua, joten asiasta ei ollut vaivaa. Steinerkoulussa olin alisuorittaja, toivoton oppilas, joka ei ollut hyvä oikeen missään, joka valittiin urheilujoukkueeseen aina viimeiseksi tai toka viimeiseksi. Sain kokea etten ole suosituin päinvastoin olin ujo, en ollut rohkein stigma-laskija en nopein juoksija. Huomasin etten ollut paras mitä ehkä kuvittelin, vaan huono, mikä ahdisti. Koulun mittapuun mukaan olisin ollut jälkeenyäännyt.

Steinerkoulufurmaattiin kuului kiitos luoja etta lapsi sai kehittyä omassa rauhasa, eikä raakaa aivopesua ilmennyt. Yksilöllisyyttä huomioitiin erityisellä tavalla. Siellä vuositodistuskin oli värikäs vihko, johon opettaja kuvaili muutamalla lauseella oppilaan kehitystä. Saksanopettajan arvio jäi mieleen, kun tämä piirsi itsensä itkevänä vihkoon. Ajauduin kuitenkin taidekoulussa vaikeuksiin, ja vanhempani päättivät siirtää minut kunnan peruskouluun aivopestäväksi. Kaikki kaverit jäi.

Nyt ei sitten enää saanut mokata, piti olla kiltisti, olin täyttämässä viistoista ja himoitsin mopoa. Uudessa koulussa leppoisa taiteilijameininki muuttui helvetiks. Päättääminen yllätti, ja vaikka tipuin luokalta en pärjännyt. Ensimmäinen vuosi oli vaikea, ei kiinnostanut yhtään, ja minulla oli vaikeuksia ystävystyä. Olin erilainen kuin muut, sen muistan. Mua kiusattiin aivan saatanasti. Piti kestää kiusaaminen. Yritin ymmärtää, ottaa huumorilla, olla välinpitämätön. Mutta kun olin erilainen ja köyhä verrattuna Kauniaisten kermahuulikakaroihin, joilla oli Leviksen muotifarkut ja huipputylykkäät varsilenkkarit.

Kroppa oli hälytystilassa, jossa keho kohdisti voimavarojen rippeitä oleellisten elintoimintojen luokse. Sietoraja oli ylitetty. Estot, suojamekanismit olivat purettuna ja pahuus upposi sielun syvyyteen. Kehittyi kyky tehdä rikoksia, ja tarve oli valtava.

Mopoiässä tarve varastaa kasvoi hallitsemattomaksi.

Puhelinkioskeissa oli tuohon aikaan katossa hehkulamppu, josta sain virtaa fajalta salaa lainattuun porakoneeseen. Siitä alkoi minun ensimmäiset keikat. Pisin matka kotoa oli 15 kilometrin päässä oleva Espoon Jupperin puhelinkiska, jonka kilautin. Olin kuustoista.

Myöhemmässä vaiheessa naulapyssy tuli kehiin. Rakennustyömaalta varastettu ruutipanosnaulain oli ylivoimainen apuväline. Yhdellä laukauksella ammuin lukon irti rahasäiliöstä.

Kolikkopuhelimet kävivät kuitenkin nopeasti vähiin kun niitä alettiin muuttaa korttitoimisiksi, joten piti siirtyä toiselle toiminta-alueelle.

Siirryin varastamaan autostereoita, ja kiitos laman niitä meni hyvin. Jengillä oli fyffet loppu, joten me teimme sterkkujen hankinnasta helpomman, ja meistä pidettiin. Asennuspalvelu, konsultointi ja takuu olivat kaikki selviö, luottamusta oli ja sen takia bisnes pyöri vuosia.

Ajateltiin että vakuutus niillä oli kuitenkin, ja että vakuutusyhtiöllä oli kyllä varaa, ja uusia laitteita myyvät liikkeet hyötyivät, kun rikoksen uhri tuli vakuutusten piikkiin hakemaan uusia kamoja, meidän pyöritimme taloutta, emme tehneet pahaa. Ja jos autossa oli lastenistuin, se jätettiin rauhaan, sen verran herrasmiehiä olimme.

Riitely on joustamattomuutta. Joustamattomuus hidasta, tehotonta ja pitkästyttävää. Usein annoin saaliinjaossa periksi, varsinkin jos tiesin kaverin keräilevän cd-levyjä, oli ilo joustaa ja antaa kaverin valita mieluisat. Itse vaatimattomana minulle riitti vähempi, jopa c-kasetit. Oli viisasta vaatia, tottakai, ilman et vaatii ei saa mitään. Mutku piti olla hyllykaupalla levyjä. Kaikki Asse Dasset, Boney Ämmät, joku keräs suomimusaa, ja levyjä vaihdeltiin. Materia oli kummallista, maagista.

Nautin enemmän jännityksestä kuin omistamisesta. Rikos tuotti jännitystä ja vallantunnetta. Se oli kierosti mahtipontista, pumpatun egon kanssa ne sopi yhteen. Stimuloitu valemänä, toinen identiteetti oli ottanut vallan. Uusi ulottuvuus, jota jokainen tutki innossaan jättäen surullisen yhteiskunnallisen päin seinää ajetun tulevaisuuden taakseen. Rööki paloi, porno

oli pakkomielle, roskaruoka, karkki, limu. Kun ennen oli pulaa rahasta, nyt sitä oli mihin vaan.

Menestystä siivitti pakon alla syntynyt tarve olla joku muu mitä oikeesti oli, ja tästä kehittynyttä pahaa oloa muutettiin pahoiksi teoiksi. Taistelu tuskanahdistusta vastaan oli kestänyt vuosia, henkinen väkivalta oli murskannut toivon ja uskon uraan ja koulutukseen. Tilalle oli tullut pettymystä ja syvää vihaa yhteiskuntaa vastaan. Tämä paha olo sekoittui taitoon ja kyvykkyyteen, ja kun röyhkeyttä oli, kaikki oli loisteliasta. Paskasta elämästä Saatanan tarjoamaan rikollisuuteen. Alkoi oma paikka löytyä. Vaihtoehtojen vähyys oli ajanut heikon ja murretun sielun pahan valtaan, ja hedonistille tämä oli taivas.

Autostereoiden varasteleminen oli liukuhihnahommaa, saalista riitti ja tulot olivat hyvät.

Keltainen pörssi, Mäkkärit ja matkapuhelimet. Mitä muuta sä tarviit, häh? Kahvii vitusti.

Mä tiesin, et hyvä rikollinen ties miten rikoksia tutkitaan, ja otin asian hyvin tosissani. Elämänsä ei voinut vaihtaa, joten kannatti oppia hyvin, tai muuten. Mulla ei ollu vapaudut vankilasta -korttia.

Rikos vaatii syvempää motiivia. Rahantarve ei riitä, rahantarpeessa kannattaa mennä Mäkkäriin töihin. Rikollisuus on kovempaa kuin työ.

Kun ihminen syntyy tähän maailmaan, hän on viaton. Tarvitaan oikeat geenit ja väärä ympäristö. Lapsesta, joka loppuun asti yrittää olla hyvä, tunnollinen ja kuuliainen, tehdään hyväksikäytöllä ja välinpitämättömyydellä mielenterveysongelmistaan kärsivä luuseri.

Näillä eväillä sitä herää yhtenä aamuna tajuten, et nyt on oljenkorret käytetty ja avain, jota Saatana tarjoaa, ainoa ulospääsy. Silloin syvempi merkitys luo hyvän pohjan menestymiselle, kunhan vain osaa olla kurinalainen ja luottaa vaistoihin.

Ihminen alkaa tehdä itsestään itsestä vihan ja päihteiden avulla. Hänestä tulee saatanan itsekäs, lipevä ja hurmaava, itsekeskeinen, ylimielinen ja mahtipontinen vailla katumusta ja syyllisyyden tunnetta. Hän ei enää pysty eläytymään toisten tunteisiin, hän on pinnallinen, petollinen, hänellä on heikko itsehillintä ja hän nauttii jännityksestä.

Poliisi on oivaltanut syvemmän merkityksen tärkeyden tutkinnassa. Tilastotiedot, varhaiset käytösongelmat, koulumenestys, rikkeet, kaikki syötettiin ekaa kertaa koneeseen yhteyskäytävän lopussa, jolloin poliisin työskentely tehostui huomattavasti. Jo tämän kirjan ostaminen omalla luottokortilla on naula omaan arkkuun, koska tarpeeks moni puoltava fakta johtaa kuulusteluihin, jos poliisi sinua epäilee. Ehkä rikoskumppanisi hermostuu, mikä voi olla lopun alku.

Profilointia on jo käytetty sen verran kauan, et se toimii, joten fasadi, oikee elämä pitää olla kunnossa, huippukunnossa. Itse asiassa elämä pitää hoitaa paremmin kuin poliisin, olla anteliaampi, kiitollisempi ja antaa anteeks. Mitä enemmän sinua rakastetaan, sitä suurempi voit olla.

Rikollinen on päättäväinen, rehellinen ja luotettava. Hänen olemuksensa herättää luottamusta. Hän on selkeä ja täsmällinen. Hän on hyvin pukeutunut, sliipattu ja

hyväntuoksuinen. Vilpittömyys on aitoa, spontaania, selkärangasta tulevaa, ja aina mielessä: "Olen syytön ja viaton."

Rikollinen on ylemmydentuntoinen, ylimielinen ja sairaasti itsekäs. Hän uskoo olevansa parempi, etuoikeutetumpi tai puhdasrotuisempi kuin muut. Hän on röyhkeä ja muista piittaamaton, ja uskoo voivansa tehdä mitä haluaa kun haluaa, välittämättä poliisista tai lakipykälistä mitään.

Joonas oli sijoittanu huumevelkoihin kolmanneksen kolmestkympist, minkä mä pystyin antaa anteeks. Kaapist sai yli viiskybää kun oli tsägää. Vaik koko raha ois mennyy, sen saatto tehä takas yhes yös. Mietin et kun toi hälytinhomma ratkeis, tekis pari isoo ja sit ulos. Enempää ei jaksais. Vika keikka piti jättää tekemättä. Mikä oli toka vika? Sen mä halusin tietää.

Ajoin poliisitalon ohi, kytteis jäi taakse, edessä oli tulevaisuus, minkälainen? siitä minä päättäisin, siitä olin varma.

Pekka oli ikäistään vanhemman näköinen pyöreäkasvoinen albiino, jonka taaksepäin suitut hiukset ulottuivat keskelle selkää. DNA-aikana mies olisi narahtanut heti, koska hiuksia irtosi kaljuuntumisen takia ja ketjutupakointi jätti todistusaineistoksi tumppeja suuret määrät. Silmät olivat ulkonevat, ilkeän näköiset, jopa rumat. Iho oli vaaleaa ja ohutta, aivan kuten hiukset. Pekka oli lyhytkasvuinen mutta leveäharteinen, jopa roteva.

Mies käveli bootseissa ja pilottitakissa kesät talvet. Joskus meinasi jopa keikka vaarantua kun äijä meinasi paleltua, ja suuttui, koska epäinhimilliseen tilanteeseen ei kenenkään, edes rikollisen tarvinnut joutua. Buutsit, jotka olivat helvetin liukkaat talvella, eivät soveltuneet ammattilaistyyliin, jossa tavoiteltiin hyvää suoritusta ja onnistumista. Missä tähdättiin kohti parempaa tulevaisuutta, eli persaukisuuden loppua (jota ei koskaan tullut).

Pekalla oli aina hyvännäköinen muija, ja styylasi melko pitkäänkin, kunnes syystä, jota ei saanut kysyä, meni poikki, ja jostakin löytyi uusi gimmakaveri heti.

Pekka piti yllä salaperäistä imagoa taitavasti. Mielenkiintoa miehen touhuihin lisäsi salaisuudet ja puhumattomuus. Tämä auttoi Pekkaa pitämään päätökset itsellään. Omat suunnitelmat yleensä kusi, kun Pekka viime hetkellä esitti ulkopuolisista syistä, joihin ei voinu vaikuttaa, johtuvia suunnitelman muutoksia. Ja näin Pekka sai määrätä. Mies halusi johtaa, olla keskipisteenä, odotettu ja kaivattu.

Yksi syy Pekan ajautumiseen huumebisnekseen oli sen antama gangsteri-imago.

Tämä ei ollut todellisuuden kanssa balanssissa. Mies, jota piti ihannoida, oli usein myöhässä, osaamaton, kerskuileva, laiska, kova hyväksikäyttämään.

Armeijan aikana piti kilauttaa kahvila. Olin muistaakseni vasta saanut kortin, eli 18-vuotias.

Nihtisillassa Pekka käyttäyty ylimielisesti, kiisti rikoksen, vaikka meidät oli saatu verekseltään kiinni ja sai poliisilta turpaansa. Pekka oli kovis, ja saarnas miten koskaan ei saanut myöntää rikosta, ei koskaan. Kiistää piti loppuun asti, tarjota välinpitämätöntä asennetta.

Minä yritin selitellä, että auto oli mennyt rikki ja olimme jatkamassa matkaa jalan.

Meiltä oli löytynyt valtavia ruuvimeisseleitä, pieni sorkkarauta, taskulamput, jätessäkkejä, olimme kiinniottohetkellä juosseet pellolla suoraan pois päin, oli muka kiire keskellä yötä ja keskellä kesää hanskat päällä, joten oli ymmärrettävää ettei Espoon poliisi tykännyt kun kiistimme kahvilamurtoa, joka oli tapahtunut ihan vieressä. Ei natsannu sillä kertaa.

Pari kuukautta eteenpäin.

Olin myöhästynyt maksamaan Pekalle autovelkaa tupakkakartongeilla vuorokaudella, koska tupakkavarastomies, entinen linnakundi oli Kirkkonummella ryypäämässä. Ymmärsin hyvin, et miljoonan markan saalista tallissa pitävä ei nukkunut syvää rem-unta, ja et äijä oli muuttanut viinaksi oman osuuden, varastointipalkkion. Tää oli alkoholistille vastustamaton paikka, dopamiinireseptorit syttyivät kuin joulukuusen valot.

Nyt makselin varastomiehen ryyppyjuhlaa ja sakkoa Pekalle, kun miehen omat toimitukset kusi. Pekan ahne mieli ei voinut vastustaa hyötyä tilanteesta, ja varastomies juhlia, kenties strippiklubireissua, jolla raskas taakka unohtui. Pekka vaati tonnin korkoo päivältä ja selitti aikoinaan kärsineensä makaronilinjasta ja näkkileivästä sen verran pahasti, et tonni per päivä oli minimi, ja uutta opiskelujaksoa ei tulisi. Suostuin Pekan vaatimuksiin, koska Pekka oli ollut minulle esikuva ja opettaja, mutta mitä lähempää tuttavuutta teki, sen kauemmas halus.

Pekka ryhtyi myöhemmässä vaiheessa tekemään liivimiesten kanssa bisneksiä, tositoimia, missä Pekka oli varastomies, joka kavereilleen esitti kilokauppiasta. Käyttäjät (kaverit) eivät koskaan saaneet tietää totuutta. Heille syötettiin kuva isosta huumekauppiasta, jolla oli isot bisnekset. Todellisuudessa

Pekka istu riskien päällä kun ammattirikolliset nukkuivat hyvin. Pekka meni jopa töihin, mikä oli toiminnan edellytys. Ammattirikolliset ehkä jopa palkkasivat miehen. Julkisivu mahdollisti rikollisuuden, joten julkisivua ylläpidettiin aktiivisesti. Isot rahat, kilot, oli isoegoiselle Pekalle tarve, pakkomielle.

Olin tyytyväinen että pääsin Pekasta eroon. Yksi narsisti vähemmän elämässä, joka oli muutenkin vaarallista. Pekka soitteli perään muutaman kerran, sit se jäi. Huumebisnes oli jotakin, johon en onneksi isommin ryhtynyt. Sivusta katsottuna pulveri tuli aina lopulta kuvioon, aina.

Myöhemmin kuulin Pekan olleen lusimassa.

Ismo oli löytänyt itselleen tyttöystävän, baarista, no miksei. Muija oli söötti ku faan, pitkät tummat hiukset, hoikka, hyvä juttu, ei välttämättä.

Mäkkärin autokaistalla aamupalalla kello viidentoist kieppeillä.

-Käytiin hakemassa uus imuri.

-Sai itte valita vai?

-Tottakai, se siivoo, se valitsee.

-Tietääks se mejän jutuist mitään?

-Ei, oon mä sille jotain sanonu, se on fiksu, se tajuu.

-Et jos pöytälaatikos on kuuskyttonnii, siit voi olla sillekki hyötyy.

-Joo.

Naiset oli jees, kunhan niille ei kertonu mitään, samat säännöt kaikille, joka tilanteessa, täällä ja tuolla. Poliisi ties et naisystävii kannatti kuulustella. Poliisit osas manipuloida, pelotella, kusettaa ihan niinku rikolliset. Oishan aika ihmeellistä, jos ne ei käyttäis samoja keinoja.

Niinku et jos yks ties sun touhuist, niin kyl kai nyt yhteen voi luottaa, mut jos kukaan ei tienny, niin ei tarvinnu kelaa tommost. Kuitenkin ainoat, joilla on motiivia olla hiljaa, on tekijät. Ja jos kerto yhelle, oli kynnys kertoo muille matalampi, ja salaisuus, henkisen sodan väline, toi turhaa stressiä. Tieto on valtaa, ja valta ei lisää rakkautta, uskollisuutta, mitään hyvää parisuhteeseen.

Espoon Lippajärvi. Avaraa peltoa ja metsää. Kaksi vanhaa ja harmaata rakennusta, toinen on isompi tasakattoinen ja hieman tehdasmainen. Sinne ei ole menemistä, siellä moottoripyöräjengi pitää majaa. Kuoppainen hiekkatie tekee silmukan Pekan kodin edessä. Katson massiivista koivua ylös latvaan ja mietin miten hienosti puu sieltä näkee. Pekan koti, omakotitalon yläkerran puolikas, harjakattoinen rakennus, rapattua kiveä, katto ruostunutta peltiä. Talon oikealla puolella Pekan autoprojektit, yks keltanen Fiat ja yks pronssiin vivahtavan ruskea kaksilitrainen Ford Taunus.

Olen viistoista ja Pekka kaheksantoista, on styylannut jo vuosia. Pekka on luvannut näyttää minulle jotain erikoista, ehkä asuntonsa, jota en ole koskaan ole nähnyt, vaikka olemme jo tunteneet vuoden. Astun ovesta rappuun sovittuun kellonaikaan ja kiipeän natisevat puuportaavat ylös. Talossa haisee vanhalle ja ummehtuneelle, kellahtaneissa seinissä on halkeamia, portaikko kaipaa maalia.

Tuntuu siltä etten saisi olla täällä, mutta jokin vetää minua tänne ja se voima on vahvistunut. En voi enää vastustaa sitä. Tiedän että minua on kielletty kotoa olemasta missään tekemisissä Pekan kanssa. Minua on käsketty pysymään poissa ja kysytty mitä minussa tuo tupakoiva, hämärää bisnestä tekevä kiinnostaa. Olen luvannut pysyä poissa. Valehdellut. Koputan oveen. Jännittää, sillä jos jään kiinni, aresti on pitkä ja raskas vapaudenriisto, oma huone, missä tekemisiä valvoo äiti ja isä, josta isä ei anna armoa eikä tuomioiden puolittamista. Äidille aina itken asioista, jotka koen epäreiluiksi, ja missä äiti toimii välittäjänä, sanansaattajana. Äidin asema vain paranee jos joudun vaikeuksiin.

Pekka avaa oven, selittää että kestää hetken ja että voin odottaa alhaalla kellarissa. Kellari on kolkko paikka, mistä kiipeän portaiden yläpään lämpimään. Odottelen vartin ja koputan uudestaan. Pekka avaa ja selittää että tilanne on päällä, hän ei vielä pääse, yksinhuoltajaäiti ei päästä, pikkusiskolla on joku juttu, että yritä kestää, Pekka tulisi kyllä.

Tunnin päästä Pekka tulee ja menemme kellariin. Pekka avaa lukitun puuoven ja näyttää cd-levyä. Levy on Pink Floyd – The Wall.

Poltan Joonakselta saatuja papereita. Mies oli saanu kasattuu viiskyt A-nelosta, kaikkea muuta ku piti.

Poliisin hankintoihin liittyvää faktaa: pelkkii Fordin farmareita ens vuodeks, ja kaikki valkosii, miten yllättävää. Tutkanpaljastimien häirintälaitteet tilattiin Kiinasta, eks meil pitäny olla paljastimet ja häirintälaitteet, ja teil tutkat, mietin hetken. Ne oli siis nyt saanu selville, et jengil oli tutkanpaljastimii.

Yks hanke oli 800 liikennevalvontakameraa, jotka ripoteltais ympäri pääkaupunkiseutua. Hanke oli onneton, koska selvisi ettei kameroiden tarkkuus riittänyt tievalvontaan, ja ainoa yritys jolla oli pätevyys kameravalvonnan asentamiseen, kieltäytyi. Kamerate myytiin lopulta Viroon maatalouskäyttöön.

Lapin Kylmäkorven pahoin tulipalossa vaurioitunu lomaosake kunnostettiin, paikalle ostettiin vene ja laituri. Poliisiylijohtaja Mikko Paaterolle virkaanastujaiskekkereihin rahaa, tietokone talousrikosten selvittelyyn, poliiseille pyöriä, pelkkää roskaa. Kirjastosta sai samaa dataa.

Ismon kanssa Nokalla morjenstamassa Teodoa.

Teodo oli okei, tylsää oli, mutta säännöllinen elämänrytmi ja ruokailu oli tehnyt selvästikin hyvää. Mies vakuutteli, että pysyis ulospäästyään selvinpäin, se olisi päämäärä, huumeeton elämä (mikä unohtui heti kun oli päässy vapaaks).

Aurinko paistoi mukavasti kun ajoimme Katajanokalta kohti Kruununhakaa ja Kruunuradiota. Haettiin uusimmat autostereohinnastot, oli rehtiä näyttää ostajalle ovh-hinta kun pystyi myymään kolmanneksella. Käytettyjen markkinat oli ollu ennen meidän mukaantuloa niukat, nyt hyvät. Kaikilla ei ollu varaa ostaa uutta, me olimme iskeneet kultasuoneen.

Ismo oli sitä mieltä et popparikeikkaa ei kannattanu enää tehdä, lisäksi siihen et Nihtisillas oltiin varmaan samaa mieltä, et mappikasat oli korkeet, liian korkeet.

Mut Ismo ei pelänny sitä, vaan se halus rauhottuu oikeesti, vuosia oli menny. Ünirytmii oli Ismolle ongelma, ja aamiainen ei ollut aamiaisen makuista iltapäivällä. Ismon tyttöystävä Sari teki vuorotyötä, joka sekotti pakkaa. Uskon et syy oli just suhteen hoito, oli raskasta läheisille kun työnkuvaan kuului, et kotiin pahimmassa tapauksessa ei tultu vuosiin, jos oikeen paskasti kävi.

Ismo tuli puolentoista tunnin puhumisen jälkeen siihen tulokseen et keikkahommat sai jäädä, tai jos jotain "järkevää" ilmesty, sen vois tehdä pois, mikä tarkoitti supermarketii, tarpeeks isoa ja paljon rahaa, olin samoilla linjoilla. Sama aaltopituus.

"With booze you lose, with dope there's hope."

Niin Pekka sano, ja piiput palo.

Piti lopettaa nysvääminen, keskittyy kaappeihin. Kaapit oli yleensä valvotuis tilois, hälytinjaerjestelmin valvotut tilat akkuvarmennettuja jo vuosii.

Meitä oli kolme: minä, Ismo ja Iso J. Jouko oli kaivinkonehommissa VR:n työmaalla ja ajo kuorma-autoo, ei kerenny millään. Teodo oli sisällä, Pekka pihalla. Iso J oli huippu vaihtoehto, ekan keikan jälkeen mies oli täynnä itseluottamusta. Vois melkeen sanoo, et mies toimi vetävänä voimana.

Kohde oli marketti Espoossa. Olin nuorena näpistelnyt kaupasta, ollu työharjoittelijana, ylentynyt vakkariks (hevi-puoli), ja nyt tokaa kertaa keikalla, tuttu paikka. Tiesimme edellisestä epäonnistuneesta kerrasta, et jos mokaa, paikalle tulee sinivalosirkus. Homma meni plöriinäks kun juoksin liikkeentunnistimen alle, tulimme heti pois ja jäimme lähimetsään odottamaan. Ja sirkus tuli. Eli putiikissa oli hälyttimet. Niille ei voinu mitään tässä vaiheessa, mut järkeilemällä olin kehittänyt uskottavan suunnitelman.

Nyt viisastuneena piti vaan mennä välikatosta läpi, osua neljän neliön toimistoon (kauppa 1000), sitten lattiasta läpi katutasoon, missä kassakaappi oli.

Katolta pujahdimme huoltoluukusta sisään. Välikaton lattia oli eristevillaa puolen metrin syvyydeltä. Kapeat pitkospuumaiset lautakäytävät risteilivät siellä täällä. Piti olla tarkkana ettei astunut ohi, sillä sisäkatto saattoi olla vain kipsilevyä. Mittailimme ja aloitimme pölyisen kaivutyön. Puhalluslasivilla tunkeutuu kaikkialle ja kutisee saatanasti. Suussa kama narssuu kuin hiekka.

Vastaan tuli muovi ja korkeaprofiilinen aaltopelti. Porasin vierekkäin pari kympin reikää, mistä peltileikkurin leuka mahtui sisään. Tein kämmenkokoisen kurkistusaukon, josta näimme pukuhuoneen. Muutaman korjausliikkeen jälkeen osuimme toimistoon. Toimistossa ei ollut mitään meitä kiinnostavaa, joten jatkoimme matkaa alaspäin. Lattia oli paksua ja sitkeää vaneria teräsrungon päällä ja menoaukon piti osua palkkien väliin. Kun reikä oli tarpeeksi suuri ja miehet hikisiä, viritimme köyden jota pitkin pääsisimme pois jos hälyttimet alkaisivat soida. Oli nerokasta suojata omaisuus murtohälyttimellä, mutta typerää kytkeä järjestelmään sireeni varoittamaan varasta.

Kassakaappi oli puoltoista metriä korkea ja kaheksankyt senttiä leveä, ja vahvaa tekoa. Työkaluna oli Hilti, ammattilaislaatua, teriä ja aikaa se vaati. Pieni toimistohuone oli sankan pölyn täyttämä, näkyvyys huono. Terän vaihto oli niin rutinoitunutta, että se onnistui vaikka silmät kii. Viides terä oli menossa kun huomasin Ison J:n, jonka piti tarkkailla mahdollista leipäautoa kampeamassa rөөkikaappia auki. Ismo oli kahden kilometrin päässä kännykkävaijyssä. Nyt kukaan ei tiennyt mitä pihalla tapahtui. Mitään palaveria en ajatellut alkaa pitää. Piti toivoo vaan parasta, edetä niin.

Oliko Iso J ammattiaimesta, vai niin ku monesti; isot puheet pienet teot -äijä. Kyrvän koko, mihin miehen lempinimi viittas, saatto yhtä hyvin merkitä kyrpää luonnetta. Pelkäsin helvetisti jengii, jotka puhu kovii. Olihan se totta, et jäbä kaato enemmän naisia ku kaupungin äijät puita, mut sil ei ollu mitään tekemistä sen tosiasian kanssa, et ku piti olla kylmähermo, ei todellakaan, siis ihan viimeinen asia minkä saatoit mennä tekemään, oli kimpoilla pitkin rikospaikkaa.

Jos haluat suunnitella jotain hyvin, ehkä ratkaista ongelman, käy kaikki vaihtoehdot läpi, poimi niistä parhaimmat ja rupee kehittää niitä. Sen jälkeen suunnittele lisää, jalosta parhaita ideoita kunnes alkaa vituttaa. Kun on vituttanu jonkin aikaa, ja suunnittelu vaan jatkuu (haluathan sä ratkaista ongelman mahdollisimman viisaasti), alkaa tulla luovia ideoita. Sellainen ihmismieli on.

Seuraavaks piti hoitaa Ison J:n kanssa yks tilaus. Auton varastaminen sujui hyvin, moottori ja auton sisusta penkkeineen oli irrotettu. Piti vaan pilkkoo ja dumpata auton kori, sitten myydä osat ja nautiskella rahoista.

Vanha navettarakennus oli keskellä metsää, ja oli jo kauan aikaa ollut vuokralla. Paikka oli huippu tähän hommaan.

Isolla kulmahiomakoneella auto muuttuu peltikasaksi alle tunnissa. Pyörivä terä eli laikka on melkein vanhan vinyylilevyn kokoinen ja sen ulkoreunan nopeus on yli 270 km/h. Tehoa ei voi säätää, 2000 watin moottori on aina täysillä. Viiden kilon koneella vedetään leikkausuraa vakaasti kaksin käsin, ja virheliike johtaa terän rikkoutumiseen ja palasten sinkoiluun ympäriinsä.

Hylsyn pilkkominen oli käynnissä, pakettiauto valmiina pihalla. Kaikki hyvin, loppusuora, kipinäsuihku valtava. Olin auton sisällä polvillani leikkaamassa sitä kahtia, kun auton alla räjähti. Kulmahiomakone lens käynnissä jonnekin, ja minä, joka makasin jossain, toivoin ettei se tulis ainakaan päähän. Iso J ilmesty oviaukkoon ja katos heti. Koko alue auton alla oli tullessa, otin etäisyyttä palavaan bensalammikkoon ja kumarruin pettymyksenäni toteamaan, että polttoaineletkuista valui vuolaasti ainetta palavaan lätäkköön. Onneksi siinä vuosimallissa oli vanhan ajan kunnan peltitankki, mutta letkut olivat muovia ja sulivat nopeasti sytytyslankamaisesti kohti tankkia, jonka Iso J oli tyhjentänyt, tai no, väitti tyhjentäneensä. Yhtäkkiä ei ollutkaan niin vitun voittajafiilis.

Talli oli sellanen läävä, et vaahtosammuttimen löytäminen ois kestänyt tunteja, kun oli sekunneista kii. Löysin paksun peiton ja viskasin sen kaikin voimin auton alle, sit haalarit ja auton kumimatot. Nyt paloi enää vain siellä täällä, ja taputtelin loput hanskojin suojatuin käsin.

Vuorokauden hereillä, ruoka roskaa, paskaset olosuhteet ja melkein henki lähtee, oli vähän raskasta.

Ois vittu pitänyt muuttaa Uzbekistaniin.

Iso J selitti, et oli tehnyt sitä ja tätä. Aivan sama. Jos mies ei oo paikalla kun tapahtuu, tai vielä pahempaa, juoksee haneen, niin mulle riittää. Okei, mitään ei tapahtunu, kaikki onnistu, mut mä fundeerasin kyl toissani et minkä tähtien alle se oli

syntyä. Iso Jii oli syntynä parhaimpien, onnekkaimpien alle,
sitä kuuli koko ajan, jees jees, mut autohommat sai kyl jäädä.

Opiskelijasoluhuoneisto oli varsinainen huumeluola.

Petteri, naapuri, nöyrä ja iloinen luonteeltaan, yritti opiskella, siivos illat Otaniemessä, löys tyttöystävän ja muutti veke. Mietin et se tyttö kyl pelasti sen miehen. Sit vasta koko homma riistäyty. Kaikki veti. Jari joka pellitti poltettavaa heroiniä, oli aino joka opiskeli.

Pitkätukkanen Kane käytti pilvee ja joi, eikä ihme et kukaan ei Petterin muutettua jääny pidemmäks aikaa. Yks oli Jaakko, joka työskenteli Vartio Assillä. Oli kuulemma vetäny kans, essoja ja steroideja. Se kesti kaks kuukautta.

Bileet oli yleensä kovat ja alko jo aamulla. Jengiä ramppas ja musa soi ilmassa leijui sankkaa hasissavua chilumi palo tiuhaan. Mua ei rasittanut muu kun et jääkaappi tyhjenty jonkun yhteisen hyvän ja sosiaalisuuden nimissä, mitä mä ihmettelin autokaistan jonossa. Yksin.

Ronni asu naapurissa ja sen luona vapaa-aikanaan Miki, joka oli kuljetusliikkees duunis, luukutti pilvee. Ronni kävi meillä, mä Ronnin luona. Ronnilla kävi jengii, jotka sit tuli meille kylään. Paikka oli huumekeskus, ainakin sit ku me tyhjennettiin Jarin kämpä ja täytettiin se ruukuilla ja lampuilla. Melkein puol kiloo tuli 14 neliön huoneesta. Sähkölasku jakaantui taloyhtiön kesken, joten se ei ollut paha.

Kiinnostus kasvo ku jätkil näytti olevan hauskaa, tyttöystävii, duunit, autot, koko setti. Kunnan väkee, vitun hyvää jengii. On selvää, et tollases ympäristössä itekki rupes polttaa. Ystävii tuli sinä iltana roppakaupalla kun istuuduin ringiin. Yks tyyppi sano, et säkin paahdat menee sellasel forcel et olis hyvä pysähtyy välillä, chillata. Tarkoitti et ei tarvinnu olla niin kireenä, mist mua syytettiin, syystäkin. Oli tärkeetä ottaa iisisti ja plaadaa, chakrat kuulemma aukes.

Uudenlainen rentous valtas krops, tuntui ihan toiselta kuin alkoholi. Pilvi sopi mulle. Sinä iltana aivoissani lokahti jokin paikalleen. Mieliala otti askeleen eri tasolle, enää ei ollut pinna kireenä, ei vituttanu menetetyt safkat tai huumeluolameininki. Päinvastoin ymmärsin sen hyvin, ymmärsin kaikkea, tuntui että tajuan jotakin enemmän, olin maanläheisempi, suvaitsevaisuus kasvoi kohti porukaa, jota olin karsastanu mutta ymmärtäny. Tunne oli mahtava, oli yhteisö johon kuulua. Jätkät hyväksyivät, vaikka tiesivät kyllä, mitä touhusin (ei tietenkään yksityiskohtia), helvetin nastaa.

Hasiksen polttaminen rauhotti kireetä kroppaa, avasi aivoissa uusia ajatteluratoja. Uusi maailma aukeni, ihmeellistä.

Kemut missä juotiin, missä olin mopoikäisenä ollu, oli vastenmielisiä tapahtumia missä mä en viihtynyt, mut missä mä kävin kun piti kuulua joukkoon, hylkäämisen pelko ajoi eteenpäin, ja kun ei tiennyt mitä halus, meni ryhmän mukana.

Ronnille ahtauduimme katsomaan leffoja ja polttelemaan. Rentouttavaa. Hyvä kaveriporukka, hyvää pilvee, hyvii leffoja, ihan vitun hauskaa.

Alussa kun kama vielä "kolis", ei kannattanut hirveesti liikkuu mihinkään kun oli liian sekasin ja sekoili. Myöhemmin kun tottu, saattoi tehdä ja olla normaalisti ihmisten parissa.

Ismolle ei voinut sanoa sanaakaan. Pekalla homma pysyi Ismolta salassa. Mutsi, jolla kävin harvoin, ei tiennyt mitään.

Kärsin huonosta omastatunnosta jatkuvasti, etenkin pilvessä syntyi voimakasta syyllisyyden tunnetta, sivuvaikutus käyttäjän arjesta. Toisen ihmisen kohtaaminen saattoi pahimmillaan olla tuskasta, joten tilanteita vältti. Tuomitukseksi tulemisen pelosta sitä etsiytyi samanhenkisten seuraan. Häpeä jota koki, ohjasi.

Huumeporukassa suvaitsevaisuus syntyy tilanteen pakosta, ryhmässä on helpompaa kuin yksin. Kaikilla oli traumaa, jota lääkittiin, vastoinkäymisiä, jotka haluttiin unohtaa, paskaa, kuten ei pärjännyt koulussa, ei saanut muijaa, ja mikä pahinta, ei saanut pillua, mikä sekoitti kaiken, ja oli helpompaa vaan vetää tötsyt.

On luonnollista tuntea onnistuneensa ihmisenä elämässä, jossa ympärillä pyörii huonompiosaisia. Huumeporukassa tulokas monesti on statusluokan yläpäässä verrattuna aikaisempaan statukseen yhteiskunnassa.

Yhteiskunnan vaatimukset, elämänsuunnan täydellinen puute, kaiken hälinän keskellä, ois pitänyt paljon muutakin, maalata, joogata, voi kun koulussa olis oppinu elää, opetettu arvostamaan itseään, edes joku olis kertonut miten seksuaaliset paineet, jotka olivat valtavat, miten rajoittaa, rauhoittaa niitä. Vittu, peruskoulusta ei ollu mitään hyötyä.

Mä mietin, et voiks toi paska viel toistuu, et kiertääks ihminen omalla radallaan kehää palatakseen takas, ku ei oo hoitanu

kaikkii traumoja, pettymysten aiheuttamaa tunnepaskaa, joka on lokeroitu, siivottu pois häiritsemästä. Osasto aivoissa, jossa empatia ja myötätunto sijaitsi, oli suljettu pois käytöstä, kun eli pikkasen pahemmassa maailmassa, mis moista roskaa ei tarvittu.

Mut pakeneeko ihminen ongelmiaan, koska pelkää tunteitaan yliherkkänä ja haavoittuvaisena, onko valeminuus vankila, miten ihminen ohjelmoidaan, resetoidaan?

Oliko kyse huonosta itsetunnosta, josta halusin eroon? Mikä oli sellaisen aiheuttanut, oliko lapsuudessa, minussa, koulussa vikaa, oliko minun tietoisuuteni itsestäni muokattavissa. Voisinko tulla miksi halusin vaikka en tiennyt mitä halusin. Jos epävarmuutta olisi voinut myydä, olisin miljonääri.

Oli tietenkin vaikeaa, raskasta ja tuskasta tämä elämä, jonka päämäärä oli toisten hyväksikäyttö omien tarpeiden mukaan. Ottaminen, ei antaminen. Pahuus.

Kun yläasteella toiset opettelivat flirttailemaan tytöille, minä opettelin torjumaan tyttöjen kiusanteon. Kun muut pojat opettelivat hyökkäämään ja ottamaan tilaa, minä käperryin. Kun muut pojat olivat ylpeitä, minä olin surkea. Häpesin kirpparikamoja, ikäloppua faijaa josta ei paljon miehenmallia saanut, häpesin erilaisuutta, kiusaamista, mutta ennen kaikkea sitä, etten ollut tarpeeksi vahva puolustautumaan. Minä opin häpeämään, siitä rakentui minuus, joka oli muutenkin riekaleina. Rikkinäiselle sielulle ei löytynyt paikkaajaa, enkä tiennyt elämästä mitään. Piti kestää.

Lapsena mä luin kaikki Asterixit kun oltiin kylässä, kaikki Lucky Luket, pelasin satoja pelejä, ulkona ja sisällä. Mä muistan mun elämän olleen lähinnä fantasiaa. Ei tietookaan mistään ongelmista.

Mut mä oonkin kestänyt ihan karseeta tuskaa. Vastoinikäymisaallot olis kaatanu taloja. Mä todella tarkotan mitä mä sanon, et murrosikä oli lähinnä painajainen, jossa Saatana keskittyi muhun erikoisella hartaudella.

Kun mä lopulta sain mopon, jonka vaarallisuudesta oli saarnattu pitkään, mä ajoin kolarin. Ja ilman kypärää.

Must tuntu kun mua olis ammuttu haulikol päähän, ja näytti siltä. Jälkeenpäin mä mietin et pahaa kun kohtaa hyvällä, mitä Raamatussa neuvottiin tekemään (Rom 12:19-21), se johti mun puolelta koston, joka oli pitkä ja raskas. En mä silloin tajunnu, et ahdistus lähtee treenaamalla.

Mun kaikki kaverit oli ongelmanuorii, huonosti menestyvii itsetuhoosii tulevii narkomaanei. Sellasis kuviois ei urheilu nouse esiin. Käveltiin buutseil, kovalla kärjellä saatto puolustautuu. Urheilukentil vedettiin keittoa, ei siel juostu mihinkään, kaikki poltti röökii. Koulus näil oli jo auto, vaik ei niil ollu ees korttii. Nää jätkät teki kauppamurtoja, välitti varastettuu kamaa, röökii, huumeita. Koulus opettaja sai turpaan, ei nää jätkät ratkonu asioit ku pahuudel. Siihen mäkin kasvoin.

Ehkä mä rankasin itteeni. Mä olin mokannu isosti, kun jouduin ongelmiin steinerkoulussa. Muut pojat yllytti ja teki kans. Vittu mä olin tyhmä. Tyranni mä olin varmaan, eskarista asti nurkassa tai ulosheitettynä luokasta, me tehtiin pahoja mitä kerkis.

Mä olin vaan vähän ulkona, kun ei oikeen kiinnostanu jostain syystä, olin unessa, mä muistan. Enkä ollu suosittu, päinvastoin. En ollu paras, ei lähellekään. Masentunu, ehkä.

Jotkut vaan eivät ole valmiita kouluun oppimaan tuotteliaaksi ja motivoituneeksi. Kun kotona rakennettu perusta on mätä, ei mitään järkevää voi rakentaa sen päälle. Kun ihminen voi pahoin ja etsii ulospääsyä, koulun pakottama suorittaminen estää paranemisen.

Kun murrosikä alkoi, alkoi tulla kaikenlaista ongelmaa, mikä ei ole mitenkään epätavallista, mut kun onnettomuutta, epäonnea, kärsimystä vyöryi niskaan valtavalla voimalla kaikkialta. Millään osa-alueella ei mennyt hyvin, missään en ollu edes keskinkertainen. Ensimmäinen rakastuminen päättyi, kun tyttöä oltiin ahdisteltu sen koulussa, et mitä sä tollasen kanssa oot tekemisissä. Tyttö selitti tilanteen ja seurustelu loppui siihen.

Kasilla suojakilpeni alkoi pettää. Olin niin heikko, että en voinut enää suojautua. Tuska ja ahdistus, jota muut minuun purkivat, alkoi upota syvemmälle sisään kuin myrkky. Se poltti ja korvensi sisältäni kaiken hyvän, ja jokainen koulupäivä jonka kävin teki minusta vihaisemman. Minussa kiehuu, olin niin täynnä pahaa oloa. Onneksi olen luonteeltani patoava ja hautova, joka vihaa sisäisesti. Enemmän temperamenttinen olis kävelly mutkan kaa skoleen ja hoitanu homman. Olisin karannut, jos olisi ollut tilaisuus. Lintsata ei voinut koska himassa faija, sodat käynyt yliluutnantti piti sellasta kuria, et ei voinu edes harkita asiaa. En oo koskaan pelännyt ketään yhtä paljon kuin mitä mä faijaa pelkäsin. Se kuoli totta kai siten, et sitä piti letkuis käydä kattoo puol vuotta. Ihan niin kun ei ois muutenkin ahistanu. Tyttöystävät, joita sit lopulta mäkin aloin saamaan, meni vituiks ku ei seissy, oli vissiin pääkoppa niin fucked up. Olisin mieluummin lähtenyt sotaan kuin jatkanut samassa koulussa lukiota.

Faijan kuolema onneksi helpotti kotioloja, diktatuuri loppui.

Mä olin aikuinen, ja kun mä intistä pääsin, mutsi ei yllättäen halunnut ottaa back. Ehkä se halus surra yksin, juoda yksin. Nyt mä olin kokonaan vapaa. Pieni opiskelijaselukämpä, ei kotiintuloaikoja, ei valvovia silmiä. Ainoa hyvä asia opinnoissa oli et ne oli nyt ohi.

Siitä alkoi rikollisaalto vyöryä. Joidenkin mielestä pahuus johtaa helvettiin, mutta jos olet tulossa sieltä, tilanne on sangen erilainen.

Ronni oli ollu samassa koulussa kuin mä Kauniaisten yläasteella, ainoo nigru ja koulun nopein mopo. Hyvä jätkä joka ei valittanut koskaan mistään tai valehdellu mulle koskaan. Ronni ei ollu kiero, ei hyväksikäyttävää sorttia, eli ahne, siis vitun hyvä jätkä. Sill olikin kavereita mut se tykkäs doupeist. Ronnin yksinhuoltajaäiti jeesas ja oli Ronnille hyvä.

Ronni siirty heroiiniin nopeesti, poltettavaa kamaa tulvi markkinoille. Se ei haitannu ystävyttämme. Se oli mun frendi, mut herskaan mä en koskenu kepilläkään, eikä se tyrkyttäny, se tajus et se on oma valinta.

Yks merkillisimpiä asioita mitä mulle on koskaan käynyt, autokaistalla, minä kuskina, oli tuttu myyjä ja mä heitin läppää. Mä sanoin jotain, mitä mä en edes ajattele, "et pitäis saada neekereitä tänne kohta", kun oli kyseessä kiire, huono palkka (olin itsekin ollut Snackyllä vääntämäs burgereita jonkun aikaa). Mut autos oli Ronni ja sen ja mun kavereita, meit oli neljä. Ihan kun noi sanat olis tullu muualta. Rasistiläppää mä en heittäny koskaan, miks nyt, ei oltu riidoissa, päinvastoin, oli kiva ilta, cruisailemassa.

Ronni otti överit joku neljä vuotta tän jälkeen. Vittu Ronni mä itken kun mä kirjotan tätä, mä oon pahoillani. Pitiks noin käydä, sä olit hyvä jätkä. Ronni, sä et koskaan tehny mulle yhtään vittumaist "tikkii", et valehdellu, annoit respektii. Paras jäbä jonka oon tuntenu. Mä olisin halunnu arvostaa sua enemmän, mä en tajunnu tai pystyny, ehkä mä pelkäsin hylätyks tulemistä. Olinhan mä murtoja tekevä, öiseen aikaan muitten omaisuutta vievä pikkurikollinen. Pelkuri, kun muut nukku, mä liukuin saaliin perässä iskien heikkoihin, varomattomiin ja onnettomiin. Vitunmoinen pelkuri.

Ennen aikuisikää käytetyt päihteet jättävät arvet aivoihin. Vetäminen, päihdyttäminen ja siihen liittyvät ajatukset ja suhtautuminen muodostavat ajatusmalleja, joita on vaikea muuttaa. Jos vetämisestä tulee identiteetti, on ihminen omien ajatustensa vanki.

Se, että mielenterveysongelmaa lähdetään lääkitsemään itse päihteillä, on yleistä. Epätasapainoisuus on siis ollut pidempiaikaista kuin päihteiden käyttö. Terapia, lääkkeet tai liikunta ei näytä tulevan kovin monen nuoren mieleen.

Turruttaminenkin riittää, mutta on todellisen ongelman siirtämistä. Paska on silti sisällä, vaikka bisse maistuu suussa. Mitä vähemmän vastuuta, sitä helpompi olla. Lastentarhameininki jossa touhutaan mitä sattuu ja sekoillaan, on osa aikuistumista, eli tarpeellista.

Vaurastumisen ansiosta pahan olon saavuttaminen päihteitä vetämällä on ennätyskellisen helppoa. On suorastaan ihme että vauraissa yhteiskunnissa on rauha.

Eivät muinaiset kansat käyttäneet päihteitä kuin rituaaleissa joitakin kertoja vuodessa. Väite, että ihminen on aina päihdyttänyt jollakin itseään, on liioiteltua, määrät ovat vaurastumisen ansiosta karanneet kokonaan käsistä. Puheet ihmiskunnan ainaisesta päihteidenkäytöstä ovat keino hyväksyä oma päihteidenkäyttö ja olla ahdistumatta siitä.

Rikolliselle hyödyllistä jatkuvaa sotatilavireyttä pidettiin yllä vetämällä. Vauhdin lisääminen oli pakko monelle, etenkin päihteiden kanssa kroppa huusi puhdistusta, tasapainoa, aktiivisuutta, joka oli stressi ja liikunta, joista monet valitsivat stressaavan vetämisen. Kuitenkin vauhdin lisääminen oli päinvastoin kuin mitä piti tehdä, koska piristeet ja kova meno oli kuluttavinta, mitä kropalle saattoi tehdä. Kun auton moottori turbotetaan, saadaan siitä enemmän tehoa, mutta matka jonka koneella vielä pääsee, lyhenee, varsinkin ahtopaineiden ollessa korkealla.

Eli vähemmän kamaa ja enemmän elämää oli monelle vaikee tajuta, koska kama kolisi, tuli helpottava olo. Piristeiden serotoniinihormos vaikuttaa ensin vahvalta ja tarpeelliselta, se luo mahtipontista olotilaa, kuningasfiilistä, euforiaa. On kliffaa kun luulee olevansa paras ja aina oikeassa, fiksuin, kovin, jne. Ylemmyyden tunne saa uutta virtaa, mikä auttaa rikollista. Hyväksikäyttävälle luonteelle tämä on kruunu.

Amfetamiini oli joillekin elämäntapa. Ikään kuin ilman sitä ei ollut mitään, mut kun veti, mistään ei tullut mitään. Mut jostain syystä ne veti. Ehkä aine oli antanut niin paljon ensi kerralla ja suhteessa ensi kertaan vanha elämä sitten hylättiin.

Solukämpän keittiöön majoittunut nisti oli ongelma. Tavaroiita hävisi, sovitut siivousvuorot kusivat ja uusia narkomaaneja alkoi ilmestyä. Kaikki olivat tilanteeseen kyllästyneitä, joten päätin hoitaa homman. Piti vaan saada avain takas. Ei suostunu. Yllätyin vastarintaan. Piripää rupes öykkäroimään, huus ja potki. Mun apumies, heroinisti otti hatkat. Tajusin haukkanneeni paskaa.

Olin kyllä about kakskybäsenä saanu ja vetäny turpaan, joten mitään erikoista, uutta, tässä ei pitänyt olla. Mut oli, jotain mitä en pystynyt ymmärtämään ennenkun sen koki. Esitin aivan rauhallisesti, et nyt oli tullut aika jatkaa matkaa. Tämä oli se päivä ja hetki. Mitään muuta vaihtoehtoa ei enää ollut. Muut vaihtoehdot olivat olleet tehottomia parantamaan tilannetta kirjoilla olevien asukkaiden mielestä viikkoja sitten. Jätkä vaan vittuili. Hoikka se oli, mut yhtä pitkä kuin minä. Arveli varmaan, että toi räpäle ei voi mitään. Se oli väärässä ja mä meinasin kuolla leipäveitseen. Lähe nyt sit omast himast viipaleina teholle.

Jälkeenpäin Sovitaan-projektissa jätkä sano, et kyl sä kovaa löit. Se makso kuussataa. Jätkä oli tyytyväinen. Lässytti jostain uudesta alusta, jumalasta, kuntoutuksesta. Toivotin pitkää etäisyyttä.

Häikäilemättömyydestä voi oppia, mut vaan jos siit selvi.

Huumeiden käyttäjien keskuudessa työttömyys, asunnottomuus, jopa hampaattomuus rehottaa.

Ilman asuntoa tai asumusta ei ole paikkaa, minne vetäytyä lepäämään tai nuolemaan haavojaan, on vaikea taistella. Jos ei lähde taisteluun, ei voi saavuttaa mitään, ja jos taas on koko ajan taistelussa (jota ilman kämpppää eläminen on), ei jaksakaan pitkälle. Asuintilasta ja omasta tilasta taisteleva ilman tilaa, missä nukkua riittävästi, on liian raskasta, hyvin eläimellistä.

Viha suojaa, on inhimillistä, auttaa taistelussa. Kun ihminen on vihaa täynnä, on hän uppoamassa tilaan jossa hän heikkenee. Suossa ollessa muut tekevät päätökset puolestasi, jyräävät heikkoa, käyttävät hyväkseen, alistavat.

Kun hyväksikäyttö vain lisääntyy, upotessa paska valuu niskaan ja todistusaineisto ihmisten ilkeydestä karttuu, on vaikea käyttäytyä rauhallisesti. Pahuus on silloin mielessä ja ohjaa uudella eläimellisellä tavalla, ja toivottu sivistys ja inhimillisyys ovat kaukaisten haavemaailmojen hyvää. Kun viha vie ja provosoidaan, alistetaan, ihminen puolustautuu fyysisesti ja hyökkää. Silloin ei kannata itkeä et hullu käy kii.

Yhteiskunnan moniarvoisuus olisi todellista oikeudenmukaisuutta. Erilaisuuteen, värisyyteen tutustuminen vähentäisi pahoinvointia. Syrjäytyneiden ja vähäosaisten polkeminen on este kansan vaurastumiselle, koska pahoinvointi leviää kansan keskuudessa lapsiin. Vihaisimmat sorretut kostavat tuhoamalla yhteiskuntaa ainakin sen arvosta, minkä verran he kokevat yhteiskunnan jääneen heille velkaa.

Joonaksen luona.

-Täss lehtijutussa sanotaan, et piispalle ostettiin 900 tonnin luksusasunto Lauttasaaresta, vitun merinäköala.

-No mitä sitten.

-Vittu mä elän tääl sossun rahoil ankeesti kun piispat porsastelee, ja kirkonhan pitäis jeesata niinku köyhii.

-Nehän jeesaa, on leipäjonot sun muuta, kirkot on auki jos sataa.

-Ne mitään jeesaa, jeesaa itteensä, kahentoist vitun metrin parveke.

-Piispa on iso kiho, älä nyt, pitää saada huomiota. Tänä päivänä sä et oo mitään, jos ei oo kaaraa ja kämppää. Hyvä auto ja hyvä kämppä, hyvä piispa you know.

-Mä eroon kirkost.

-Ootsä homo.

-En helvetis, mull on Jallun kestopilaus, nettityttöystävä Nepalissa, et paremmin mull menee ku sulla. Tiesitsä et Helsingis on viis ja puol tuhatta ilman luukkuu.

-Joo, niit liikkuu meilläki päin. Syötsä jos mä tarjoon.

-Joo, mä otan jättivegen ja kaks puolentoist litran Jaffaa, jos sopii.

-Mä syön tasapainoks Dillingerin.

-Sopii imagoon.

-Jep, tikkaa koneelle.

Syödessä kuuntelen Joonasta. Olen hyvä kuuntelija ja ylpeä siitä.

-Nyky-yhteiskunta on rahalla toimiva yhtälö, missä kaikki on kaupan. Raha kiipee ylös, paska valuu alas. Pitää olla hilloo, tai et oo mitään. Vain asiakasta huomioidaan ja maksu hyväksytään. Mitä köyhempi oot, sitä vähemmän susta ollaan kiinnostuneita.

Ennen oli kuulemma kovaa, mutta nykyään ei pärjää edes hyvillä taidoilla. Kun lahjakas ei halua tehdä paskaduunii, eletään mieluummin paskaa elämää ilman duunii.

Ihminen on flipperikuula, joka ammutaan "hyvinvointiyhteiskuntaan", kimpoaa luukulta laitokseen, virastosta virastoon, ja hyödyttää lähinnä kasvavaa byrokraattiluokkaa.

-Siis häpeän pelossa tartutaan Saatanan tarjoamiin rikoksiin ja huumeisiin, kun kaikki kilpailee sua vastaan, etkä halua olla häviäjien joukossa. Piti tajuta että piti tehdä mitä halus, silloin kun halus ja sen verran kun halus.

Me puskettiin menemään, eikä meitä kiinnostanu mikään muu kuin raha. Yhteistä oli vihollinen: yhteiskunta, joka oli meitä vastaan. Kymmenen boforin voimalla automurtoja, kiskoja, kauppoja, kassakaappeja. Ovien läpi mentiin sellaisella voimalla, et heikompa olis hirvittänyt. Fyrkkaa tuli ovista, ikkunoiista ja ilmastointikanavista. Haittapuolena oli neljän päivän sessiot kyttiksellä.

Elettiin 80-luvun loppua. Oli trendikästä näyttää kiireiseltä. Taloudessa meni lujaa ja monet otti asuntolainaa. Me ei nimiä kirjoiteltu papereihin, me poltettiin tärkeet paperit. Ei kiinnostanu velkaraha pätäkääkään. Velkaraha orjuutti, pankki oli koneiston osa, koneisto ei pyöriny ilman pankkeja, pankit ei pyöriny ilman ihmisiä, tyhmiä ihmisiä. Jos haaveesi oli ostaa talo, okei, me voitiin murtautua siihen.

Tuntui kuin olisin vapautunut tekemään rikoksia, joten kiinnijääminen ei ollut edes mahdollista. Muisto tukahdutetusta lapsuudesta, kiellot, piinkova sotilaskuri, mutsin aivopesukasvatus "ota iisisti nyt" alko toimii, otin iisisti koko ajan. Poliisikuulusteluissa olin itse rauhallisuus, ja menestystä tuli. Olin tarttunut pahuuden tarjoamaan mahdollisuuteen kanavoida pahaa oloa toimintaan, purkaa ahdistusta kostamalla, tuottamalla tuskaa, ottamalla pois häikäilemättömästi, vailla tunteita, täysin piittaamatta muista. Rikosten tekeminen oli avain ahdistukseen.

Minusta ei koulussa olleet kiinnostuneita kuin kiusaajat, eli ei kukaan. Nyt minua jahtasi koko virkakoneisto. Olin kerännyt tekojeni avulla joukon joka aidosti oli kiinnostunut minusta, ja he tekivät kaikkensa päästäkseen jäljilleni, siinä kuitenkin onnistumatta. Ajatus sinänsä auttoi jaksamaan ja jopa motivoi, olin joku, koneiston ratas. Joidenkin mielestä olin varmasti hiekkää, mut sellaset hyvät eväät elämäänsä saaneet eivät ymmärtäneet mitään pahuudesta, jota olin kohdannut, kokenut, ja lopulta olin muuttunut siksi. He eivät ehkä koskaan tulisi koskettamaan pahuutta ja ymmärtämään miten häikäilemätöntä ja eläimellistä se voi olla. Asia, jota arvostan elämäkokemuksena ylitse muiden.

Mä halusin tehdä sitä mitä osasin ja tehdä sitä niin hyvin kuin osasin. Tein rikoksia pahassa maailmassa. Minussa oli pahuutta joka konkretisoitui tekojeni kautta. Minulle oltiin oltu paha. Ongelmat, onnettomuudet, onneton elämä olivat herättäneet minussa pahan voiman. Pahuus oli tarjonnut mahdollisuuden, johon tartuin. Mahdollisuus toteuttaa itseäni oli oljenkorsi.

Pahuuden oljenkorsi oli viimeinen, eikä se näyttänyt viholliselta. Olihan minussa paljon vihaa joka oli tullut kateudesta, välinpitämättömyydestä ja epäluulosta, eli pahuutta. Vihasin koko ulkopuolista maailmaa. Olin tottunut sisäiseen vihaan, joka sekoittui testosteroniin, nikotiiniin, tervaan ja pakokaasuun.

Mä kelasin kun katoin jengii jotka raahautu töihin et noihan on ihan sekasin, et noi ei tiedä elämästä mitään.

Rikoksia tehdessä vaistot virittyvät äärimmilleen, adrenaliini kirkastaa ajatukset. Olet yksin keskipisteenä muiden heikkojen ympäröimänä. Elät täysin tätä hetkeä, tunnet itsesi voimakkaaksi ja eläväksi.

Siinä tilanteessa tekojen seuraukset eivät ongelmalistalla näkyneet kovin korkealla. Aistit oli paremmat, joo, vahvuus ja notkeus, joo mut elämäkokemus, nolla piste yks.

Ammattikäyttöön varastetut radiopuhelimet erikoispitkällä kuuluvuudella, kännykkä ja Hiltin työkalut olivat perusvälineitä murtohommissa. Työkaluja pyrittiin kuitenkin välttämään vaikka pakollisia olivatkin, koska karkeita nuoria miehiä autossa josta löytyi sorkkarautoja ja kulmahiomakoneita seudulla jolla oli tehty useita kaappeja tarkotti koppia. Työkalut puhdistettiin sormenjäljistä ennen keikkaa ja dumpattiin käytön jälkeen, paljon ennen tutkinnan alkua. Vaatteet poltettiin ja saalis siirrettiin omista tiloista. Varovaisuus pulppusi epäluuloisuuden lähteestä.

Tupakka oli usein seuraavana päivänä myyty, joten kun poliisi aloitteli, me olimme saaneet kaiken valmiiksi. Luonnollinen kiertokulku joka nopeutu kun tupakkaa myi kolmasosahinnalla ja totta kai kaikkia merkkejä oli tarjolla myös sätkää, jopa piipunpolttajaa oltiin huomioitu.

Kuumotusta herätti aina myyjät jotka teki pientä bisnestä, että sitä kautta olis päästy meidän jäljille. Suomalainen oli kuitenkin tyytyväinen ja vaiti, toivoi uudestaankin saavansa jotakin halvalla tässä maassa.

Käteistä oli mukavinta tehdä kun kaapin kyljessä oli reikä ja sieltä kahmi rahoja. Voin sanoa keskittymiskyvyn olleen aivan toisella tasolla ku koulussa. Oli rahalippaita, rahapusseja, kelloja, koruja, kultaa, ravintoloissa lounasaseteleitä. Yleensä vältettiin ottamasta kolikoita, koska ne yksinkertaisesti painoivat ja niitä saattoi olla ämpärillinen jossakin supermarketissa. Niitä oli epämukava vaihtaa, koska pankeissa oli kamerat. Kolikoilla maksaminen oli hidasta ja epätoivoista "rikoin säästöpossun" -meininkiä. Rikolliset ovat allergisia häpeälle.

Yleensä nopein sai kantaa rahareppua ja raskainta työkalureppua kantoi pölyinen sahaaja, jonka tehtävänä oli karttaa rahamies. Kaksi tummiin pukeutunutta hahmoa reppuineen hiestä märkänä silmät kiiluen pimeässä tarkoitti paljon, kun taas yksinäinen kulkija ei mitään. Kolmikko kantamassa isoja jätessäkkejä oli tuttua Aku Ankasta, jossa Karhukopla aina narahti. Sitä vältettiin viisaasti. Sarjakuvista oppi niin paljon hyvää.

Meidän perheessä vaan faija harrasti liikuntaa. Mutsi harvemmin rasitti itseään fyysisesti, mut hoiti kotia, mikä on kovaa työtä. Mutsi teki puolta päivää pankissa. Se selitti et on niin tehokas et se hoiti paljon enemmän duunii kuin moni joka teki kokopäivätyötä. Esitti hyvää, hyvin.

Tietokoneet tekivät vahvasti jo tulolaan, mikä sitten syrjäytti mutsin. Se otti eropaketin jo ennen kuuttakyytä, faija oli ollut eläkkeellä jo kauan.

Sen jälkeen kun faija kuoli, tokat hautajaiset vuoden sisäl ja yhtet viel tulos, mä vetäydyin kokonaan kaikesta. Must tuli kuulemma hiljanen tai hiljasempi, niin yks mun kaveri mulle kerran sano. Mull ei oo niiltä ajoilta muistikuvia, muutamii klippei lukuun ottamatta. Toisaalta se vapautti mut, mut mitään hyvää en nähny enää missään. Runkkaaminen lohdutti hetkellisesti, kaikki muu oli pimeää.

Isä oli RUK-miehiä. Sodasta mies ei puhunut koskaan vaikka kysyin. Isä sanoi vain kerran "on parempi olla komentopuolella teltassa kuin etulinjassa" ja totesi vielä "se on kauheaa".

Muistan kun mä sain sukset, olin neljä. Hiihtolenkillä faija sano, ku voimat loppu, "jää vaan sinne", sitten mies jatkoi matkaa. Kolmipyöräinen oli kova, sit se otettiin veke. Legot, mä rakastin niitä, nekin lähti. Olin kasvanut isoksi, kuulemma.

Yhel mun kavereista ei ollut leluja ollenkaan mä muistan, oli vähän outoo. Oli se kaverikin vähän outo, halus karata, mä ymmärrän kyl. Alakerrassa kalliit valkoset nahkasohvat. Mä näin kundin myöhemmin T:n luona kauppaamassa B-kukkaa (huonosti kasvatettua kannabista), kaikkiaan aloitti jostain eikä koskaan ollut alussa huippu, ensin rävellettiin. Jokainen teki mitä osas, toiset ajautu johonkin missä oli vaan opittava tekemään sitä mihin oli ajautunut.

Vanhempani eivät antaneet viikkorahaa, ehkä pelkäsivät et rahan arvostamisesta ja sen hankkimisesta tulisi epärealistinen kuva, vääristymä. Asennoituminen rahaan jäi kavereiden rahankäytön varaan. Eli kaivettiin pojasta kateutta, jolla pohjustettiin aikuisiän persaukisuus.

Kateus satutti mua. Äidin mielestä siitä saattoi olla jopa hyötyä, ainakin äidille, joka laittoi rahat muuhun. Meillä olisi ollut varaa mutta piti kiduttaa ja karaista, kasvattaa vahva ja itsenäinen, josta tuli lähinnä luuseri. On vaikeeta kuvitella

miten ois jaksanu uskoa työntekoon ja hyvään jos mun vanhemmat kumpikin oli vittu pankis duunissa ja mä liikuin kirpparikamoilla.

Kun jaoin ala-asteella mainoksia ja sain säästettyä itselleni rahaa, ottivat vanhempani ne käyttöön kun lähdimme Sisiliaan lomamatkalle. Kun itsellä ei ole, ja toinen jolla on, ottaa, ei ole ihme että itsekin alkaa miettiä keinoja ottaa.

Koulussa henkinen paine ei hellittänyt edes liikkatunneilla. Ysillä mä valittelin etten jaksu uida pidempään, että hukun kohta, mihin liikkamaikka totes et "ei se mitään, allassiivoojat kyl löytää sut sieltä illalla" näytti pohjaa sormellaan, jonka jälkeen sormi nous pystyyn ja rupes pyörii ilmassa, mikä tarkotti et piti jatkaa uimista tai hukkuu, joten jatkoin.

Pesäpallossa, jota piti aina pelata, vaik fudista kaikki olis halunnu (ei mikään ihme et fudikses menee maaottelussa päin vittua), mä olin surkea. Mut valittiin vikana tai toka vikana melkein mihin tahansa joukkuepeleihin kun emmä oikeen jaksanu keskittyä, mä piirtelin kengällä kuvioita hiekkaan ja monesti mä olin aivan unessa kun pallon olis pitäny olla hallussa. Ei kiinnostanu ku ei oikeen pystyny keskittyä, tai olin jo silloin ahdistunut, ehkä masentunut, en tiedä. Nuorempana Espoossa Kartanonpuistopäivillä mä loistin, ja muutenkin siihen aikaan me leikittiin ties mitä pihalla aamusta iltaan. Kavereita oli paljon.

Mä uskon et koulusta toiseen vaihtaminen oli virhe, koska mä en ollut varautunut, tiennyt mitä oli tulossa, ja uskottelin että tää menee ohi. No meni se ohi, mut sielun riekaleet on vieläkin levällään. Mieltä vaivaa vahva epäluulo ihmisiin, itseluottamuksen puute, huono itsetunto (omanarvontunne) on suoraan raskaan ja hyvin kattavan kiusaamisen tulosta.

Heikkoja ei suojella. Koulukiusaamisjakso tuli mahdolliseksi, koska olin puolustuskyvytön. Heikkoon iskee pahuus, ja vain vahva voi puolustautua, saa olla rauhassa. Karaisemalla vanhemmat ja kiusaajat tekevät lapsesta kovapintaisen luuserin. Vanhempien pitäisi rohkaista lasta urheilemaan ja purkamaan tunnetiloja.

Itsepuolustuskurssilla oli ehkä apua tai ei. Olin pisin kurssilla ja sain toimia opettajan nukkena. Aloin lyömään kiusaajii oikeen kunnolla. Jotkut lopetti ekal kerral, toiset tokal kun sai

turpaansa. Anyway, mä veikkaan et jotkut pelkäs et mä flippaan kokonaan. Et hermot ois pettäny, ei pettäny.

Koulukiusaaminen on väärin, ja monesti myös rikos. Henkinen väkivalta voi pilata ihmisen loppuelämän. Seurauksia voivat olla jopa itsemurha tai kouluampuminen. Asia, joka voi pahimmillaan tuhota elämää, ei ole mitenkään kevyttä kamaa. Kiusaaminen on henkistä väkivaltaa, joka murskaa itsetuntoa, ja se voi johtaa masennukseen, hyvin vakavaan sairauteen, keskellä aikuistumisen vaihetta.

On ilmeisesti niin, ettei kiusaamista oteta kovin tosissaan. Se että asia ei tunnu pahalta, kovin merkittävältä, johtuu siitä ettei kiusaamisen taso ole terveelle pahaksi, mutta on hyvin vaurioittavaa herkälle ja heikolle. Jos ihminen on jo kouluun mennessä terapian tarpeessa ja joutuu heikompana vielä pahuuden uhriksi, on se liian isoa ja raskasta henkisesti, ja se jättää ikuiset arvet. Siinä jää aikuistuminen kyllä tapahtumatta ja kehitys pysähtyy.

Jos tämä tapahtuu koulussa aikuisten silmien alla, on aika selvää ettei yhteiskunta ja opettajat ole ryhmä johon nuori uskoo. Vaikeus luottaa ihmisiin estää tehokkaasti menestymistä.

Monesti kuulee, ettei tiedetty että tilanne oli niin vakava. Yleensä tämä todetaan samoihin aikoihin kun on hautajaiset. Vanhemmat voivat uskotella hyvää, toivoa parempaa, olla välinpitämättömiä. He eivät ota asioita vakavasti, eivätkä tajua miten pienet asiat ovat heikolle isoja, jättiläismäisiä.

On kuitenkin typerää syyttää ja syyllistää vanhempia, koska se aiheuttaa vain lisää pahaa oloa. Vanhemmat ovat todennäköisesti kyvyttömiä muuttamaan toimintaansa. Kun vanhemmat ovat iloisia mahdollisuudesta käydä koulua, kouluruoasta ja laadukkaasta opetuksesta (meillä on maailman parhaiten koulutetut opettajat), voi tämä kaikki hyvä kuitenkin mennä hukkaan jos lapsi kärsii.

Kun vanhemmat eivät ole kypsiä ymmärtämään omaa mielensterveysongelmaa, ei voida odottaa että he tajuaisivat että kiusaaminen voi johtua lapsen pahasta olost, että terapia olisi tarpeen koko jengille. Tässä kyvyttömyys nähdä toisen tilanne vakavana on ehkä omaa mielenhäiriötä, jota myös lapsessa esiintyy. Mielenhäiriö on siirtynyt lapselle perimän ja koti-ilmapiiirin kautta.

Itsetuntemus olisi tärkeää. Peilaamme maailmaa omien kokemustemme kautta, mutta pitäisi tajuta että ei ole asiasta

omaa kokemusta tai se on unohdettu ja myöntää että kaikki me kärsimme putkinäöstä, ja alistua kuuntelemaan asiantuntijoita.

Suomen kuvalehdessä 25.2.2011 oli juttu koulukiusaamisesta. Kiusattu tosiaankin voi ajautua kuilun partaalle, ja jutussa Riinan (nimi muutettu) tuskaiset sanat tilanteesta kuvastavat sitä valtavaa sisäistä kiduttamista, henkistä väkivaltaa, ihmisoikeusrikosta, jota nuori tässä kokee: "eihän sen kaltaisesta tuskatilanteesta pääse eroon kuin tappamalla". Tilanne on hyvin vakava, koska nuori ajattelee että hänessä ei ole mitään hyvää, kaikki on paha, kaikki pahoja. Masennus voi olla niin vakavaa että kuolema todella tuntuu vaihtoehdolta, silloin ei tappaminenkaan ole kovin kaukana. Kun ajatukset ovat kauheita, teot ovat vain seuraus.

Paha olo on hirvittävää, koska se on jatkuvaa. Nälkä menee ohi syömällä, väsymys nukkumalla. Paha olo on ja pysyy. Epätoivoissaan voi luulla että ne pahat mielikuvat joita on vaikea hallita, pitää toteuttaa eli antaa Saatanalle periksi, jolloin paha ottaa ohjat ja alkaa tapahtua. Huono juttu, mutta ulospääsy. Saatana tarjoaa kaikkea, kuitenkin aivan muuta mitä oikeasti tarvitset. Jotkut kuten minä peruskoulusta päästyään valitsevat väärin kun eivät muuta osaa.

Pako on vaihtoehto. Paeta kaikkea ja kaikkia, mutta suunnitelmiin löy keppejä vanhemmat, ehkä kuraattori, kun psykiatrit on lomautettu. Pako on parasta itselle ja muille. Kun minua kiusattiin, pääsy pois kiusaamisympäristöstä oli ainoa oikea keino päästä eteenpäin. Sen jälkeen on oltava raittiissa ulkoilmassa, rauhassa vaatimuksista ja karsittava velvoitteitaan rankasti, suojassa sielun repaleita kasailmassa. Jo vuodessa voi tervehtyä hyvin, uskoisin, jos jaksaa tsempata ja liikkua luonnossa, olla eläinten seurassa - ne eivät kiusaa.

Ruotsissa on käytäntö, jossa kiusaaja eli tekijä siirretään. Minun tapauksessani olisi pitänyt siirtää noin 30 lasta.

Aivojen sopiva kuormitus, lukeminen, kirjoittaminen, auttaa. Tämä auttaa pois tuhoavista ajatuksista, ajatusmalleista. Kesken jääneen lapsuuden jatkamiseen parasta lukemista on lastenkirjallisuus, se on kevyttä, viihdyttävää ja opettavaista.

Masentunut kohtaa helposti paha, koska masentuneen mieli on hyvin negatiivinen, negatiivisten ajatusten hallitseminen. Hyväksikäyttäjiä riittää, tekopyhiä riittää. Masentuneen

epäluuloisuus voi haitata toipumista tai estää lähtemästä hoitoon. Ilman vahvaa apua, todellista pyyteetöntä apua ei masentunut pääse pahasta olostaan irti.

Paha olo lähtisi liikunnalla, terveillä elintavoilla ja oikealla lääkityksellä. Kun masentuneen pitäisi liikkua paljon (pääsin itse masennuksesta kävelemällä 3 tuntia päivässä, joka päivä), on se iso suunnanmuutos joka vaatii terveeltäkin paljon. Ensimmäiset kilometrit tuntuvat aina pahalta ja voivat olla este liikunnan aloittamiselle. Liikunta tuo terveyttä ja lisää onnellisuutta (tutkittu ja kiistämätön fakta), mutta tämä hyvä olo voi tulla vasta viikkojen päästä, ja on vain osa kokonaisuudesta jolla masennus voitetaan.

Terveisiin elintapoihin kuuluu perus kotiruokaa, ei sokeria, piristeitä, tupakkaa tai päihteitä. Pidemmän päälle kuormittamalla elimiä elinvoima ihmisessä heikkenee. Ihminen on mitä hän syö. Masennus on mielestäni luonnollinen reaktio pitkään jatkuneeseen itsetuhoiseen elämään.

Oikean lääkityksen löytäminen voi olla labyrinthi jonka läpi kulkeminen voi viedä vuosia.

Elämä opettaa, hyväksy että olet oppinut tästä ja saat avaimen ulos, nöyryy, hae apua, luota hyvyyteen, usko että sinua autetaan ja että olet sen ansainnut, rukoile terveyttä ja iloa, ja tulet sitä saamaan.

Opittu valeminuus, suoja kuori käy turhaksi rehellisessä, vailla itsepetosta olevassa uudessa elämässä. Ne ajatusmallit, käytännöt, säännöt, koko roska tulee olemaan vastakohta uudessa elämässä, joka lopulta vapauttaa sinut, hyvyys voittaa, kun vain uskot siihen.

Anteeksi on hyvä antaa. Anteeksi antamalla ihminen voi vastoin käymisistä huolimatta säilyttää elämänilonsa.

Hyvyys ei kuitenkaan pahuuteen pure. Jos ihminen on henkisen tai fyysisen hyväksikäytön uhri, on hän melko varmasti myös heikko. Heikko on puolustuskyvytön, joten ensin on oltava itsekäs ja suojeltava itseään, ja kun voimistuu, kannattaa antaa anteeksi.

Ismon kanssa aamutuimaan tulossa maalia kohti.

Olimme illalla varastaneet pakun, irrotimme moottorin ja vaihteiston yöllä metsässä rutiinilla alle kolmeen tuntiin, ja lastasimme koko paskan kärryyn. Lopen uupuneina ajamme hiljaista tietä, joka kaartuu vasempaan. Yhtäkkiä näen jonkun matkaa edessämme kyttäratsian. Huudan Ismolle, joka ei ollut katsonut niin pitkälle ja Ismo ehtii just kääntämään sivutielle melko lujaa, muttei liian. Siinä oli sekunneista kiinni, ellei kymmenesosista, jos ratissa olis ollut pilvenpolttaja se ei olis klaarannu tilannetta koskaan. Ismo käänsi rattia heti kun huusin ja risteys oli siinä.

Luottamuksen rikoskumppaniin on oltava hyvä. Sekava, epäluuloinen ilmapiiri häiritsee mielenrauhaa ja keskittymistä. Itseluottamus, että hallitsee itsensä ja tekemänsä asiat on oltava aitoa. Minulla ei koskaan ollut epäilystä etteikö Ismo tekisi parhaansa. Ihminen vaistoa toisen tunteet ja ajatukset, varsinkin ammattivarkaats jotka halusivat pysyä työssään.

Paukapäät olivat niitä, jotka olivat välinpitämättömiä omaa tulevaisuuttaan kohtaan, jotka eivät osanneet arvostaa vapautta joka oli suurta ja ihanaa minulle, verrattuna menneeseen.

Poliisit olivat onnekkaita mutta rikolliset nopeita. Kun metsistä oli löydetty kalustoo ilman moottoreita ja vaihteistoja olis tuskin ollu vaikeuksii raottaa pressuu ja yhdistää mustat tahrat naamataulussa, ja oikeen puupää poliisi olis ehkä vielä tarvinnu kellonajan, et viidelt aamulla döfis piti olla DD ja Rexona, ei palanu öljy. Rysä oli auki, mutta livahdimme ohi.

Läheltä piti -tilanne pisti aina miettimään, päätettiin siirtyä seuraavalle tasolle, nyt tekemään kaappeja. Niitä etsittiin ja kyseltiin palkkioiden kera. Välillä tutkimukset ulottuivat syvälle metsään, missä kohdetta piti kartoittaa perusteellisesti (pakoreitit ja kätöt), ja joskus iskimme keskelle Pasilaa melko pienillä kenttätutkimuksilla. Kun löytyi paikka ilman hälyttimiä oli se jo melkein tehty, niin helposti ja hyvin osasimme. Oli naiivia luottaa onneensa ja säästää hälytinhankinnoissa etelänmatkan jonka me teimme mielellämme.

Rikoksen uhri on huono-onninen, mutta perimmäinen syy on ääripäähän mennyt ahneus, sinisilmäisyys ja heikkous. Säästetään turvallisuudesta kuten turvalaitteista ja valvonnasta. Toinen paha on hyväuskoisuus, liiallinen optimismi, sokea usko hyvyyteen on vaarallista. Fanaattisuus johtaa aina ongelmiin. Liian rehellinen, antelias, kiitollinen, suvaitseva ja anteeksiantava kohtaa pahan. Tämä on luonnonlaki. Hyvyys ilman pahuutta on heikkoutta, joka vetää puoleensa pahuutta.

Rikollinen iskee heikompaan aivan kuten kiusaajat. Heikko ei kykene puolustautumaan ja on turvallinen uhri. Tavoitteena on pieni riski ja iso hyöty.

Tämä tavoite sitten asetetaan rikollisen toiminta-alueen kartan päälle, ja etsitään kohteita. Ahkera tekee pienellä riskillä paljon vähän tuottavaa, kun taas röyhkeempi iskee joskus isoon hyvinkin onnistuneesti, vaikka riskit ovat suuret.

Jokainen aloittaa pohjalta. Ne jotka sanovat että voisivat tehdä rikoksen jos olisi tarpeeksi iso keikka tiedossa eivät todellisuudessa tiedä rikollisuudesta mitään, ja tuskin uskaltavat ryhtyä mihinkään. Rikollisuus opitaan. Tehdyt keikat kasvattavat kokemusta ja opittuja käytäntöjä mikä joskus voi hyvällä tuurilla johtaa johonkin suureen.

Jos rikoksia tekee, suosin väkivallatonta toimintaa jossa ketään ei fyysisesti vahingoiteta. Tämä herrasmiestyyli on taitolaji joka vaatii aitoa rikollista mieltä. Aseistautuneet väkivallantekijät saavat pitkiä tuomioita, kun taas pitäytymällä poissa väkivallanteosta yhtälö muuttuu. Parempi on tehdä taitava rikos.

Kaksi eri asiaa, väkivalta (pahuuden kovin muoto) ja tehty työ. Aggressiivinen ja paukapää luonne toimii aivan eri tavalla ongelmatilanteessa. Paukapää ratkaisee voimalla kun älyä tarvittaisiin. Sekoittamalla nämä kaksi yhteen, omaisuusrikollisuuden ja väkivallan, pääsemme elokuvamaailmaan, joka poikkeaa todellisuudesta merkittävästi.

Kun vielä yhdeksänkytluvun alussa kyttiksellä saattoi saada turpaansa, ei nykyään kytilä ole sitäkään optiota. Olen nähnyt hetkellistä rauhoittumista miehessä, joka on saanut turpaansa poliisiasemalla. Ja se myönsi rikoksen. Jos rikollinen tarjoaa välinpitämättömyyttä, kiistää selvästi tehtyä juttua, pahaan tehoaa vain isompi paha. Fyysinen väkivalta on se isoin paha ihmisten kesken, sodassa käytetty äärimmäinen keino.

Riippuu ihmisestä, valitseeko hän tekevänsä työtä, pelaavansa peliä vai käyvänsä sotaa.

Rikollisen elämässä on hetkiä jotka saavat tuntemaan itsensä voimakkaaksi. Ylimielisyyden voimistuminen on suunta vailla vastuuta mistään, ja on itsekkäälle mielenhäiriöiselle houkutteleva. Luulee itsestään liikoja, vaatii itselleen liikaa, ja mikä pahinta, uskoo kaiken olevan totta.

Todellisuudentaju, realismi on sitä että osaa katsoa omaa toimintaa sivusta ja pohtia sitä rehellisesti. Parhaimmillaan se hallitsee ja pitää ylimielisyyden kurissa. Elämän tulee olla täysin hallinnassa, halut ja himot eivät saa hallita. Liikaa ylimielisyyttä, ja tulee pudotus. Virheen tehnyt rikollinen menettää vapautensa ja lähtee kiven sisään.

Kun kyseessä on rikollinen mieli, mielenhäiriö ja halu tehdä asiat hyvin, ei poliisilla ole mitään mahdollisuuksia ilman hyvää tuuria saada ammattirikollista kiinni. Niin vähäiset ovat poliisin resurssit ja valtuudet, niin vähän jää tutkittavaa kun ammattilainen iskee. Suomessa ollaan syyttömiä kunnes toisin todistetaan. Virkavaltaa sitoo laki, eikä virkavallalla ole uusinta tekniikkaa. Jatkuvat säästöt stressaavat ja uupuneisuus vaivaa poliisia.

Ammattirikollisilla jotka toimivat kunniallisten ihmisten parissa on se etu että heitä arvostetaan, kuunnellaan ja kunnioitetaan. Poliisi saa kuulla kunniansa, he joutuvat jatkuvasti tekemisiin vihamielisten nistien ja aggressiivisten hamppareiden kaa, ja ovat kiitollisia kun eivät saaneetkaan rosvoa kiinni. Kahvi ja munkkikrinkeli Abc-asemalla on päivän kohokohta.

Kun asiat hoitaa niin hyvin kuin osaa, ei voi tehdä enempää,
ja silloin nukkuu paremmin.

Murtohommissa on 90% suunnittelua ja kymmenen tekemistä. Tekemisen tulee olla rentoa mutta vakavaa, leikkisää mutta raakaa.

Kaikki toiminta vaatii ensin suunnittelua, eli ajattelua. Järkiperäinen suunnittelu perustuu loogiseen päättelyyn, jonka määräävät fysiikan lait.

Todellisuudentajua pitää olla. Fysiikan lakeja kun ei riko edes lainrikkokja. Onnistuminen määräytyy melko pitkälle siitä, onko kohde oikea. Liian helppo onkin yleensä vaarallinen, ja liian vaikea johtaa tappioon. Pitää tajuta rajansa.

Hanki todenmukainen kokonaiskuva kohteesta. Kuvittele tekeväsi keikkaa, ja siitä syntyvää fiilistä. Useamman vaihtoehtdon kelaaminen samaan aikaan ei ole hyvä. Suunnittelun tulee olla kokonaisvaltaista.

Kun on kuvitellut tulevaisuuden hyvänä ja kaiken oikein, on tunteeseen perustuva päätös se oikea tapa päättää tehdä keikka tai jättää se tekemättä. Juuri kuvitellun työn aiheuttama ikävä olo tai paha tunne on se varoittava merkki, että jotakin uupuu järkiperaisesta suunnittelusta, jotakin on laskettu väärin.

Kiinnijäämisen riski pitää tiedostaa, mutta sitä ei saa kelata. Se tuo jännityksen tunteen, tärkeän aineksen, jota tarvitaan jotta ajatus kulkisi, jotta keskittyminen, herkkyys ja vaisto olisivat huippuluokkaa.

Tasapaino hyvän ja pahan välillä ratkaisee kuinka hyvin rikollinen menestyy. Myönteinen ajattelu on tekojen perusta. Myönteisyys mahdollistaa pahat teot, ei kielteisyys. Pahuutta ei voi suunnitella ja toteuttaa onnistuneesti ilman myönteistä mieltä. Tunne, joka rikoksentekohetkellä vallitsee, on hyvä, jos ajattelu on ollut myönteistä.

Myönteisyys perustuu monelle eri osalle. Hyvä ajankohta, sopiva sää, riittävä rahapula, hyvät taustatiedot, tarpeeksi itseluottamusta haasteeseen nähden, ja että tekoon on olemassa oikeutus. Kun kohde ansaitsee tulla tehdyksi, iskeminen on helpompaa: jos omistaja on välinpitämätön omaisuuttaan kohtaan, se saattaa koitua kalliiksi. Jos omistaja on ylisäästeliäs, ahne, me vain toteutamme karman lakia.

Kielteisyyys auttaa. Viha antaa voimaa, kateus pistää tsemppaamaan, mutta kielteisyyden on oltava kurinalaista. Liiallinen kielteinen ajattelu on este onnistumiselle.

Kielteisyyden puolella vaanii epäroinnin peikko, joka ilmestyy, ellei röyhkeyttä ole riittävästi. Epäroinnin peikko herää pelosta, epävarmuudesta, huonosta suunnittelusta, tai siitä että kaikki tekijät eivät ole täysillä mukana. Ihmiset ovat erilaisia, ja on eri pelkoja, eri vahvuuksia, eri näkemyksiä, hyviä ja huonoja päiviä, kaikki vaikuttaa kaikkeen. Jonkun huono fiilis saattaa herättää epärointiä, ja peikko ilmestyy. Peikko on hyvin vaarallinen psykologinen este, joka pitää saada aisoihin. Se voi pahimmillaan johtaa typeriin ja vaarallisiin suunnitelman muutoksiin, hätäntymisiin ja konkreettisiin onnettomuuksiin. Murtohommissa kiipeillään katoilla pimeässä, käytetään työkaluja pimeässä, ja jos tulee yllättäviä käännteitä (ei menny kuten elokuvissa), poistutaan nopeasti pimeässä.

Epärointiä pitää välttää viimeiseen asti, pitää tehdä mitä on tullut tekemään tai lähteä vittuun. Tähän minä en aina kyennyt, mutta Ismon raivo sai minutkin heräämään, ja pidän Ismon asennetta menestymisen osalta aivan oleellisena. Olin rauhallinen ja harkitseva, ja sit oli räjähtävä Ismo. Se oli aitoa rohkeutta, itsensä likoon laittamista, joka lähes aina tuotti tuloksia. Puu ja tuli.

Meni keikka hyvin tai huonosti, kun muodosti tapahtuneesta myönteisen ja vahvistavan kuvan, työnteke muuttui rutiiniksi, itsevarmuus lisääntyi ja onnistumiset toivat myönteisen ja pelottoman tunteen, mikä mahdollisti yhä suurempia haasteita.

Rikollisuus oli minulle keino löytää oma paikka tässä maailmassa. Kun on pohjalla ja masentunut, täynnä pahaa oloa, on adrenaliini ratkaisu, ja jännitys tapa tuottaa sitä. Ja kun keikat lisääntyvät, uusi maailma avautuu. Jännitystä kaipaavalle luonteelle se sopii.

Iso J oli mielestään paras, kaunein, hyväonnisin ja tämän ansiosta älykkäin. Mies onnistui kyllä monesti olemaan oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Jos ei muuta, mies järjesti tilanteen, joka johti toiseen, kuten nyt Keski-Suomessa autokaupoilla. J oli saanut minut vakuuttuneeksi pakettiautosta, joka osoittautui pommiksi, ja kaiken lisäksi J tartti pakuu enemmän kuin minä, ja koko reissu alko olea raskas.

Yhtäkkiä löysimme keskeltä korpea supermarketin ilman hälyttimiä. Ison Jiin kanssa ihan kaikki oli mahdollista, hyvässä ja pahassa. Yhtä helppoo olis ollu löytää Suomesta mustalainen, joka ei tehnyt auto-/hevos-/huumebisnestä. J:n julistus, et nyt löyty se iso, kaiken ajamisen, puhumisen ja sekoilun jälkeen, epäilytti ekaks. Mieshän teki U-käännöksen moottoritieellä, jos se haisto pesää, niinpä epäilin ekaks naisasioita.

Kun hälyttimiä ei todellakaan kaupassa näkynyt, tarkoitti se, et niit ei oltu vielä hankittu ja kukaan ei valvonut takahuonetta. Olimme kumpikin varmistaneet sen tosiasian, että täälä, ties missä, oli supermarketia pyörittävä kauppias, joka ei ollu kuullu rikollisista tai luotti onneensa. Kumpikin oli tyhmää.

Ei tarvinnu kun nopeesti heittää suunnitelma kasaan ja hankkia työkalut. Kylä oli autio, kattorakenteisiin pääs helposti, ja pääsimme vaivattomasti sisälle kauppaan. Iso J seurasi mitä ulkona tapahtu kun minä sahasin. Kipinäsuuhku oli mahtava, kaappi oli mallia paloturvakaappi, iso ja massiivinen, yhtä helppoo kuin mennä paloturvaovesta, enemmän paloturvajauhoo, so what. Tyhjensimme kaapin setelirahasta niinkun aina, kolikot oli liiallista ahneutta, ja pitihän kassoilla olla jotain millä aloittaa. Ei me viety ku meidän omat, ilman sen suurempaa.

Ja kuten aina, Iso J halus ohjailla ja johtaa, ja halus vielä itse tarkistaa et kaappi oli tyhjä, mikä kesti.

Kun tulemme suojatieylitykseen, kuuluu auton ääni. Meillä, kiitos luoja, ei ole rökijätesäkkejä. Auto on vartiointilafkan auto, se hiljentää, vilauttaa valoja, päästää meidät yli. Hyvä mies, ei vaan ollut tietoinen et pahuus oli kylässä. Ehkei tiennyt mihin pahuus kykenee, miltä se näyttää. Se on varmaa, et meidän kohtaamista tuo mies ei koskaan unohda, saalis oli ennätysiso.

Oikeet tähdet, eli onnea, taitoa, itseluottamusta, ja totta kai sekoitus rohkeutta ja mielenhäiriötä, eli röyhkeyttä.

Onnistuminen on itsestä kiinni ja perustuu itsensä likoon laittamiseen kaikilla soluilla aamusta iltaan. Palava intohimo kun syttyy, olet kuin veturi joka vaan etenee voimalla johon harva pystyy mitään. Jos osaat, etkä yritä liikaa, pääset minne vaan. Vain mielikuvitus on rajana ja silloin kaikki, ihan kaikki on mahdollista.

Alla nopea auto, edessä suora moottoritie, hyvä musa soi, painan kaasua ja auto kiihtyy hurjasti kohti kahtasataa. Tunnen kuinka adrenaliini virtaa, huippufiilis, ei huolta huomisesta, rahaa ja naisia, naisia ja rahaa. Keikka oli ollu menestys.

Löysin blondin (kutsun tätä myös barbiksi, koska tyttö on siro ja blondi, ihanat pitkät suorat hiukset) Aleksis Kiven ja Flemarin kulumasta. Tyttö hymyili kun näki mut, aargh! Oli polttanu valkopaperista menthol-savuketta, just aloittamassa arvelin. Pahuus oli luonut huoran ammatin mistä minä hyödyin. Beibi oli suoraan vitun Playboy'n sivuilta eihän sitä unohda koskaan eikä koskaan saanu tarpeeks, ei ilmeisesti voinu, eikä haitannu. Olin humaltunut, täynnä energiaa. Ajatus et eka ei ollu saanu mitään vuosiin ja vasta kärsimyksen kautta nyt sain nuorta ja kuvankaunista, se sai synapsit kipinöimään.

Ahtopaineet baarissa ohitan Bemarin, alla Opel 2,2-litrasella turbomoottorilla, lukkoopera, Getrag-vaihteisto ja Pioneerin kalleimmat stereot. Sonyn kaiuttimien kautta ääni toistuu täydellisenä, Deep Purplen Highway Star soi tykisti, shuffle-toiminto valikoi parhaista levyistä parasta. Bemari yritti jotain, muttei uskaltanu. Vältti nöyryytyksen. Moottorissa oli yksin verran fyffee kii. Ei kannattanu perus Bemarilla yrittää mitään. Tää auto lähti ku raketti ja suti viel kaheksaskympis kuivalla asfaltilla.

Mä kisasin kerran keskellä Martinlaaksoo kuplaa vastaan, joka liikku ihan saatanasti. Aina kun se vaihto pykälää, keula nous melkeen ilmaan ja pakoputkista tuli tulta. Yöllä kun ajettiin, mä perässä, se näytti aika hätäselältä. Meillä oli toistasataa vauhtia ja viidenkympin rajotus. Täs oli syy miks mummut ja papat ei öiseen aikaan liikkuneet, ne ois jääny alle tai saanu slaagin ku melkeen jäi alle.

Virittäminen oli hyvä harrastus kun ajopeli nopeutu mitä enemmän harrasti. Opel oli muutokatsastettu maksimikokoiselle moottorille turboahtimella. Muutoshakemuksessa hain lupaa ahtimelle asuntovaunun vetoa varten, olihan autossa koukku. Vaunua ei. Auton piti olla nopee, jos tuli kiire.

Vaikka auton kiihtyvyyttä voi helposti luonnehtia aggressiiviseksi, yhden tappion muistan Tuusulanväylällä etelään päin mentäessä Haltialan kohdalla kun tavallisen

näköinen musta Fordin jenkki ilmesty taustapeiliin. Tajusin heti, et äijä aikoo ohittaa isosti, joten painoin kaasun pohjaan. Kaiken olis pitäny mennä hyvin, ja meni, auto kiihty kohti kahtasataa et penkkiin uppos. 245 hv konetehoo ja alle tonnin painava koppa, mut ku amerikanrauta tuli vierelle, kuulin lähinnä räjähdystä muistuttavaa jyrinää ja jäin paikalleen istumaan kaasu edelleen pohjassa katsoen jo kaukana edessä menevää ohjusta. Mut yks tappio ja viis voittoo sinä kesänä, kyl ny yhen kesti.

Iso J pyöritti muijii ku sutenööri ja sen tarinat oli uskomattomii. Se iski kiinteistvälittäjän kun se tartti kämppää. Saksan autobahnilla se haisto piparii levähdyspaikalla ja pääs panee. Seksuaalinen vietti oli kova ja kovaa oli stoori jota se veti kotona. Se värväs mut ja tiukas paikas Joukon joka vast oli pelimies, todistamaan ylitöitä, auton hajoamista, tulipaloja, kaikkea mikä selitti äkilliset suunnitelmien muutokset kun J löys pikapanon.

Kotona tuomiopäivää muistuttava tilanne raukes todistajanlausuntoon ja syyttäjä ei pystynyt toteen näyttämään J:n uskottomuutta. Työntekohan oli hyveellistä ja onnettomuudet osa elämää. J eli symbioosissa. Nainen uskoi saavansa kunnan miestä, J kämpän ja lämpimän sängyn. Kun vesisänky jääty tuomiota paettiin ja tunnontuskat, no ne mies karisti pudistamalla päätään.

Välillä mietin et miten J:llä riitti mielikuvitusta keksimään tarinoita joita itsekin huomasin kuuntelevani lumoutuneena. Mies ammensi adhd-elämästään vuolaasti, höysti huumorilla ja lisäs mitä halus. Tarinaa tuli tajunnan lähteestä.

Monet luulivat ostaneensa J:ltä huippuauton, kotona ne hiffas et totuus oli toinen.

Poliisikuulustelut, joihin mies loppuvaiheessa joutui olivat sekoitus satua ja komiikkaa, jonka viihteellinen arvo oli kuulustelijan viikon kohokohta. Iso J ei koskaan puhunut eli vasikoinut, ehkä poliisi ei vain uskonut tarinoista sanaakaan, tai saanut yhdistettyä asioista paskaakaan.

Myöhemmin huumeiden käytön takia koin miehen riskinä, joka sepitti itsensä ulos kiipeleistä hyvin rutiininomaisesti vetoamalla empatiaan ja ystävyYTEEN, jonka jälkeen siirryttiin järkipäiseen paskapuheeseen, veitsenterävään etiikkaan ja moraaliin, ja lopulta hän kertoi kärsineensä, kokeneensa väärinkohtelua isosti, monesti, ja kaiken tämän jos nielit, olit ohjailtavissa kuin sätkynukke ja kiitollinen tilanteesta.

Henkisen vallan mestarina J vakuutti kenet vain ja mistä vain. Mies joka kuvitteli olevansa älykäs koska sai naisia oli tietty vaaraksi. Minua vitutti pelastan oman nahkani -meininki, luonteenpiirre, jota vastaan mies kampanjoi paskapuheillaan.

Yks jo laitostunu diileri, pumppuhaulikot kellarissa,
omakotitalo, sadantonnin auto ja tyylikäs beibe kainalossa
sanoi kerran kun kävin kundia vankilassa kattomassa, että
seuraavalla kerralla hän tekee kaks miljoonaa, tuplat mitä nyt
oli kerenny. Huumebisnes tarjos kaiken, mut oli vitun
vaarallista. Selvää oli, et harva oli selvä.

Mä mietin, miten kolari vaikutti kaksikymppiseen Ronniin.

Jätkä oli saanut punasen ja kiiltävän melko uuden sporttiauton lainaan kaveriltaan jolla oli varaa. Oltiinhan me Kauniaisissa ja tääl jengil todella oli massii. Se häpes mokaa, vaik auto ei merkannukaan mitään sille, joka sen makso. Kundi joka omisti auton sano usein kun asiasta puhuttiin, et ei haittaa, ja ei se haitannu, mä tiän. Mut miten Ronni kelas, kun huhut levis. Sitä kelaa niin siinä iässä et mitä muut sust kelaa, kun jengi unohti tommoset viikon pääst.

Mä opin rauhalliseks kuskiks mopokolarissa, enkä ajanu monta kolarii kun sain tsetin. Muutamat kerrat ulos, ja pari kertaa lähti kortti ylinopeudesta. Ulosajot tapahtu ennen huumeiden käyttöä, ja doupeis mä en mokannu koskaan.

Ronnin kohdalla saattoi olla niin et tilanne oli pahempi kun näytti. Se vaan piti kaiken sisällään, eikä halunnu rasittaa muita paskalla. Se kuvitteli et se kestää, ja kestihän se, mut kamaa se vaati, ja kama vaati sen hengen. Saatana kun ois tienny paremmin.

Ehkä siinä kohdassa olis pitäny herätä kun Ronni lähti ryöstöhommiin. Se oli enemmän kamarahan hankintaa, eli ei niin suunniteltua. Ronni ja Miki ryösti lähi-Esson, jonka ne neljännellä kerralla mokas, ku kytät oli venaamassa. Rikospaikalle ei pitäisi koskaan palata, vaik keikka menis hyvin. Liian helppoa.

Mä taisin olla jossain projektissa mukana jossain, en muista, kun tieto tuli et jätkätkä oli jääny kii, ja linnaa siit tuli. Aseellinen ryöstö, jossa uhataan toisen elävän henkeä, on vakava rikos.

Heroiinin vieroitusoireet pistää ihmisen tekemään ihan mitä vaan jotta saisi kamarahaa. Muistan yhen diilerin joka kerto huumevarastomiehestä joka lähti sairaalaan kun heroini loppui. En voi kuvailla sitä kärsimystä jonka heroinisti kokee refloissa, mut kipu on kuulemma niin fyysistä, et se voi saada mielen sekoamaan, ryöstämään helposti.

Bentsodiatsepiineistä sanotaan että ne ovat sekakäytettynä alkoholin kanssa yhtä vaarallisia kuin heroini, ja niitä olen kokeillut. Yhdyn väitteeseen, ne on pahoja, sekakäytettynä haittavaikutukset moninkertaistuu. Koukutus, itsesuojeluvaiston katoaminen, aggressiot ja kuolemanajatukset ovat kauheita

asioita kun ne yhdistää. Alkoholia ei pitäisi käyttää tippaakaan jos ottaa unilääkkeitä tai lihasrelaksanteja. Mut sekakäyttö sekoittaa kupolin, mikä on monelle päämäärä. Ja jo viikon käyttö riittää koukkuun jäämiseen. Hasis on aivan eri planeetan huume verrattuna bentsoihin, ne on alkoholin kanssa yhtä vaarallisia kun heroini.

Huume tappoi Ronnin. Vankila pidensi nuoren miehen tuskasta elämää.

Kyvyttömyys hyväksyä itsensä on päihteiden käyttäjien keskuudessa yleistä. Itsekielisyys synnyttää vihaa, myrskyävää mieltä, jota aineilla pyritään hallitsemaan. Ronnin mielen tyynnyttämiseen tarvittiin lopulta suonensisäistä huumetta.

Ei ollut mitenkään yllättävää, et Ismo oli polttanut pakan auton. Ismo oli täyttänyt vastakunnostetun auton jätteillä ja bensakanistereilla, ajanut auton tämän kerrostaloparkkiin ja tuikannut paskan tuleen, selitti tekoaan, oikeuttaan tekoon ja lopulta jopa velvollisuutta tekoon, jota nyt tarkasteltiin kaikilta kulmilta.

Asiakas, joka oli erehtynyt kiistelemään raha-asioista oli ensin saanut turpaansa. Ismo oli ladannut kauhistuttavan pommin jätkeä leukaan, jonka seurauksena tämä oli poistunut kaverinsa kanssa. Ismon mukaan jätkä oli idiootti, joka kerjasi hankaluuksia Mies oli erehtynyt kritisoidaan Ismoa, jotain mistä minä pidättäydyin joka tilanteessa. Kun rahoja ei kuulunut, Ismolla oli auto ja kostettavaa, joten homma ratkes polttamalla kärry miehen pihalla. Samalla velat tuli kuitatuks.

Puupäitä oli joka puolella. Yks murtautui meidän remonttitallin pihalla oleviin autoihin, jotka olivat saaneet tätä kertaa lukuun ottamatta olla rauhassa. Kukaan ei varasta rikollisilta jos vähääkään tajuaa mitään, mutta varas oli epätietoinen, huono-onninen ja meinasi menettää hampaansa. Saimme jätjän kiinni videovalvonnan ja silminnäkijöiden havaintojen perusteella, koska varas oli liikkeellä harvinaisella autolla joka löytyi helposti.

Paikka oli tunnettu kaveriporukan pitämänä pienremontti- ja harrastetallina. Puhdas julkisivu oli hyödyllinen kun teimme asennustöitä. Joskus jopa raahasimme kassakaapin sinne mutta raskaiden kassakaappien siirtelyyn olisi tarvittu järeämpää kalustoa, investointia ei kannattanut tehdä koska oli halvempaa murtautua paikan päällä. Ja helpompaa tulla kiinteistöstä putkikassin kanssa kuin koko vitun kaapin kaa.

Kun jätkä avas oven ja näki Ismon, yhteistyökyky löytyi heti. Retoriikka upposi eikä Ismon tarvinnut hermostua. Jätkä asui vain muutaman kilometrin päässä, naapuripoika, kenties eka keikka. Onhan sanottu et naapurilta ei varastaa pidä, tässä se piti paikkansa. Poliisia ei tarvittu sillä kamathan oli kahdesti pöllittyjä. Jätkä maksoi kiltisti vauriot.

Kytillä oli vauhtia mut mulla oli enemmän, ja nyt kotietsinnän ja huumesekoilijoiden takia mä muutin Tapulikaupunkiin Ismon exän kämpppään. Muija oli ammatti-strippari, oli vissiin niitä jotka kaivo mustasukkaisuuden esiin, myrkytti, eli elämää ilman rakkautta. Se ei Ismoa tietenkään lämmittänyt. Muija oli budjannu luukus yksin jonkun aikaa kunnes se löys uuden ukon joka otti sen hoviin. Se halus pitää luukun varalla, ja se sopi mulle hyvin.

Se oli yks saatanan mesta asua, kun viikonloppusin oli kytät tai tsirra, joskus molemmat pihalla. Mä opin kyllä tajuamaan et ne ei mua varten ollu siel. Meikäläistä haki siviilipukuiset, siviiliautolla ajavat kenttäpoliisista pykälää korkeammalla elävät, joita mä en kuvitellut näkeväni.

Muuton yhteydessä roskiin meni helvetisti arvotavaraa, perittyä roinaa. Solukämpän keittiöön jäi loput kun ei kiinnostanut kokkaaminen. Ainoot mitä mä nappasin mukaan oli kertakäyttölautaset ja Mokka-masterin kahvinkeitin. Eikä menny kun jokunen kuukaus, niin kytät iski uudestaan opiskelijasoluun ja koko kämpppä käännettiin ylösalaisin. Kynttilätiellä (suoraan suomennettuna) sammui palo, for good.

Piti olla edellä kun ne oli perässä. Liikkumaton oli kuollutta, joten kannatti liikkuu. Se oli viimesii luukkui miss mä olin kirjoilla. Kirjoilla tarkoitti et jos jää kii, kytät tekee kotietsinnän. Mut vaan, jos ne tietää missä asuu. Ilman tietoo ne ei ratsaa mitään.

Ostin pöllityn teollisuusmikron uuteen luukkuun, tammisen antiikkipöydän antiikkikaupasta. Yksion huoneen keskelle maton mä sain joltain, joka ei jaksanut pestä sitä vittumaisen koon takia (3 x 4 metriä), mä pesin painepesurilla ja kuivasin ulkona. Tuplapunkka solukämpäst ja sohva Sotkasta.

Koska Igor ei ole työkiireiden takia pystynyt toimittamaan Joonakselle amfetamiinia, ja kehenkään toiseen mies ei luota, joudun tilanteeseen joka ärsyttää minua, ja luukku, Kummitustalo jossa olen käymässä, hermostuttaa minua. Siellä kaikki polttavat pilveä, koko perhe. Kummitustalo on ränsistynyt puutalo Kirkonkyläntien varrella Malmilla. Talo seisoo keskellä hoitamatonta pihaa, joka on jo metsiintynyt. Olen siellä Pekan kanssa joka ostaa kilon pilvee. Talossa asuva perhe toimii tukkuliikkeenä, asia josta kaikki tiesivät, ja mille poliisi ei voinut mitään. Perhettä oli yritetty hiillostaa ulos jo vuosia, mutta tuloksetta.

Poltan isosta kabuumista jättiblossit, kaduttaa heti koska olen kuski, thc kolisee kuin kellot päässä. Hiki otsalla päätä kuumottaa, olo tuntuu raskaalta, tekisi mieli mennä maaten, en kehtaa alkaa levyttämään. Ihan liian styrkaa, ja ihan liikaa.

Pekka kaivaa amfetamiinipussin esiin autossa - Kummitustalossa ei ollut lupa käyttää kovia huumeita. Katson pussia joka on varmasti yli neljänneskilon ja tungen sen nahkatakkini ulkotaskuun. Se jää pullottamaan melkein näkyviin. Pekka kysyy pitäisikö meidän lähteä, kytillä on tapana tarkkailla näitä lähiparkkiksia, vastaan sammaltavalla äänellä jotain että antaa niitten nyt olla.

Olen aivan sekaisin vielä kun tulen Kallioon, olen ajanut Espooseen Pekan kotiin, lähtenyt moottoritietä väärään suuntaan ja välttänyt täpärästi ratsian.

Kävelen kirkon puiston nurmikolla skarpaten näköä havainnoidakseni siviilipoliiseja, joiden tajuan tuijottavan minua autossa. Olen lähellä, aivan vieressä, säpsähdän ja teen U-käännöksen, mikä on virhe. Kävelen Läntistä Papinkatua nyt pois päin ja Igor tulee Bemarilla vastaan. Käännyin taas ympäri koska en halua että minua yhdistetään Igoriin, kehenkään, etenkin huumekauppiaseen.

Lähestyn Mondeota kun näen Joonaksen etukenossa nojaamassa kytien konepeltiin, tuijottaen siviilipoliiseja tuima ilme kasvoillaan. En voi pysähtyä mikä herättäisi huomiota enkä kääntyä, epäroin hetken ja kompastun.

Keksin esittää humalaista, mitä Kalliossa näkee, konttaan pois päin, örvellän aidosti, kuulen auton tulevan vierelle ja oven avautuvan. Ääni sanoo: -Poliisi, olisiko hetki aikaa? Katson ylös ja kysyn hölmistyneenä -Minkä takia?

Pasilan selliin tulee Espoon Nihtisillasta tuttu superkyttä joka hakkas Pekan ja rupee vetämään mustia nahkakäsineitä käteen, mies katsoo hetkeks muualle sit ylös loisteputkeen, vääntele niskaansa, pyörittelee hartioitaan ja huokaa syvään ja sanoo -Siis siinä oli yli törkeän, se on kaheksan vuotta, autostas löytyi pilveä ja stereot on varastettu, se tekee kymmenen, nyt kerrot keneltä sä sait pirit tai saat turpaas aivan kuten kaveris, mä hakkaan sut saatana, sä vitun räpäle tuut kärsimään, kerro, superkyttä huutaa, kerro keneltä sä oot ostanu pirit, keneltä, keneltä, mies huutaa naama punasena mun naamassa kiinni ja mä meen ihan lukkoon, hetken luulen et mä sekoon tai et kaikki loppuu, hetken mä ajattelen pakoa mut se on mahdotonta ja yritän sanoa jotain mut en saa kurkusta mitään ääntä, kurkkua kuivaa ja henki ei kulje, kuumottaa, tunnen verisuonten pullistuvan hikoilen enkä saa ilmaa en enää edes kuule mitään näen vain kun superkyttä huutaa minulle päin naamaa irvistäen pelottavasti.

Herään likomärkänä sängystäni ahdistuskohtaukseen. Aurinko paistaa pieneen huoneeseen ja lämpötila on lähelle neljäkymmentä, olen unohtanut vetää verhot kiinni aamuyöllä tullessa kotiin, kuolemanväsyneenä. Kurkkua kuivaa, löydän mehutölkin sängyn vierestä ja kaadan jämat naamariin ja kadun sitä, koska liemi on kuumaa. Haen jääkaapista uuden viileän juoman ja tyhjennän sen putkeen. Kusen pöntön melkein haki ja imen Marlboro posket lommolla, en tajua muuta kuin että ahdistaa, vaikka samalla olen onnellinen kun en olekaan Pasilan sellissä, olen Puistolän läävässä. Tarkistan että ovi on turvalukossa, kehenkään ei voi luottaa, eikä kohta itseensä. Viikonpäivästä ei ole mitään tietoa, taisin polttaa melko tukevat ennen kuin menin nukkumaan, väsymys ja hatsapami todella räjäyttää kuulan.

Suunnittelen jo aamupaukkujen polttamista kun kahvit tippuu, herään onneksi tosiasiaan, että on pysyttävä skarpina. Ja uni - oliko se varoitus, enne, vai mitä tahansa.

Olen tunnissa unohtanut koko unen ja tehnyt pari tonnia rahaa, syönyt Big Mac -aterian ja siivonnut takakontin.

Ulos päästyään Teodo retkahti, tyri, palasi vankilaan, ja viimeisen kerran ulos päästyään otti överit.

Mä mietin Teodon hautajaisia, missä paikalla oli ollut pelkkä pappi, miten kama vaan veti kuin magneetti. Oli tilanne surkea ja omaisuus muovikassissa, tai loistava kuten diilerillä, itsetuho ei ollut statuksesta, rahasta, edes rakkaudesta vähenevä käytös vaan mielenhäiriö. Sairaus.

Vuokrasimme Ismon kanssa ison hirsihuvilan Porvoon takaa. Ensi askel, hampunkasvatus, sopi mainiosti. Hyvä taktiikka, rauhallista hommaa, kuntoakin tuli mukavasti kun projektiin meni neljä tonnia turvetta.

Oli pakko muuttua, joka puolella pyöri rikollisia tai huumeiden käyttäjiä. Hermot riekaleina yritti olla ajattelematta mennyttä tai mahdollista synkkää tulevaisuutta, nähdä välistä valoa.

Treenasin steroidien voimalla, söin muutakin kuin pikaruokaa, dieetti alkoi toimia, ja kun aikaa kului, tarkoitti se et poliisit ei ollu jäljillä ja hampupujen niittopäivä läheni. Tämä rauhoitti ja auttoi seuraavan askeleen suunnittelussa, kaikki piti huomioida ja miettiä.

Projekti tuotti reilu kolme kiloo, oli kliffaa kun onnistu. Ajelin takakontissa kilo marii, hyvä auto, hyvä tie, hyvää musaa. Kytät teki mitä pysty, mä tein mitä mä halusin -fiilis valtasi taas mieltä.

Videofirman karkkivaa'alla punnitsemassa makeisia.

-Voiko postin paketin tsekata samalla, kysyn tytöltä joka tuijottaa näyttöä. Hän herää unesta ja vastaa myöntävästi.

Iso T, joka on huumebisneksen eliittiä, on isokokoinen ja pyöreäkasvoinen lempeän oloinen kaljupää. Puolella välissä kolmeakymmentä, steroidibodaaja, Hifk-fani, pitää majaa millon missäkin, yleensä markkinoiden mukaan. T:lle on tärkeää et on lätkästä kiinnostunu, ja minä olen, tulemme toimeen, kumpikin oman alan parhaina. Emme toistemme bisneksistä tiedä mitään. Uteliaisuuden hillitseminen toi molemmille hyvän tunteen, et toi ei suunnittele tehdä sust diiliä kyttiksel heti kun käry käy (tieto on valtti) minkä takia olin nyt Käpylässä miehen omistusasunnossa, minne tarvittiin luottoa. Ison T:n strategia oli yksinkertainen: osta, ja myydä kalliimmalla. Ja kun kilo-pari meni viikossa, asunnot vaihtuivat isompiin ja autot uudempiin.

-Irtokarkkia, täs lukee 33,60 - ei jumalauta karkkii voi syödä näin paljon.

-Kato grammoja, puol kiloo ja rapeet kuivumisvaraa on.

-Onks siemenii tai paljon lehtii, mä en osta siemenii enkä mä halua lehtii.

-Karsin ne parhaani mukaan veke. Pussi on puhdas, mä otan tän säkin vaan päältä pois.

Ravistan ulos sormenjäljetöntä pussia, Iso T osoittaa sormellaan pöytää. Kaivaa sohvatyynyjen välistä setelinipun, laskee rahat ja ojentaa ne. Viime hetkessä fyffet pysähtyy ja ne lähtee takas. T haistelee rahoja, rapsuttaa niillä nenänpäätänsä ja näyttää nauttivan.

-Premium-luokan kamaa, sitä ois viel reilu kilo.

-En mä tarvi kun tän, tää tilattiin, on jo myyty.

Teen tyttöystävä, kokettimainen brunette tulee huoneeseen. Muija pitää koneistettua huushollia pyörimässä, shoppailee, näyttää hyvältä.

-Ootsä nähny sitä D&G-timanttivyötä.

-En, mut kato sieltä mistä et oo kattonu, mistä sä et oo kattonu muru.

-Mä oon kattonu joka puolelta, mä en voi lähtee ilman sitä, kaikki menee uusiks, me myöhästytään.

-Ei, älä nyt, kyl me löydetään sun vyö, onks se pyykkikasassa?

-Pyykkikasassa on pyykkiä rakas, pelkkää pyykkiä.

T:n puhelin soi, mies ojentaa rahat itsevarmana ja hymyilee pikkasen.

-Mä vastaan kulta tähän puheluun, me löydetään sun vyö, mä autan heti tän puhelun jälkeen, okei, sopiiko kaunokaiselle.

-Joo, mut älä puhu kauan, ja jos se on Tapsa, sano et ei käy, sill on luotto tapissa, ei me rahoteta huumeiden käyttöä, me myydään huumeita.

-Mä meen, nähdään.

T vilkuttaa valtavaa lapastaan pienin liikkein ja vastaa puhelimeen.

-"Mäenpään putkiurakointi, miten voin olla avuksi"

Mietin rappukäytävässä ikkunasta pihalle katsoessa epäilyttävää liikettä, että salakuuntelijat kyllä tajuavat ettei T tee putkihommia, toisaalta putkilafka saattoi olla koodikieltä, viikon sana, et kaikki on ookoo, tai et pikkuvälittäjälle ei löydy enää nauhaa. Velka, itsepetoselämä, oli toisten rahoilla elämistä. Vastakohtana oli rehellisyys ja vastuun ottaminen. Täysin vieraita asioita huumeaddiktille.

Minulle soitettiin - T oli vetänyt överit, olinko lähellä. Olin sopiva auttaja, en ollut asiakas jolle heikkouden näyttäminen olisi vienyt uskottavuutta.

Ohitin Helsingintiellä ambulanssin, joka tuntui matelevan hälytysajossa. Voi olla että se ambulanssikuski kuulee edelleenkin siitä kahvitauolla. Viidenkympin alueella oli satakakskyt lasis, ja ei ollu ku kolmosvaihe. Läpi Kauniaisen keskustan ylös kohti Bredantietä välittämättä edes katsella kuka tulee vastaan kun nopeutta oli riittävästi, ei rekisterikilpee saa ylös. Oli Mahlen takomännät, erikoisveivit, isoreikänen kansi ja ahdin. Kilpavaihteisto olis kestänyt vielä enemmän tehoa. Saavuin alle kolmessa minuutissa.

Mä mietin mun tuntemia nistejä, ja miten raunioita ne oli, mietin Ronnin kuolemaa, ja miten tappavaa oli ensin ottaa herskaa, jolla saavutettiin helpotusta tuskaan, ja sitten heti perään pirii millä hidastunut puhe taas saatiin tavalliseksi. Aineilla kontrolloitiin itseä, tai yritettiin. Tulos oli aina poikkeuksetta käyttäjän kannalta tappiollinen. Lopulta aine hallitsi käyttäjää, niinkun nyt överit oli merkki lipsumisesta, kun toleranssi oli kasvanu ja annokset sitä mukaa. Tie, jonka päässä oli herättävä opetus, että elämään tarvittiin muutos, nyt elvyttämistä.

On lämmin heinäkuun ilta, aivan hiljasta, vain muutama heinäsiirikka sirittää. Tyttöystävä on valkoisessa kylpytakissa sukkasilteen ja kävelyttää miestänsä toiselta puolelta kun minä toiselta. Yritän kannatella melko veltto satakiloista bodaria enemmän, hoitaa osuuteni hyvin ettei hontelo muija kuukahtais painon alle kun matkaa tehdään. Etenemme hitaasti kerrostalon etupihalla raikkaassa ilmassa, T:n sopertaa minulle ettei tsirraa saa tilata mistään hinnasta, minulle soitettiin, koska en sooloile, koska tajuan tilanteen, et sairaalareissu tekis bisneksille pahaa. Hinta johon ei ollut varaa.

Ylimielisyys jyräsi nöyryyden. Huumekauppias oli kieltäytynyt kaupan kassan duunista, rakennusapumiehen työstä, opiskelut olivat lähinnä fasadia, ja en usko et T olis mihinkää paskaduuniin ees menny, satsannu. T halus rahaa, koska raha toi kauniita asioita elämään. Paskaduuni toi usein vain jatkuvan stressin, alistavan pomon, univaikeudet, elämänilon menetyksen - uhraus oli sillä rahalla liian iso. Aivan päivastainen yhtälö kuin mitä piti olla. Nautinnonhakuinen elämä oli keino voittaa paha olo.

Koston kierre oli ollut kattava, ja vienyt miestä mennessään, tarkoitus oli tehdä rahaa samalla kun kosti ja purki pahaa oloa, yhtälö oli ollut loistava ratkaisu kaikkeen, liian hyvä, ja sen takia umpikuja oli väistämätön. Tarvittiin viisautta ettei vetänyt ihan tappiin, et tajus pysähtyy miettimään, mikä oli kyllä käynyt vähiin.

Syksyllä oli ollut suunnitteilla jopa pankkiautomaatin varastaminen, hanke kaatu kun ainoa kaivinkoneen taitaja Jouko vetäytyi hankkeesta. Jälkeenpäin ajateltuna se tais olla meidän onni, et tajus et oli lopussa, vaik mieli tuotti mitä ihmeellisempiä ideoita. Vaarallinen oli mieli, oma mieli, ja se tuntui käyvän ylikierroksilla.

Pelko lamaanutti toiminnan. Se tuli lopun ajan alussa kun keikat oli suurentunu, äijät heikentyne. Jatkuva henkinen kuormittuneisuus, kun koska vaan saatto lähtee vuodeks kaheks sisään, oli raskasta kelata pois mielestä. Se alkoi vaikuttaa ja myrkytti motivaation. Kukaan ei enää tonnin parin takia lähtenyt ulos pakkaseen ruuvaamaan poppareita. Piti olla riittävän iso, käteistä, ja pienet riskit totta kai. Asenne oli ylimielinen, tavoitteet epämääräiset ja huumeongelma todellinen. Muutaman keikan meneminen päin helvettiä vaikka kohde osoittautui hyväksi kummassakin tapauksessa oli selkeä merkki, et piti lopettaa leikki, vetäytyä lepäämään ennenkun skoudet saisi verekseltään kii. Oli katsottava ylhäältä päin omaa toimintaa ja todettava, et oli menettänyt otteensa, oli vain ajan kysymys koska poliisi löytäisi uupuneen ammattirikollisen. Olinhan päättänyt että niin ei kävisi, oli käymässä lujaa.

Onnea oli ollut runsaasti ja ammattitaito huippuluokkaa äijät kovia, sitkeitä ja rohkeita. Homma oli toiminut hyvin kunnes korttitalo muodostui liian korkeaksi, nyt rikosten tekeminen piti lopettaa. Lähes addiktiota muistuttava toiminta oli vienyt umpikujaan kuten addiktiot aina. Olin addiktoitunut moneen muuhunkin asiaan, joten yhden pois jättäminen ei tuntunut missään. Se oli pakko tehdä, lopettaa keikat persaukisena. Ei jäänyt rahaa varhaiseläkkeelle siirtyessä, tilanne oli burnout ja sillä mentiin. Poliisit jäi odottelee, et ne tekis sen viimeisen ison ja lopettais, tai viimeisen virheen. Vaisto sanoi et ne oli lähellä, ja kun keikat kusi, tarkotti tämä, et vauhtia olis pitänyt lisätä ilman voimavaroja sekavassa mielentilassa. Olin käynyt täysillä ja vielä piti lisätä kierroksii. Oli piri, kokaiini, metamfetamiini. Muutin ja vaihdoin auton, uus alku, uudet aineet. Piti vaan kurinalaisesti ajatella, irrottaa omat halut,

haaveet, toiveet ja tuottaa tarpeeksi faktaa puoltamaan päätöstä lopettaa, koska lähes krooninen sekavuus ja pelko olivat haasteita jo itsessään, ja yksikin virhe saattoi muuttaa kaikkia onnistumisia hyvin pitkäksi aikaa.

Myin Bang&Olufsenin ysitonniset kotistereot, jotka oli maksanu kymmenii tuhansii. Onneksi oli helppoa luopua materiasta, vaik se vitutti, oli se ohimenevää, toisin kuin kuumotus, ahdistuskohtaukset, hallitsemattomat addiktiot, unettomuus ja stressi. Piti sijoittaa rahat viisaasti, ettei vajoaisi pohjamutaan asti.

Ja tätä epämiellyttävää päätöstä, joka vaikuttaisi rahatilanteeseen dramaattisesti, ajatusta piti vaalia, hoitaa ja kasvattaa vasten tahtoaan. Ajatusta, joka alkaisi ohjata käytöstä vasta vahvana ja usein mielessä liikkuvana.

Tein diilin. Pirin voimalla ulos. Olin suunnitellut kaiken ennalta hyvin. Kuukauden kokeilu ja sit se loppuis. Kuukaus meni neljässä päivässä. Kuukauden amfetamiiniputken jälkeen tajusin, et nyt piti lopettaa, et aika oli menny. Muistan Mäkkärin kaistalla laskeneeni päiviä ja epäilleen ajankulun tajuni ollen viallinen. Kuukaus oli mennyt hetkessä. Speed, suomeksi vauhti, kuvaa paremmin ajan kulumista kuin nopeeta toimintaa. Ensimmäisen käyttökerran (tehokas) jälkeen alkaa käyttäjän alamäki niin henkisellä kuin fyysisellä tasolla. Aine polttaa aivoista välittäjäaineet loppuun, yliherkistää synapseja, muuttaa ajatuksen juoksua.

Minun oli hyväksyttävä tosiasia, et liian pitkä putki oli takana, ja syyttäjä vetoaisi tekotavan toistoon profilointia käyttäen, ja silloin olis sama kun muuttais kirjat oikeustalolle. Samalla DNA-tutkinta tuli kehiin, kännykänseuranta, teknillinen vastoinikäymisaalto oli liikaa rasittuneelle mielelle. Puhelinnumerot vaihtu siihen malliin, et ihan senkin perusteella olis voinu epäillä jotain. Hasista kului marokkolaismyyjän mielestä kiitettävästi, passiivisuuden ja menemisen ristiriita oli repivää, jos rauhottui, menetti heti otteensa, jos juoksi kovempaa, saattoi kompastua, tehdä virheen, juosta ansaan. Piti myydä kaikki, muuttaa tapoja, vaihtaa ystävät, autot, asunnot, kaikki. Piti päästä ulos, tehdä se oikein, pikkuhiljaa ovelasti, kertomatta kellekään, pää kiinni et jää kiinni.

Oli vältettävä päihteitä ja pidettävä silmä kirkkaana jotta valo paistaisi sieluun, jota pimeys oli hallinnut. Oli taisteltava

surkeutta ja hajottavaa elämää vastaan, missä uppoaminen näytti väistämättömältä kohtalolta. Huumeet ja alkoholi, tupakka, seksuaalisten himojen jatkuva tyydyttäminen oli kolkko paikka, missä nautinnonhaluinen kärvisteli. Himojen tyydytys oli loputtoman turhauttavaa, ei johtanut minnekään.

Tiesin että huumeet ja päihteet olivat kurjuuden takana, olin nähnyt sitä vuosia, käynyt vankiloissa, hautajaisissa, nähnyt hermoraunioita, jotka joskus olivat olleet tähtiä. Päihteet herkistivät, poistivat estot, tupakka ja kannabis sumensivat silmät ja pahuus tarttui verkkokalvoon kun tauti. Pahaa oloa kostettiin.

Paha kierre, jonka katkaisemiseen tarvittiin sisua, päättäväisyyttä ja tarmoa, joita kuitenkaan ei ollut. Olin niin syvällä ettei järki pelannut, mutta kykenin tajuamaan olevani umpikujassa. Minulle tarjottiin mahdollisuus, ja tartuin siihen nöyrästi kiitollisena joka päivä. Tein lujasti töitä. Uskoin että on vaihtoehto, koska tein vaihtoehdon, otin ja aloitin kaiken alusta, koska olin tajunnut päättää, että suunta muuttuu. Oli pakko muuttua, tunsin ajan käyvän vähiin, kuristusote kiristyi. Oli otettava asiat tosissaan, kun tilanne sitä vaati. Järjetön oli sama kuin välinpitämätön, liikaa sitä ja olit vaikeuksissa, joten kun "heräs", miksei aloittaa heti.

Kun Isolle J:lle selvis minun tulevaisuuden suunnitelmat, joissa hän ei ollut mukana, alkoi riidanhakuinen vaihe (selvisin helpolla koska en ole koskaan ollut provosoitavissa ja pidin tunteeni kurissa täysin, aina), jonka päämääränä oli saada minut suuttumaan ja pahempaa, ja sitten sopimaan, jonka jälkeen olis jatkettu toimintaa. Ei tullut kysymyksen.

Iso J ryhtyi kannabiksen maahantuojaksi. Nämä hankkeet saivat minut karttamaan Isoa J:tä. Kävikin puolen vuoden päästä niin, että Virosta entinen turvapalvelun ammattilainen Roman, joka oli siirtynyt hampunkasvatukseen Viron vapauduttua, soitti minulle ja tiedusteli osuuttani kiloon, josta en ollut kuullutkaan. Ison J:n kämppä meni remonttiin noin kuukausi tämän jälkeen. Ilmeisesti Iso J oli jättänyt maksamatta. Huhupuheet kertoivat, että J:n varastomies oli skitsoillut istuessaan kilon päällä, joka oli johtanut poliisioperaatioon.

Loppuunpalaneita narkomaaneja, jotka heräs enää amfetamiinin voimalla tajuamaan, et taas oli mennyt viikko ja ei ollu saanu mitään tehtyä. Jotkut tajus just ja just, et piti kääntyä kun tuli

mutka. Vuorokauden valvomisii alko olee tiuhaan. Kun ei saanu ainetta, sääti sitä. Kun veti, teki helvetisti satakymmenen lasis, ja ku heräs, ei ollu tehny mitään, ainakaan järkevää tai hyödyllistä. Kaikkea muuta tuli kelattuu paitsi järkevää tulevaisuutta. Kaikkea muuta teki paitsi hyödyllistä, joten viikot pyöri kuin hedelmäpeli, yhtä antoisaa.

Loppuunpalamisen syy oli ravintoterapeutin mielestä huonoissa ruokailutottumuksissa. Missä vitun tottumuksissa, söin sitä mitä oli saatavilla silloin kun oli nälkä. Ennemmin jatkuva varuillaan olo kulutti hermoja. Unirytmistä ei ollut tietoaakaan, ja usein kävikin niin, että päivä oli buukattuna asennus- tai myyntitöitä, illat ja yöt meni murtojen parissa, ja heräsin melko usein neljätoista tuntia nukkuneena ihmettelemään, et helvetti, enää en valvo lähemmäksi kahta vuorokautta putkeen kytät perässä, hakuja päällä.

Ja jos ei ollut hakuja, jollakin oli, ja samassa autossa ollessa tilanne oli aina epämukava. Myös se, että luukkuja ratsattiin, rasitti, sillä koskaan ei tiennyt, mitä kukin puhui kyttiksellä pelonsekaisin tuntein, et nyt joutuu olee kaltereiden takana kolme päivää. Vittu mä sanon, et moni tuli sielt paremmin syöneenä ja nukkuneena, asia, jonka monistaminen isommaksi olisi tarkoittanut, et moni asunnoton huumehörhö olis saanu katkaisun, säännölliset safkat ja katon pään päälle, mikä ihan pohjamudissa rämpivälle oli keidas, ilman naisia kylläkin, iso miinus.

Sadan tonnin perintö

Piti levätä ja ladata akkuja, sniidusti, joten hankin asuntovaunun. Pekalta olin saanut kuulla hipeistä, jotka asusteli vanhassa koulurakennuksessa, pihalla oli tilaa, ja sain pientä talonmiehen hommaa vastaan pitää vaunua tontilla.

Täällä kommuunissa ei mikään ollut kiellettyä. LSD, pilvi, amfetamiinia snorklattiin ahnaasti. Piri vei pois apatian, joka johtui kohtuuttomasta pilvenpoltosta, jota harvemmin haluttiin vähentää. Oli helpompi sniffata lainit kuin rajoittaa elämäänsä kiellolla, täysin filosofian vastaista, kiellothan kuuluivat lapsuuteen, ahdistavaan, kieltävään lapsuuteen, tulimme hyvin toimeen. Hipit ei tehneet juuri mitään; yks yritti opiskella, yks diilas hatsii, kolmas diilas ja veti pirtelöö, kortistossa, työtön, vailla vakinaista asuntoa -porukkaa, jotka sieltä täältä tienas kamarahaa, ja jotka kävi reiveissä, metsäbileissä, Roskildessa ahkerasti. Huonon LSD-tripin jälkeen mulle riitti. Musta ei tullut hippiä.

Välillä tuntui ettei aika kulunut ollenkaan vaikka halusin koska se tarkoittais et mitään ei oltu saatu selville. Tutkintaan lähti jos todisteet riitti mikä olis ollu kova pala psyykelle tässä vaiheessa koska uupuneisuuden takia jopa pihan haravoiminen oli haastavaa. Tiukkoina kuukausina piti käydä sossun luukulla, ajelin 127-Fiatilla lähes näkymättömästi, herättämättä huomiota, keräten sääliä. Pilveä meni tuohon aikaan viiskyt g:tä kuussa, ilman hatsii ei ollut mitään ja hatseissa just ja just pärjäs. Runkkaaminen oli tuolloin addiktio, joka omassa mielessäni karkotti kaiken seksikkyyden ja himon naisiin, asia vaivasi, muttei voinut mitään.

Piti selvittää, miten olin itseni ajanut niin lähelle paskaa loppua, et se olis ollu raskasta paskaa. Kuilun partaalla kaks kertaa kymmenes vuodes. Piti löytää vastauksia. Ihan sama mitä makso, kauan meni tai mitä se vaati.

Sain sadan tonnin yllätysperinnön. Saatana palkitsi rikoksentekijää ruhtinaallisesti.

Monet haaveilivat kolmea Ray:tä, elivät haaveissaan paremmasta ilman todellista syvää uskoa elämään, josta niin usein sai vain kirsikan. Ray, eli onni, ei tullut kuin harvoille kylään, minulle se tuli, ja sen takia minulla on mahdollisuus kertoa tästä nyt.

Lomailin Haitin naapurimaassa Dominikaanisessa tasavallassa saarella, jolla teräsaidan suojassa turistit elivät all inclusive -elämää. Päivällä katselin porukkaa golffaamassa hyvin hoidetuilla greeneillä. Myöhään iltapimeällä löysin baarista huoran, sievän ja nuoren. Golfkentällä löytyi se paras, yhdeksästoista reikä.

Loman pilas se että äitini soitti, että mummokin oli kuollut. Vittu, olis voinut uutisoida kun tulen kotiin.

Vuosituhat oli just vaihtunu.

Mä löysin Michio Kuchin kirjan makrobiotiikasta. Paha ihminen ei myönnä itsessään mitään vikaa, vika haettiin muista tai muusta, tässä tapauksessa ruoasta. Kuchin kuvaukset kuinka amfetamiini, sokeri ja happamat hedelmät kuuluivat samaan kategoriaan, tyydyttivät.

Kirjan avulla tajusin, että nautinnonhakuisuus johti tuskaan. Kaikki mikä kolisi, oli stimuloivaa, huumaavaa, oli pidemmän päälle pahaksi. Tämän asian sisäistäminen ja elämänmuutos kesti kolme vuotta. Jääräpää ei uskonut helpolla.

Tajusin saaneeni toisen mahdollisuuden. Maksoin ulosotot, kävin shiatsussa, thai-hieronnassa, taekwondotreeneissä, solariumissa, Kanarialla. Luin helvetisti, kaikki maailman uskonnot läpi, meditoin, uin, joogasin ja juoksin maratonin. Kolme tuntii treenii per päivä. Hoidin lukion särmästi. Osteopaatti piti rankaa kasassa. Thai-tyttö hoiti muita osia.

Meditaation avulla sain sisäistä rauhaa antaa anteeksi, mikä oli pakko, koska kova treeni ei antanut tilaa pitää lokeroituneena vihaa tai katkeruutta, ei toisia tai itseään kohtaan. Tuskaa ja kipua oli paljon, hyvin paljon, ja sitä myös tarvittiin. Kipu puhdisti pahaa verta ja oli psyykelle kuormittavaa. Mitä enemmän kuormitusta koki, sitä enemmän tuli työstettävää, paskaa eteen, joka oli pakko hoitaa tai kehitys stoppas.

Haaveilin muukalaislegioonasta, annoin mutsille kymppitonnin, nyt uutena vuosituhantena euroina.

Olin repäissyt itseni irti, juossut karkuun diilereitä ja muita rikollisia, ja aloittanut puhtaan ja raittiin uuden elämän. Tuntui kuin koko maailmankaikkeus olisi puolellani, tiesin mitä halusin, mihin pyrkiä. Päätäväisyyttä palkittiin.

Alussa juoksin kaksisataa metriä, viikon päästä juoksin kilsan, kuukauden päästä viis. DDR:än kaava. Vitun nastaa, happee, lopetin pilvenpoltton ettei tarvinnu käydä säätämässä mitään. Joka askel oli harkittu, kaks pulloa olutta treenin jälkeen, fine. Parempi näin kuin pilvee, ja alkoholia en muutenkaan ollut vetänyt paljon mitään. Puolen vuoden päästä palkankorotus. Kaikki meni hyvin, mä räökkäsin itteni duunissa ja lenkillä terve kroppa terve sielu -meiningillä. Se oli hyvää aikaa. Elämään alkoi tulla uskoa ja toivoa, olin tosissani, ei kannattanut jäädä venaamaan parempia aikoja, ne piti ansaita, paremmat ajat piti tehdä.

Olin costanut kaikilla voimilla, saanut purettua tuskaa sisältäni tavalla, joka konkretisoitui yhteiskunnalle kalliisti. Nyt halusin muuttua ja kantaa korteni kekoon, elää normaalia elämää, josta ei ollut hajuakaan, nyt se kiinnosti.

Ismo oli siirtynyt autotiskareeseen ja jättänyt rikokset, raakaa duunia sekin, Pekka diilasi pilvee, teki helppoa rahaa, eli elämää joka kusi helposti. Minua ei voinut vähempää kiinnostaa, joten tein pakolliset käynnit jonkin aikaa ja sit out. Rikolliseen toimintaan oli saatava etäisyyttä keinoilla millä hyvänsä. Jos ympärillä pyöri pelkkiä huumekauppiaita, piripäitä, murtovarkaita, oli vain ajan kysymys koska joutuisi itse haaviin.

Olin elänyt all in -elämää, ja loppuvaiheen persaukisuus ja sosiaalivirastossa käynnit olivat raivostuttaneet jopa, mutta nyt tajusin, että tunne oli ollut oikea, enempää ei olis voinu tehdä, se oli niin pienestä kii, niin pienestä kun yhteen tunteeseen luottaminen, yhteen.

Rasvaprosenttini oli 5,5 ja luontaistuotekaupan muija sano et ei oo koskaan nähny vastaavaa, kun ammatti lätkäpelaajil on 12 paikkeilla. 2,5 on vaarallinen luku. Mä treenasin kovaa. Ei haitannu vaik polvia särki tai oli niin kankee ettei eka voinu kunnolla juosta, mä lähin lenkille ja juoksin joka päivä.

Tavoite oli urheiluaddiktio, joka tulisi seksin, huumeiden, rikosten, tupakoinnin tilalle. Vapaapäiviä ei ollut.

Koulun omistaja päätti rakennuttaa ullakolle asuntoja, ja koska onnekseni selvisi että rakennusmestarin apumies oli keltotoni, sain työtä. Ensin katsottiin osasiko mies villoittaa, ja kyllä osasin, nopeammin ja paremmin, jopa työkyvyttömyysvapaalla.

Rakennusmiehenä luodaan, minä olin tuhonnut, vaihtelu teki hyvää. Kun kohde valmistui, työmaa siirtyi ja minä sen mukana, plus vaunu. Pääsin hipeistä eroon ja samalla vaihtui osoite, huippuyhdistelmä joka materialisoitui vakkariduunina. Mikä oli parempaa kuin raskas fyysinen työ, säännölliset elämänrytmit ja tulot? Siinä tilanteessa ei mikään.

Mestari, joka oli lamassa menettänyt kaiken, vaimon, firman ja miljoonat markat, rehti ja tunnollinen, kohtasi rikoksia tehneen, just kasan rahaa saaneen kovassa maailmassa.

Tämä karhun kokoinen kuuskymppinen mies oli kuitenkin sitkeätä sorttia, vaikka oli rakentanut yli sata kiinteistöä, ajeli nyt vanhalla Opel Asconalla, halvemmalla pommilla kuin minä, joka pidin matalaa profiilia. Mies kertoi juoneensa Kossun, jonka jälkeen uuden rakentaminen oli alkanut. Oli onni meille molemmille että löysimme toisemme, koska työt sujuivat vauhdikkaasti kiitos kasvuhormonin ja hyvän pomon joka kunnioitti työntekoa ja minua, joka saaden rahaa puhdistin sieluani. Siinä meni vuosi kunnes mies tarvitsi yhteishankerahoitusta, oli isommista bisneksistä kysymys. Minä, joka kuuntelin äitiäni, kieltäydyin. Jälkeenpäin ajateltuna oli viisasta olla lähtemättä pelaamaan tulevaisuudellaan kun kaikki meni hyvin. Usein silloin sai paskaa niskaan, jos ei tyytynyt hyvään, vaan tahtoi mahdottomia. Tiemme erkanivat kun menin iltalukioon.

Askel kerrallaan nousin portaita, jaoin mainoksia, tein vapaaehtoistyötä, matkustelin, juoksin tuhansia kilometrejä. Riittävästi, kun kytät ei saanu kii.

Mestari löysi uuden vaimon. Ilmeisesti miehen usko hyvään oli ollut vahvalla pohjalla, ja tämän ansiosta firma pyöri taas mukavasti. Lämpimät, pitkään haudutetut pataruoat odotti kotona raskaan työn raatajaa, perjantai oli puhtaan pillun päivä, kuului sanonta.

Taksissa sitä oppi elämästä viiden vuoden aikana viidentoista vuoden elämäkokemukset. Sai turpaan, veti turpaan, sai piparii, tippinä tuli kerran pilvee joka meni roskeen, mut retkituoli ja maljakko oli ehkä erikoisimmat.

Kun vuonna 2003 lähdin ajamaan taksia lukion jälkeen, olin maratonin juossut, en polttanut, en käyttänyt huumeita, ja skarppi ku faan. Pikkuhiljaa huomaamatta kunto rapisi ja retkahdin tupakoimaan. Sitten lisääntyi alkoholi ja sitten tuli univaikkeudet, jota lääkittiin melatoniinilla ja kollegan pillerivarastoista. Kerran sain keltaisen ison ja pyöreän napin kun valittelin ylikierrroksia, ja menin vastoin ohjeita vetämään koko napin. Onneksi tajusin mennä heti makuulleni, koska jalat menevät alta kun on kyse vahvoista rauhoittavista ja on todellinen riski että teloo itsensä. Seuraava päivä oli työpäivä ja olin vielä aivan sekaisin, kaikki oli hidastettua. Selvisin jotenkin Shellille, mistä sai styrkkaa, just jauhettua kahvia. Ostin jättimukillisen ja hakeuduin hyvin rauhalliselle tolपालle toipumaan.

Taksiurani aikana minulla oli vain yksi suhde, joka kesti vähän yli kaks kuukautta. Seksiä oli joka päivä, hyvä, mut se muu oli täysin olematonta, yhdentekevää, turhaa. Pelottavaa olisi ollut osoittaa tunteitaan. Huorissa, hieronnassa kävin sen verran paljon, et voim sanoo; joo, jotkut niist on ihmiskaupan uhreja, jotkut seksiaddikteja jotka tienaaavat hyvin ja nauttivat elämästään. Arvaan et monet jotka seksiä myy, ovat taustaltaan jonkin tyyppisen hyväksikäytön uhreja.

Muistan erityisen hyvin tilanteen yövuorossa kun pari alta kaksikymppistä kaveria tuli ytimessä kyytiin ja halus Otaniemen ostarille. Hälytyskellot kyllä soi, muttei ollut juoksutaksista minkäänlaista kokemusta, joten ajoin jätkät määränpähän, ja kun pysäytin auton, kumpikin lähti juoksemaan eri suuntiin, totta kai. Lukitsin auton ja juoksin toisen kiinni. Kun jätkä oli saanut hengityksensä tasaantumaan, alkoi uhkailu, et jos vedän turpaan, joudun Rosikseen. Sitten kun en päästänyt, yritin, kuten aina, rauhassa selittää tilannetta, ettei tästä ollut muuta ulospääsyä kuin pantti, maksu tai poliisilaitos. Kaveri latas yhtäkkiä melko kovan iskun nenääni ja toisen heti perään, minkä jo väistin. Katsoin jätkää hetken pienen taisteluetäisyyden takaa ja totesin että "oho", näyttelin yllättynyttä hieman korostuneesti - silloin näin ensimmäisen kerran ihmisessä kuolemanpelkoa. Silmissä tämä näkyi, ja tiesin silloin että olen voittanut. Löin samalla tavalla nenän

auki ja kuristin melkein kuoliaaksi. Kaveri valahti maahan kuin räsymatto ja itki vuolaasti. Kuristamisessa oli se hyöty ettei siitä tullut vammoja, kun taas hampaita jos lähtee, ne maksaa. Tai ei tässä tilanteessa, kun mun päälle käytiin.

Tajusin vasta myöhemmin, että olin kuristanut sekunnin liikaa, että kaveri murtui täysin. Ehkä ajatusmaailma muuttui ainakin siltä osin, et typerää on kuvitella jos joku on kuutosluokalla tippunu, et sama kaava toimii oikeessa elämässä. Mä olin saanu thainyrkkeilytreeneissä kovempia iskuja. Se voi olla et sinä iltana kundista tuli mies. Elämä opettaa, etenkin eletty elämä. Kundia pitää rohkeaksi ja periksi antamattomaksi kehua.

Riittämättömyyden tunteesta koitui tolkutonta yrittämistä, otin liikaa vuoroja ja vuorotöitä sekaisin, ja uupumus. Lopetin taksihommat kun en halunnut enää nähdä ihmisiä. Retkahdin kannabikseen vanhojen kamujen kanssa, pinnallinen kun ei löydä uusia. Tein muutamat vuodet verokortitonta työtä, kunnes pääsin palkkatukityöhön ja työharjoittelijaksi. Narsistipomo ruoski sit viimeiset mehut ja burnout tuli, otin loparit. Kuukauden lomalla Vietnamissa pilvenpoltto katkes mut alkoholia meni rekallinen. Raskas juomaputki jatkui Suomessa kunnes rahat loppui.

Henkisen vastoinkäymisaallon huippu oli, kun marraskuun tärinöissä poljin fillarilla harrastetallille tekemään uutta moottoria parin tonnin Pajeroon josta oli kone jysähtäny, et siit sais ruoka-, rööki- ja viinarahaa. Mä vedin lipat jäällä ja selästä meni nikamii pois paikoiltaan, vittu että sattuu. Kun hengitti sisään, pisteli keskiselmää oikeen huolella. Särystä tuli kroonista, minuutista toiseen, vuorokaudesta toiseen. Mielenterveysongelmaa alko olee enemmän. Psykoosit paheni. Epäluulo kaikkea kohtaan valtasi mieltä.

Yks ilta kun kotona kakskyt senttii taskun pohjalla purin hammasta ilman etuään syötäväksi kelpaavaa, mä tajusin et mä en ole paras, etuoikeutettu, parempi kuin muut, fiksumpi, osaavampi, menestyneempi. Ei, mä olin ihan päinvastaista, kynsiä syövä luuseri, joka ei omistanut mitään, jolla ei ollu ketään joka olis välittäny eikä ketään joka kaipais, päinvastoin, jengi kartto köyhää ja alkoholisoitunutta. Vartijat yytsas ostarilla, jopa tummat lehdenjakajat tuijotti surkeeta yöllä pulloja keräävää hahmoa. Mä tajusin etten ollu mitään.

Se herätti, kuin joku olis avannu verhot, ja mä näin selkeesti
ekaa kertaa.

Ihminen kaipaa huomiota ja hyväksyntää, eli rakkautta.

Ei muuta.

Minulla on pitkään ollut aivan erityinen suhde Pink Floydiin. Roger Waters on sanonut et päähänpotkittu rakentaa muurin itsensä ja muun maailman väliin. Hieno kappale Mother pureutuu ylisuojelevan, omistushaluisen vanhemman suhteeseen lapseensa.

Laulussa lauletaan:

äiti tekee kaikkensa, jotta pahimmat painajaisesi heräisivät henkiin
äiti istuttaa kaikki pelkonsa sinuun
ja tekee kaikkensa, jotta voisi pitää sinut siipensä alla
äiti tekee kaikkensa, jotta rakentaisit muurin

Mä en pidä äidistä. Olen yrittänyt pyyteettömästi olla hyvä ja rakastaa, mutta se on vaikeaa. Se voi olla kohtalokasta, olen sen oppinut. Äiti ei koskaan tukenut kun Iskä oli sitä mieltä et poika ei osannut tulla ovesta sisään oikeella tavalla, ei osannut käyttää haarukoita ja veitsiä oikein, ei osannut hyvin oikeen mitään, mikä hiljalleen vaikutti ja myrkytti. Mä muistan äidin nauraneen halventavasti kun mä kerroin kirjoittavani kirjaa. Äiti oli just ehdottanu mulle pizzakuskin hommaa, ihan tosissaan.

Onko äiti myös uhri, kun tuntuu et pyyteetön rakastaminen oli kaikesta huolimatta oikee tapa tehdä? Äiti on kertonut huonosta kohtelusta kotonaan: veli (kaks vuotta nuorempi) sai ajokortin 18-vuotislahjaks, mutsi oli saanu pyjaman. Lukion kirjoihin ei ollu varaa, vaik oli varaa. Saaria oli Sipoon saaristossa useita.

On ikävää, ettei ihminen osaa hyväksyä kokeneensa huonon lapsuuden ja antaa paskajuttuja anteeks. Se et välttelee käsitellä katkeruutta ja vihaansa on inhimillistä. Vastoinikäymisistä voi päästä yli ja kasvaa henkisesti.

Psykoanalyttikoiden mukaan tällaisilla ihmisillä lapsena todellinen minä on rakkauden puutteen aiheuttaman masennuksen takia joutunut rakentamaan suojaavan, itsekkään, kyynisen vaiminakuoren voidakseen jatkaa elämää. Narsistinen vaiminä ei halua kuulla todellisen minän surullisia ajatuksia, joten ne jäävät käsittelemättä ja syyt korjaamatta.

Todellisen minän masennus pahenee ja muuttuu vihaksi, kun se joutuu passiivisena seuraamaan sivusta vaiminän itsekkästä ja kyynistä toimintaa kaikkia kohtaan, ja vaiminä inhoaa todellisen minän heikkoutta. Itseinho ja -viha ilmenee alitajuisena, päältä katsoen järjettömänä itsetuhoisena käytöksenä.

Vanhempi vierittää korjaamatta jätetyn itsetunto-ongelman edelleen omille lapsille, jotta omaa valheellista käsitystä hyvästä perhe-elämästä ei joutuisi korjaamaan.

Omistushaluinen vanhempi kasvattaa ylisuojelemalla lapsistaan epävarmoja, joille on vaikea aikuisiässä ottaa vastuuta omasta elämästään. Vastuunottaminen on osa aikuistumista, ilman opittua taitoa ei elämä ole helppoa. Kun menee paskasti, autetaan, mut vaan vähän. Kuinka vanhemmat voivat olla niin häijyjä että pelaavat lapsillaan peliä pitääkseen asemansa aina parempana, auttajana, saadakseen kehuja, ollakseen tarvittu? Ehkä koska heikko itsetunto vaatii sitä. Tämä on hyväksikäyttöä, laskelmoitua eli kategorista pahuutta, eläimellistä itsekkyyttä. Se on vitun ikävää kun oman mutsin agenda estää onnistumasta. Siinä meni puolet elämästä ennen ku tajus, et joku voi olla niin paha, ja oma mutsi. Samat geenit, "luupää".

Syvällä oot aika vitun yksin. Kun oot tarpeeks alhaalla, eikä valoa näy missään, haluaa kuvitella, et paska on vaan hetkellistä. Negatiivisen kierteen katkaiseminen vaatii paljon. Ensin on ymmärrettävä, et kaikki paska on myös oman ajattelun tulosta. Väärät ystävät, väärät teot, mut vääräs oot ollu myös sä.

Tän jälkeen, kun kukaan ei oo jeesaamassa, kukaan ei ymmärrä, ja ne joille sä oot sanonu jotain, ei tajuu et tilanne on paha. Sekunnin päästä ne avautuu omista jutuistaan sellasel asenteel, et ne ei oo kuullukaan mitään. Oon miettiny, et henkinen raunio ja mieleltään terve näyttävät ulospäin samalta. Ihminen saattaa näyttää oikeen hyvältä, mut sisäl kaikki on päin helvettiä. Niinku et jos vikaa ei nää, sitä ei oo. Tai kun vikaa ei voi nähdä, ongelma ei voi olla iso.

I don't take shit from anyone. On ihmisiä jotka osaavat purkaa ahdistustaan tehokkaasti toiseen. Tämä on täysin inhimillinen selviytymiskeino, mutta olenko minä se viemäri, jonka on syötävä se kaikki, en ole. Raja on kaikella, ja itsetuntemus kertoo, missä sietokyvyn raja menee.

Se on itseään arvostavan ihmisen suojautumisreaktio, joka voi olla kytkettynä poisikin. Hyväksikäyttö pyrkii juuri tähän, jolloin uhri pysyy huonoitsetuntoisena, ja hyväksikäyttäjä imee uhristaan kaiken mehun, elämänilon. Kun uhri kantaa pahan olon ja keskittyy toisen elämään, on se oman elämän parantamisesta ja suunnittelusta pois. Uhri pysyy uhrina ajattelemalla toisia, epäitsekkyytensä, hyvyytensä ansiosta.

Uhrautumisen taustalla on oma itsetunnon puute jonka hyväksikäyttäjä vaistoa, ja jota hän tarvitsee. Uhri saa osakseen "hyväksyntää", eli maksaa enemmän kuin saa.

Minulla on addiktiosairaus, on ollut addiktiokasautumia, oikeen laaja segmentti erilaisia riippuvuuksia.

No mitä se tarkoittaa? Että on itsetuhoisuutta. No mistä se sitten tulee? Itsetunnon eli omanarvontunteen puutteesta. Sairas mieli on negatiivinen, välinpitämätön itseään kohtaan. Jos itsetuhoisuutta ei pidetä ongelmana, on se vastuutonta.

Itsearvostus on tärkeää. Itseään arvostava elää laadukkaammin ja esimerkiksi pukeutuu hyvin.

Kiitollisuuden filosofiaa

Kiitollisuus on arvostamista, ja jos jotakin arvostaa, sitä myös hoitaa. Omasta elämästään kiitollinen hoitaa itseään ja terveyttään. Kiitollisuutta ei ole tuhota kehoa, vaan hoitaa, treenata ja kehittää sitä. Kun olemme kiitollisia elämästä, teemme loppuun, minkä olemme aloittaneet, pidämme minkä olemme luvanneet, ja panostamme täysillä tekemiseen.

Kiitollisena kodista siivoamme, järjestelämme ja lukitsemme kodin, koska tajuaamme miten hienoa on asua kunnan asunnossa. Arvostamme juoksevaa vettä ja keskuslämmitystä. Pidämme paikat järjestyksessä, koska järjestys lisää viihtyvyyttä, kaaos mielen sekavuutta. Kiitollisena autosta huollamme ja pesemme sitä säännöllisesti.

Onko itsetuho kiitollista, ei. Se on välinpitämätöntä, ja välinpitämättömyys on kiitollisuuden vastakohta. Välinpitämätön menettää sen, mille on välinpitämätön, oli se sitten terveys, lapsi, auto, raha tai rakkaus. Minkä on menettänyt, sen arvon tajuaa.

Kiitollisuus voimistaa kiitollisuutta. Välinpitämättömyys heikkenee, kun on terveydestä, omasta kehostaan kiitollinen. Kun pahuus vähenee, voimistuu hyvyys, ja kiitollisuus on hyvyttä.

Addiktin ex-rikollisen, kuten minun, elämänlaatu määräytyy sillä, miten itsetuhoa saa puretuksi. Itsetuhoa kehittyy varmaan kaikille, mutta toisille, joille itsensä arvostaminen on vaikeaa ja itsetunto heikko, sitä ilmeisesti kehittyy enemmän. Rikollisen tai sairaan mielen ei tarvitse tehdä elämäämme vaikeaksi tai jopa hirvittäväksi. Voimme valita hyvän elämän. Tämä vaatii itsetutkiskelua, jonka avulla voimme hyväksyä sairautemme ja alkaa hoitaa sitä. Hoito on ykkönen tarkeysjärjestyksessä. Tämä vaatii nöyrytmistä.

Hyvänä pidän rauhaa, omavaraisuuden tunnetta ja terveyteen tähtäävää elämää, jota ohjaavat henkiset arvot, kuten rehellisyys, inhimillisyys, kiitollisuus, anteeksianto, anteliaisuus ja hyväksyntä (toisten ja itsensä hyväksyminen).

Addiktille hyvä elämä on puhdas elämä. Koska addiktio raiskaa terveyden, se kuihduttaa henkisyyden. Puhtaaseen, päihteettömään elämään kuuluu henkisyyden arvot ja

nöyryyden jatkuva ylläpito. Henkisyys on syvää itsetuntemusta ja yhteys omaan sisimpään, tervettä itsekkyyttä. Henkisyys tuo elämäämme rakkauden ja toisten ihmisten hyväksymistä, tekivätpä he mitä tahansa tai olivatpa he mistä päin maailmaa tahansa. Rehellisyys tuo nöyryyden elämäämme ja paljastaa itsepetoksen.

Henkisyys mahdollistaa kiittollisuuden tunteen, joka on lähellä iloa, iloisuutta. Kun olemme terveitä ja henkisyys on hyvä, osaamme iloita ja nauttia, arvostamme hyvää viihdettä, kuulemme musiikin voiman. Suihku treenin jälkeen on kiittollinen kokemus. Menetämme kiittollisuutemme helposti, kun olemme addiktion vallassa. Kiittollisuuden tunteen estää pahoinvointi.

Ihminen tarvitsee haasteita voidakseen hyvin. Ei liikaa, mut ei liian vähän. Jos ei ole haasteita ratkottavana, kuten työtä tai opintoja, syntyy uskon puutetta tulevaisuuden myönteiseen kehitykseen. Nykyaikana yleinen tarpeettomuuden tunne estää uskoa parempaan. Kehitys ei ole poistanut ongelmia, ne ovat muuttuneet.

Kaikilla ihmisillä on kyky ajatella negatiivisesti ja pahoja asioita, tarvitaan hyvää terveyttä sen välttämiseksi. Mielen herkkyyys, valppaus olla ajattelematta pahoja ja negatiivisia asioita syntyy ja pysyy vireänä, jos pitäytyy vahingoittamasta mieltään ja päihdyttämästä itseään.

Kun paha olo hiipii salakavalasti elämään, sitä ei huomaa. Kyky tuntea vointinsa voi olla itsetuhon, stressin, päihteiden takia out, ja onkin opittava jopa kantapään kautta miten paskaan tilanteeseen itsensä todella voi toimittaa. Itsetuhovimmassa, loputtomassa ja uuvuttavassa oman terveyden raiskaamisessa vasta kriisi, ojanpohja opettaa, vasta raskas henkinen romahtaminen saa esiin sen taistelutahdon, jolla jaksaa loppuun asti ja pääsee ytimeen, missä vika on. Jääräpää ihminen ei usko matkalla pohjalle järkeä, ei ole henkistä yhteyttä sisimpään, pelkkä epävarmuus, sekavuus ja itsetuho. Vain vuosien, ehkä vuosikymmenten jälkeen ihminen voi tajuta miten itse itselleen ongelmia, puutetta luo.

On täysin turhaa saarnata terveistä elämäntavoista, päihteiden vaaroista, on tuettava, ymmärrettävä, eli tarjottava sitä mistä itsetuhohelvetissään rypevä on jäänyt elämänsä alussa paitsi, rakkaudesta. Potkimalla päähän synnyttämme vihaa, antamalla rakkautta tulemme ehkä hyväksikäytetyiksi, mutta teemme

oikein, itsemme takia. Emme me voi tuomita, luokitella pahaksi, se on oikeuden ja tuomareiden asia.

Ihminen tulee kyllä nöyränä hakemaan apua kun on aika pistää elämä kuntoon, ja silloin tukea tulisi olla tarjolla. Muuten on riski että kierre jatkuu, että päähänpotkittua potkitaan lisää ja syntyy kostontarvetta, hyvin pahaa verta, ja herätämme eläimen joka ei tunne myötätuntoa.

Elämä on kovaa ja sit kuolee, ei pidä paikkaansa. Ei tarvitse olla niin kovaa, on voinut olla, mutta kun elää terveellisten elämäntapojen mukaan, vähenee pahoinvointi ja suuntaa voi muuttaa. Se joka selviää ja saa elämänsä kuntoon, muistaa kovat olot ja osaa arvostaa sitä kaikkea hyvää, jota elämiseen liittyy, tulee siis kiitolliseksi elämästään alusta asti, jopa helvetistään. Tämä kiitollisuus sitten lisääntyy ja parantaa elämää.

Ratkaisu on menneisyyden hyväksyminen joka poistaa kaunan, ja nykyisyyden hyväksyminen joka tuo uskoa. Kun on käynyt läpi syyt ja seuraukset rehellisesti, jättänyt itsepetoksen ja kaksoiselämän, itsensä tuhoamisen, ja tajunnut ettei viha, kauna tai rikos luo pysyvää hyvää, tajunnut ja oppinut että pahuus eli mielen negatiivisuus materialisoituu tuhoavaksi ympäristölle ja itsellemme, ihminen on ansainnut avaimen myönteisyyteen, ja voimme asennoitua myönteisesti kohti itseämme ja ympäristöä. Myönteisyys, usko parempaan, jota eivät kaikki löydä, jota eivät kaikki jaksa etsiä, on erona onnellisen ja onnettoman välillä - ajatusmallit, suhtautuminen, asenne, arvot.

Päihteettömyyden lisäksi ihminen tarvitsee hyviä sosiaalisia suhteita. Tämä tarkoittaa ihmisiä joista välittää, joihin luottaa, ja jotka toivovat toisilleen hyvää. Ihmisiä jotka elävät tervettä elämää. Ihminen joka on esimerkiksi itsetuhoinen, on melko varmasti myös tasapainoton ja negatiivinen. Pahan olonsa jatkuva purkaminen toiseen ei ole rakentavaa, se myrkyttää mieltä. Tervettä olisi pystyä ottamaan vastuuta omista vaikeista asioista ja puhumaan niistä.

Rakkaus on ihmisen näkemistä ja kuulemista. Näemme heissä hyvää ja kuulemme heidän puheistaan sen hyvän, jota heissä on, kaikissa on jotakin hyvää. Emme kadehdi heidän pituuttaan, onneaan, vaurauttaan, vaan iloitsemme. Koetamme kunnioittaa jokaisen yksityisyyttä, yksilönvapautta ja elämää. Emme tuomitse vaan tuemme. Emme sekaannu tai manipuloi,

vaan koetamme rehellisesti vailla oman edun tavoittelua helpottaa, auttaa ystäviämme kohti parempaa terveyttä, onnea ja vaurautta.

Se mitä toivot muille, toteutuu omassa elämässä. Jos elämäsi on paskaa, mieti miten suhtaudut toisiin, kassalla, autossa tien päällä, työpaikalla, jutellessasi naapurisi kanssa. Hyvä elämä perustuu rakkauteen, välittämiseen, hyväksymiseen ja ihmisyyden kunnioittamiseen, ei pelkoon, vihaan, kateuteen, halveksimiseen, itsepetokseen tai itsetuhoon.

Itsetuhoisuus johtuu itsetunnon puutteesta. Jos koemme arvottomuutta, olemme vaarassa pilata koko elämämme.

Kun sipulia kuori, tuli välillä itku, ja ahdisti vitusti ajatella vajaavuuksiaan, puutteitaan, mutta hyväksyttyäni ne osana itseäni ne eivät vaivaa enää. Kun kolme vuotta kuorin sipulia, keskeltä löytyi huono itsetunto.

Itsetunto paranee jos jatkuvasti koemme, näemme ja tunnemme itsemme hyvänä. Jos kehumme itseämme aina kun on syytä, meille syntyy hyvää oloa, uskoa. Usko saa aikaan myönteisiä asioita. Uskon menettää, ellei sitä arvosta. Usko on hyvä ja luottavainen tunne, jota monet erehtyvät etsimään humalasta.

On helpompi nähdä itsessään hyvää, kun on vahva, kykenevä, älykäs, silloin voi alkaa arvostaa itseään ja itsetunto paranee. Itseään arvostavan suhtautuminen toisiin ihmisiin kehittyy hyväksyväksi. Kamppailu jossa itsetuhoisuus voitetaan, on tehtävä itse.

Vaikka rikoksista ei jäisi kiinni, ovat asiat mielessä, ja tehdyt pahat teot on jossain vaiheessa työstettävä, eli paskasta on päästävä yli. Vain antamalla anteeksi itselleen voi vapautua henkisestä kokemuksesta, jota rikos aina on.

Harkittu paha teko jää mieleen, ja asian kelaamista välttelee vuosikausia, kunnes pahantekoa on jo niin paljon että osa siitä unohtuu, mut jossain vaiheessa kupoli tulee täyteen ja atk on nollattava. Ja anteeksiantaminen nollaa atk:n, kun sanoo itselleen että annan itselleni anteeksi, häpeää, ajattelee asiaa tosissaan ja on meditatiivisessa tilassa, lukko aukeaa, ja sen jopa tuntee.

Tätä tukee pitkä ajanjakso pyyteetöntä elämää, jossa ihmisen johtotähtenä toimii rehellisyys, hyvyys, terveys ja rakkaus itseään ja muita kohtaan.

Seison taistelukentällä, näen edessäni karmani, se on masennus suurena silminkantamattomiin ylettyvine joukkoineen, en ole ollenkaan varma voitosta, vaikka taustalla seisoo sadantuhannen vahvuinen palkka-armeija. Niiden ansiosta voimani ovat kootut. Minulla on usko kohdata se pahuus, jonka olen eteeni kasannut.

Anteeksiantaminen on hyvin vaativaa, ja voi olla pitkä prosessi. Vaaditaan suunnattomia voimia, jotta voisi antaa anteeksi. Anteeksiantaminen on vapaaehtoista, kuitenkin usein hyödyllistä. En tunne katkeruutta enkä tule vihaiseksi (happotesti) kun ajattelen menneitä. Olen vihasta vapaa, mieleltäni tyyni. Mielenrauha antaa mahdollisuuden tehdä hyvää, ja ennen kaikkea tehdä se, mikä on oikein.

Sitten kaikki tekemäni rikokset, uhreineen, olen tapahtuneesta hyvin pahoillani. Olen antanut itselleni nämä pahanteot anteeksi, hävennyt, ja sielunpuhdistuksesta asti olen lähes fanaattisella otteella tavoitellut rehellisyyttä ja vastuun ottamista elämästä, joka on ollut rankka.

Ja olen päässyt asioista ylitse, eteenpäin, missä henkistä kasvua on tapahtunut. Mielestäni, jos ihminen katkeruudessaan elää, on hänen tiedostettava asia ja pyrittävä eroon siitä. Tätä kutsun viisaudeksi, kun ihminen tavoittelee sielun- ja mielenrauhaa, ja auttaa yhteisöä, tai ainakaan ei tuhoa sitä.

Kirjan kirjoittaminen kesti kolme vuotta.

Helsingissä 1.12.2013

Niklas Wikholm